„EZ A KÖNYV SZÓ SZERINT MEGVÁLTOZTATTA AZ ÉLETEM. NEMCSAK AZT MAGYARÁZTA EL, MIÉRT OLYAN A VILÁG, AMILYEN MOST, HANEM REMÉNYT ADOTT ARRA, AMI EZUTÁN JÖN."

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER ÍRÓJA RICHARD PAUL EVANS

A HALÁL UTÁNI FÉNY

UTAZÁSOM A MENNYORSZÁGBA ÉS VISSZA

25 ÉVES KORÁBAN VINCENT TOLMANT HALOTTNAK NYILVÁNÍTOTTÁK, ÉS HULLAZSÁKBA HELYEZTÉK. KÖZEL EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB CSODÁVAL HATÁROS MÓDON VISSZATÉRT AZ ÉLETBE. EZ AZ Ő TÖRTÉNETE.

VINCENT TODD TOLMAN
with LYNN TAYLOR

A Halál Utáni Fény

Utazásom a Mennybe és Vissza

Vincent Todd Tolman

Író: Lynn Taylor

Fordította: ChatGPT

A benned lévő fény és isteni lény tiszteletére,
ez a könyv neked van szentelve.

Előszó

Richard Paul Evans
New York Times #1 bestseller szerző

A húszas éveim elején átéreztem azt, amit a költő, Szent János a Keresztről ”Sötét Éjszakának” nevezett. Lelki válságban voltam. Megéltem egy rémisztő érzelmi összeomlást egy egyházi küldetés során, és soha nem éreztem magam olyan zavarodottnak, magányosnak vagy elárulva. Haragudtam Istenre, amiért elhagyott, amikor a legnagyobb szükségem volt Rá. Elkezdtem kételkedni sok régi hitemben Istenről és a vallásról. Kérdőre vontam Isten szeretetét.

Ekkor vettem fel egy könyvet, amit a recepciós asztalán találtam az reklámügynökségnél, ahol dolgoztam – egy könyvet, amelynek címe: *Visszatérés a holnapból*. A könyvet Dr. George Ritchie írta. Később megtudtam, hogy ez a kis könyv több mint két millió példányban kelt el, és nemcsak az egyik első közeli halálélményről szóló könyv volt, hanem vitathatatlanul az egyik legfontosabb is, amit valaha írtak. Azt is megtudtam, hogy ez a könyv volt az alapja a megalapozó és bestseller *Élet az Élet után* című könyvnek, amit Dr. Raymond Moody írt.

Amikor megkérdeztem a recepcióst, miről szól a könyv, azt mondta, hogy egy olyan férfi írta, aki tíz percig klinikailag halott volt, és arról írt, amit az ”elválasztó fátyol túloldalán” tapasztalt. Azt mondta, hogy az egyik legfontosabb könyv, amit valaha olvasott.

Az akkori lelki állapotomban nem kerestem könyvet Istenről, de kíváncsi voltam, hogy mitől volt annyira meghatódva a könyvtől, ezért adtam neki egy esélyt. Volt egy ritka, csendes délutánom, és felvittem a könyvet az irodámba, és elkezdtem olvasni.

Bár az volt a tervem, hogy csak az első fejezetet olvasom el, sosem tettem le, és aznap délután befejeztem a könyvet. A könyv válaszokat adott a kérdésekre, amikkel küzdöttem, és ami még fontosabb, helyreállította a reményt és a hitet Istenben. Lelki és érzelmi teljességet éreztem, és hálás voltam Dr. Ritchiennek, hogy megírta ezt a fontos könyvet. Akkoriban nem tudtam, hogy egyszer majd Dr. Ritchie és én barátok leszünk.

Majdnem hét évvel Dr. Ritchie könyvének elolvasása után írtam meg az első könyvemet – egy karácsonyi novellát, *The Christmas Box* címmel. A csúcsán a kis könyvem nemzetközi bestseller lett, és öt héten keresztül vezette a *New York Times, a Wall Street Journal* és az *USA Today* bestseller listáját.

Ez egy meglepő eredmény volt egy olyan könyv esetében, amit kezdetben senki sem akart kiadni. Miután számos elutasítást kaptam kiadóktól, úgy döntöttem, hogy saját kiadásban megjelentetem. Ez 1992-ben volt, jóval azelőtt, hogy megjelent az igény szerinti kiadás. Akkoriban még nem voltak online könyvkereskedők, sem Amazon vagy BN.com.

A könyveket túlnyomórészt kis, családi könyvesboltokon keresztül értékesítették. Ez azt jelentette, hogy sok könyvesbolti konferencián kellett részt vennem, hogy bemutassam a könyvemet a könyvesboltoknak, remélve, hogy eladják majd a boltjaikban.

Az egyik ilyen konferencián – a Colorado-i Rocky Mountains és Plain könyvesbolti találkozón – láttam a programon, hogy Dr. Ritchie egy panelbeszélgetésen fog részt venni több más közeli halálélményről szóló könyv szerzőjével. Abban az időben Betty J. Eadie könyve, az *Embraced by the Light* volt az egyik legkeresettebb könyv Amerikában, és az embereket lenyűgözte a közeli halálélmények témája.

Rájöttem, hogy nem vagyok egyedül a vonzalomban. A terem tele volt, minden ülőhely foglalt volt. Az egész órát állva töltöttem sok más emberrel együtt a terem hátsó részében.

Három szerző osztotta meg tapasztalatait. Az első szerző, aki beszélt, egy Ranelle Wallace nevű nő volt, aki *The Fire Within* című könyvet írta. Ms. Wallace történetének különösen hitelesnek (és szimpatikusnak) tűnt, mivel halála oka egy repülőgép-baleset volt, és harmadfokú égési sérüléseket szenvedett el, ami egyértelműen látható volt.

Ezzel szemben a második szerző sokkal kevésbé volt hiteles. Valójában gyorsan rájöttem, hogy ő csak egy újabb aranyásó, aki meg akarta szerezni a részesedését az NDE aranybányájából, amit Mrs. Eadie feltárt.

Miután megosztotta valamilyen furcsa, de rendkívül kreatív élményét (állítása szerint a mennybe utazott egy trolibuszon, amelyet egy jazz zenész kísért, aki a legcsodálatosabb blues-t játszotta, miközben a kocsi egy csillogó ezüstös nyomot hagyott maga után, mint egy csiga), a szobában lévő riporterek elkezdtek kérdezni tőle, ami nyíltan gúnyolódásba torkollott. Amikor megkérdezték tőle, van-e bármilyen tényleges bizonyíték a halálára, úgy tett, mintha a kérdés eszébe sem jutott volna. Megállt egy pillanatra, majd azt mondta: ”Nos, valahogy halálra dolgoztam magam.” *Halálra dolgozta magát? Ő egy író volt.*

A riporter ezután megkérdezte a szerzőt, hogy kipróbálta-e valaha az LSD-t, amire az egész terem nevetésben tört ki.

Az utolsó szerző Dr. Ritchie volt. Számomra egyértelmű volt, hogy a terem legtöbb embere, így én is, azért jött, hogy meghallgassa őt. Nem csalódtunk. Dr. Ritchie halkan és intelligensen beszélt, de olyan visszafogott meggyőződéssel, hogy senki sem merte megkérdőjelezni azt, amit megosztott. Csendes magabiztossággal beszélt, olyan egyszerűen és őszintén, mint aki egy nemrégiben tett nyaralásról számol be, amely bárhol lehetett volna – Párizsban, New Yorkban, vagy az ő esetében, a halálban.

Erősen megérintett. Dr. Ritchie az igazi, egy nagyra becsült amerikai pszichiáter, aki magas pozíciókat töltött be, mint a Richmondi Általános Orvosi Akadémia elnöke, a Towers Kórház Pszichiátriai Tanszékének elnöke, valamint a Universal Youth Corps, Inc. alapítója és elnöke.

Miután a panelbeszélgetés véget ért, siettem a terem elejére, hogy közelebbről láthassam ezt a lenyűgöző embert. Dr. Ritchie -t éppen a publicistája vezette le a színpadról, amikor kiáltottam: ”Dr. Ritchie!”

Hátrafordult hozzám. ”Igen, uram.”

”A könyve megváltoztatta az életemet.”

Egy pillanatra rám nézett, majd mosolyogva azt mondta: ”Remélem, hogy jobbá.”

Ekkor a publicistája megfogta a karját, és kétségbeesetten motyogott, hogy Dr. Ritchie késésben van a könyv dedikálásáról, és nincs ideje beszélgetni.

Szerettem volna néhány példányt venni a könyvéből, hogy megosszam a családommal, így elmentem a konferencia könyv dedikáló helyiségébe, hogy megtaláljam őt, de kiderült, hogy nem ott volt, ahol lennie kellett volna. Csalódottan távoztam a zsúfolt folyosón, amikor valaki megkopogtatta a vállamat. Megfordultam, és Dr. Ritchie-t láttam. Csak annyit mondott: ”Beszélnünk kell.”

Miután találtunk egy csendes helyet a tömegtől távol, megkérdeztem tőle, miért nem dedikál könyveket.
Meglepetésemre nyugodtan válaszolt: ”Úgy tűnik, a könyveim elvesztek. De rendben van. Úgy érzem, hogy Isten azt akarja, hogy beszéljek veled.”

Miért érezte úgy, hogy beszélnie kell velem? – gondoltam.

A következő órában laza beszélgetést folytattunk a halál kapuján túli élményeiről. Közvetlen kérdéseket tettem fel neki az élményéről, és mindkét válasza örömteli és lenyűgöző volt. Leginkább azonban az volt, hogy valódi komolyság volt a beszédében. Valóban azt akarta, hogy megértsem Isten szeretetét irántam. Igazi hívővé váltam, és azt hiszem, rajongóvá is. Ez volt a barátság kezdete.

Hat hónappal később én is az egyik legkeresettebb könyvet írtam a világon, és úgy találtam magam, mint Dr. Ritchie, egy hosszú könyvturnén. (Betty Eadie -t is megismertem, aki *Embraced by the Light* című bestseller szerzője.)

Egy délután gratulációt kaptam Dr. Ritchie-től. Elmondta, hogy a szülővárosomban lesz, és azt mondta, hogy a felesége szeretne találkozni velem. Megkérdezte, lenne-e időm ebédelni velük. Természetesen volt. Dr. Ritchie és felesége, Marguerite, kedvesek és alázatosak voltak. Dr. Ritchie-t azért repítették be, hogy egy NDE konferencián beszéljen, és meghívott, hogy hallgassam meg őt, amit el is fogadtam.

Egyszer sem hallottam vagy láttam olyan dolgot, ami megkérdőjelezte volna az élményének érvényességét. Akár beszélt is Istennel, akár nem, ezt őszintén nem tudom biztosan, de kétségem sincs afelől, hogy Dr. Ritchie hitt benne. Ez emlékeztet arra, amit Stephen King mondott egyszer egy riporternek, aki az ő történeteinek eredetéről kérdezte. ”Nem érdekel, hogy elhiszed-e, amit mondtam,” mondta King, ”csak az számít, hogy elhidd, én elhiszem.”

Ez volt a halálközel élmények iránti vonzalom kezdetén. Azóta sok más emberrel beszéltem a halálközeli élményeikről. Az igazság fontos, és bár minden mesélőt tisztelettel közelítek, egészséges kétkedéssel teszem ezt, igyekezve összehangolni a történetet a mesélővel. Így volt ez, amikor először találkoztam Mr. Vincent Tolmannal.

Vincentet Phoenixben, Arizonában, egy írói konferencián ismertem meg, amit éppen én szerveztem. Eleinte nem tudtam, hogy Vincent könyve a halálközeli élményről szól. Amit tudtam, az az volt, hogy ő egy alázatos, kedves ember, akit a felesége és a lánya nyilvánvalóan imádott. Minél jobban megismertem őt, annál inkább kedveltem. Kész mosolya és ironikus humora vonzotta az embereket. (Vincent Las Vegasban él, ezért amikor valaki az eseményen elkezdte *Vinney Vegas*nak hívni, a név ragadt rá. LOL.) Elmondta, mennyire fontosnak érzi, hogy megossza az élményét, de nem tudta, hogyan vagy honnan kezdje.

Tanácsoltam neki, hogy kezdje a könyvét azzal, hogy elmondja a történetét, és rögzítse mindazt, amire emlékszik az élményből. Megfogadta a tanácsom, és elküldte nekem a digitális fájlt. A zsúfolt időbeosztásom és a könyvhatáridők miatt pár hónapba telt, mire volt időm meghallgatni az hangfelvételt.

Őszintén szólva, megdöbbentett, amit hallottam. Dr. Ritchie könyvét kivéve, soha nem hallottam ilyen mélységű NDE élményt. Vincent elbeszélése nemcsak hogy lenyűgöző volt, hanem, ami még fontosabb, világosító. Gyakran töprengtem azon, amit az ő élményéből tanultam, és az ő meglátásait használtam arra, hogy jobban megértsem világunkat és annak növekvő káoszát. Az idő múlásával egyre világosabbá váltam, és hamarosan, Vincenthez hasonlóan, úgy éreztem, hogy a történetét meg kell osztani.

Amit a kezedben tartasz, az ennek a fáradságos útnak az eredménye. Remélem, hogy olyan élményben lesz részed, mint amilyen az én olvasásomkor volt – a világosság és a béke élményében, amely reménnyel és nagyobb szeretettel tölt el nemcsak Isten iránt, hanem minden teremtménye iránt is. Egyszerűen fogalmazva, azt kívánom, hogy Vincent útján pontosan azt találd, amire a te utad során szükséged van. Áldjon meg Isten ezzel.

Előszó

Lynn Taylor megbízott író

Ez a könyv megváltoztatta az életemet. Megváltoztatott engem. Most más ember vagyok, mint amikor először találkoztam Vincent történetével. Természetesen, mint a legtöbb belső változás, ez is egy folyamat volt. Az, hogy fejlődjünk, ritkán történik meg azonnal.

Vincenttel (csak ”Vinney” -ként ismertem) egy férfiaknak szóló vacsorai eseményen találkoztam, akik szeretnének pozitív hatást gyakorolni a világra. Több tucat férfi volt ott, és a tevékenységek zaja miatt nehéz volt mély és jelentőségteljes beszélgetést folytatni. Vinney és én szemben ültünk egymással, és amennyire lehetett, megosztottuk egymással a történeteinket a forgalmas vacsora alatt.

Az este végén elváltunk, talán soha többé nem találkozunk. Amikor vége lett, két dologra emlékeztem Vinney-ről.

Először is, hogy érdekes halálközeli élménye volt. Továbbra is nehezen tudom halál ”közel” élménynek nevezni. Számomra egy testzsákban lenni túl van a ”közel” -en. Nem tudtam sok részletet az élményéről, például a mély leckéket, amiket tanult, de emlékeztem, hogy nem csupán egy rövid pillantást vetett a túloldalra.

A második dolog, amire emlékeztem Vinney-ről, az volt, hogy alázatosan őszinte volt. Nagyon tárgyilagos volt az élményével kapcsolatban, mintha egy utazásról vagy egy iskoláról beszélne, ahol járt.

Ő volt az egyik legudvariasabb és legkevésbé feltűnő ember, akit valaha is megismertem, és ez lenyűgözött.

Hittem a ”másik oldalon” lévő dolgokban, és abban, hogy vannak erők, amelyek aktívan hatnak az életünkre, amelyek meghaladják fizikai érzékeinket. Bár tudtam, hogy hozzáférhetünk az e-világi érzékeinken túl létező érzékekhez, soha nem voltam biztos benne, hogy az enyémek különösebben élesek lennének. Sokszor láttam másoknál, hogy működnek ezek az érzékek, de a saját tapasztalataim velük röpke és bizonytalan volt (vagy úgy gondoltam).

Újra találkoztunk egy írói visszavonuláson, amit Richard Paul Evans New York Times bestseller szerző rendezett az üdülőhelyén, Utah déli részén. Éppen egy regényen dolgoztam, és Vinney azon fáradozott, hogy az élményét könyvé alakítsa.

Egy délután, ebéd után, Vinney és én a ranch házának előszobájában ültünk, óriási babzsákokon elnyúlva, és beszélgettünk az írói projektjeinkről. Meglepetésemre Vinney megkérdezte, hogy segítenék-e neki az élménye szavakba öntésében. Ami még meglepőbb volt, mint a kérdése, az az volt, hogy szinte gondolkodás nélkül mondtam ”igen”-t. Nem voltam biztos benne, hogy én vagyok a megfelelő ember a feladatra, de bíztam Vinney

megítélésében és követtem a megérzésemet. Egyszerűen úgy éreztem, hogy ez a helyes válasz, és biztos voltam benne, hogy valahogy minden jól fog alakulni.

Vinney küldött nekem egy hangfelvétel átiratot, amelyben elmondta a halálát és azt, amit az ”túlsó oldalról” tanult. Ez volt az első alkalom, hogy teljes terjedelmében találkoztam az ő útjával, és lenyűgözött. Meglepett, mennyire összhangban állnak az általa tanult leckék az eddigi élettapasztalataimmal. Nem a halál utáni létezés részleteire gondolok – hanem arra, hogy miként lehet gazdagabb és teljesebb életet élni, amíg még itt vagyunk. Az általa megosztott felismerések világos és fókuszált elvekké formálták a zavaros következtetéseimet és homályos feltételezéseimet, és ez izgalmas volt számomra.

Amikor dolgoztam a könyvön, elkezdtem észlelni gondolatokat és ötleteket, amelyek nem az enyémek voltak. Az ezt követő hetekben és hónapokban, miközben írtam és újraírtam, gyakran voltak kérdéseim, amelyeket Vinney-nek kellett feltennem. Akkor vettem észre, hogy néha szinte azonnal megkaptam a válaszokat, amint eszembe jutott a kérdés. A válaszok lágyan érkeztek a gondolataimba, mint egy suttogás, amelyet készen kellett lennem meghallani. Mindig ellenőriztem a részleteket Vinney-nél, de időről időre csak megerősítette a már megadott választ, és esetleg további részleteket is hozzáadott.

Ami számomra a legcsodálatosabb, hogy most már visszatekinthetek egy életre, amelyben hasonló suttogásokat kaptam, és ezekben az iránymutatás és inspiráció pillanataiban nem ismertem fel, hogy valójában mik is voltak. A kételyeim elhomályosították a belső érzékeimet a körülöttem lévő létezés lenyűgöző, láthatatlan valóságai iránt.

Feleségem, Donna mindig is erős érzékenységgel rendelkezett a spirituális dolgok iránt. Miután az első változat elkészült, azt mondta: ”Minden alkalommal, amikor elmentem az irodád mellett, mindig meg tudtam mondani, hogy éppen Vinney könyvén dolgozol.”

”Hogyan érezted?” – kérdeztem.

”Egyszerűen más volt. Mintha más emberek is ott lettek volna.”

Igaza volt. Ők már az elejétől fogva jelen voltak. Csak időbe telt, és nem kis gyakorlást és erőfeszítést igényelt, hogy fejlesszem a spirituális érzékeimet, hogy észlelhessem a hozzájárulásukat. Mélyen hálás vagyok a segítségükért, nemcsak magáért a segítségért, hanem a megszerzett készségekért is. Nem mondhatom, hogy tökéletesen hallgatok a tanácsokra és iránymutatásokra, de most jobban tudom ezt tenni. Most már magabiztosan csatlakozhatok a növekvő kórushoz, amely azt énekli, hogy nem vagyunk egyedül ebben az életben. Soha nem is vagyunk igazán egyedül.

Van egy másik ajándék is, amelyet ez a könyv hozott az életembe. A könyvben található elvek megváltoztatták a világ, az univerzum és a helyem iránti látásmódomat. Az élet kihívásokkal teli lehet, de a gazdag és teljes élet titka igazából meglehetősen egyszerű. A könyvben található elvek egy univerzálisan alkalmazható útmutatót nyújtanak arra, hogyan kezdjünk neki.

Most más vagyok, mint amikor elkezdtem ezen az úton, és mélyen hálás vagyok a sok ajándékért, amelyek lehetővé tették ezt a változást. Még mindig nem látok többet, mint néhány lépést előre, hogy hová vezet a kanyargós utam, de csendes, biztos meggyőződésem van arról, hogy az út végül hová vezet. Jobban felkészült vagyok arra, hogy a legtöbbet hozzam ki ebből az utazásból, bármerre is kanyarogjon az út.

Remélem, hogy a könyvvel való élményed rádi is ugyanígy hat.

Szerzői Megjegyzések

Január 18-án szombaton meghaltam. Ez a tény nem vitás. Egy testzsákból vágtak ki. Még mindig van egy darab belőle. Amikor a mentősök rám találtak egy Dairy Queen mosdójában, a testhőmérsékletem 25°C volt, és már 45 perce halott voltam. Lehet, hogy tovább is.

Ez a könyv próbálkozásom arra, hogy elmondjam az eseményeket, amelyek a halálomhoz vezettek, amit a halál túloldalán tanultam, és azokat a tapasztalatokat, amelyek azután történtek, hogy visszahozta az életbe. Próbálkozás, mert bár a legjobb tudásom szerint próbálom elmagyarázni, hogy mi történt, az élet természetén a másik oldalon annyira eltér a világunktól, hogy az elmagyarázása egyedülálló kihívás – olyan, mint a naplementét elmondani valakinek, aki sosem látott ilyet, vagy a só ízét valakinek, aki sosem kóstolta. Emlékszem arra, amit láttam, csak nem mindig tudom pontosan leírni. A legjobb, amit tehetek, az az, hogy olyan dolgokhoz hasonlítom, amiket itt a Földön ismerünk.

Először is, Istenről ”**Ő**” -ként beszélek ebben a könyvben. Keresztényként Isten férfi neműnek és az univerzum Teremtőjének tekintem. Bármilyen vallásod vagy hagyományod is legyen, használd a saját elnevezésed vagy meggyőződésedet Istenre. Az utam során megtanultam, hogy a Teremtőnek sok neve van különböző kultúrákban, vallásokban és hitrendszerekben. A Teremtő mindannyiunkat megteremtett, szeret minket, és válaszol minden névre és fogalomra, amelyet használunk, amikor hozzá fordulunk.

Amíg el voltam választva a testemtől, egy utazásra indultam egy másik létezési szinten. Egy olyan vezető kísért, aki megtanított tíz alapvető elvet, hogy előrehaladjak egy csodálatos cél felé. Ha harmóniában élünk ezekkel az elvekkel, emeljük a lényünket és közelebb kerülünk a Teremtőnkhöz.

Ezek az alapvető elvek:

Legyél önazonos
Értsd meg az élet célját
Szeress mindenkit
Hallgass a belső hangodra
Használd a technológiát felelősségteljesen
Engedd el az előítéleteket
Gyakorold a teremtés erejét
Kerüld a negatív hatásokat
Értsd meg a gonosz célját
Tudd azt, hogy mindannyian egyek vagyunk

A Halál másik oldalán történő kommunikáció és tanulás nem pontosan úgy történt, ahogy azt leírom. Ebben a könyvben a tanulásom beszélgetés formájában van bemutatva, mert így kommunikálunk a Földön. Amikor a vezetőm információt osztott meg velem a Szellemi Birodalomban, az inkább egy adatletöltés volt az elmémbe, és én feldolgoztam az információt, miközben utaztunk a célunk felé.

A hozzáállás megértése olyan, mint az olasz paradicsomszósz illata. Azonnal felismered, hogy paradicsomszósz, de ha figyelsz, ki tudod venni az összes hozzávalót: fokhagyma, oregánó és más fűszerek. Az elv fogalma olyan volt, mint az illat, és a mélyebb megértés és alkalmazás akkor jött el, amikor alaposan elemeztem.

Őszintén remélem, hogy a tapasztalataim segítenek neked is az életed során, és hogy jobban megérted és kapcsolódsz Isten szeretetéhez az életedben. Ő valóságos, és ismer és szeret téged – különösen és egyedülállóan TÉGED – jobban, mint ahogy azt valaha is gondolnád.

Tartalom

I. RÉSZ

1. Fejezet - A Nap Mikor Meghaltam

Az egyetlen dolog, ami az eszembe jutott, amikor azon a hideg januári reggelen felébredtem, az volt, hogy az egész napom szabad a kivitelezési munkámtól. Szombat volt, és ki akartam használni a napot. Nem jutott eszembe, hogy felhívjam az anyámat, hogy elmondjam neki, mennyire szeretem. Nem gondoltam a befejezetlen dolgokra, a barátokra, akiket hátrahagyok, és a családra, akik hiányolni fognak. Nem tudtam, hogy azon a napon meghalok.

Felugrottam az ágyból, és beugrottam a zuhany alá, miközben a napomat terveztem. Az volt a tervem, hogy találkozzak a legjobb barátommal, Robbal, gyorsan együnk valamit, eddzünk a teremben, majd elmenjünk a Salt Lake Cityben megrendezett éves Nemzetközi Autókiállításra.

Siettem a reggeli rutinommal, felkaptam a kocsikulcsaimat, felvettem a télikabátomat, és kiléptem a hidegbe. A Mitsubishi Eclipse -em gyöngy-fehér színe majdnem szürkének tűnt a felhőréteg alatt, amely nem tudta eldönteni, hogy esni fog-e a hó. Beültem a vezetőülésbe, beindítottam a motort, és kihajtottam a kocsiból.

Az út a haverom házához elég rövid volt ahhoz, hogy az autó fűtése még csak fel sem tudta melegíteni a hideg belsőt, de volt időm elgondolkodni azon, hogy Rob mennyire megváltoztatta az életemet néhány rövid hónap alatt. Rob felkeltette bennem az egészség és a fitnesz iránti szenvedélyt. Számtalan órát töltöttünk együtt egészségügyi vállalkozásban dolgozva, edzve és erősödve. Megosztottuk egymással a kutatásainkat és felfedezéseinket, beleértve az új táplálékkiegészítőket, amelyek még erősebbé és egészségesebbé tettek minket. Az élet nagyszerű volt, és tele ígéretekkel.

Rob egy csendes környéken élt Oremben, néhány mérföldnyire az otthonomtól. Megálltam Rob háza előtt, és felrohantam az ajtóra, gyorsan kopogva, ahogy beléptem.

”Helló, Rob. Készen állsz?”

Rob hangja fentről hallatszott: ”Máris jövök.”

Megjegyeztem egy sima barna dobozt, amely nagyjából egy nagy italpalack méretű volt, a konyha asztalán. A fehér szállító címke egy nyomot adott a tartalmáról.

”Ez az az új táplálékkiegészítő, amit néhány héttel ezelőtt rendeltél?” – kiáltottam lefelé neki.

”Igen, haver,” mondta Rob, miközben felrohant a lépcsőn. ”Izgatott vagyok, hogy kipróbálhatom.” Sötét haja még mindig nedves volt. Erős és vékony volt, egy kicsit alacsonyabb nálam. A fertőző mosolya felragyogtatta szürke-zöld szemeit.

”Nézzük meg, mielőtt elmegyünk a terembe.”

Rob széttépte a csomagot, és elővett egy nagy fehér műanyag palackot. Színes címkéje nyomtatott külföldi, ázsiai jellegű írással volt nyomtatva.

”Honnan van ez?” – kérdeztem.

”Thaiföldről rendeltem,” mondta. ”Az amerikai beszállítók mind elfogytak. De ugyanolyannak kell lennie, mint az amerikai cuccoknak.”

Rob gondosan öntötte a tiszta folyadékot a palack kupakjába, és megitta. Mért egy másikat, és átnyújtotta nekem. Egy hajtásra megittam. Az általában fogyasztott táplálékkiegészítőnk citromos víz ízű volt. Ez viszont savanyú és keserű volt.

Majdnem azonnal, ahogy az ital elérte az ajkamat, tudtam, hogy valami nincs rendben. Másodperceken belül hideg kezdett áramlani a hasamból az egész testembe. Megfordultam Rob felé. ”Nem volt furcsa az íze?”

Aggódóan nézett rám. ”Valami más ez a cucc. Nem érzem jól magam.”

”Én sem. Menjünk inkább enni valamit. Az segíthet.”

”Jó ötlet. Én vezetek.”

Kimentünk Rob Nissan Maxima-jához. Rob kihajtott a kocsiból, és elindultunk az úton.

A táplálékkiegészítő szokatlan hatása fokozódott. Valami nagyon nem volt rendben. A combjaim hidegnek éreztem, mintha nem kapnának elég vért. Csak néhány utcát mentünk, amikor Rob feje elkezdett lógni, és a szemei remegni kezdtek, mintha elaludna.

”Rob!” Megfogtam a karját és megráztam. ”Álljunk meg a Dairy Queen-nél.”

Rob bólintott, és egy pillanattal később behajtott az étterem parkolójába.

A hideg érzés felfelé mászott a gerincemen. Hányinger fogott el, és hirtelen, erős késztetést éreztem, hogy használjam a WC-t. Hirtelen megijedtem, hogy össze fogok piszkítani Rob kocsijában. Amint Rob megállította az autót, kiugrottam.

”Elmegyek a WC-re,” mondtam. Botorkálva végigmentem a bejáraton, le a rövid folyosón, és beléptem a WC-be. Bezártam az ajtót, majd amikor a WC felé indultam, a kék csempés falak elkezdtek forogni. A földre estem, és eléjultam.

Később megtudtam, hogy Rob hasonló élményben volt része: Beült egy boxos ülőhelyre, majd az asztalra borult, és hányni kezdett.

A fiatal műszakvezető hallotta Rob hányingereit, és körbenézett, hogy megvizsgálja a helyzetet. Megtalálta Robot eszméletlenül a saját hányásában fekve, a teste remegett. Gyorsan visszaszaladt a pulthoz, és hívta a 911-et mentőért.

Sajnos, én a hátamra estem, és amikor hánytam, minden, ami a gyomromból kijött, a tüdőmbe szívódott, elzárva a légutamat.

Ekkor haltam meg.

2. Fejezet - Halottként

Amint a fejem a földre ért, egy csodálatos hűvösség érzésével öleltek körül – olyan volt, mint a víz. Súlytalannak éreztem magam, mintha a levegőben lebegtem volna. Az volt az érzésem, hogy ülök, és körülnézek, próbálva valamit – bármit – látni, de mintha minden egy ködben rejtőzne.

Amikor a köd fokozatosan felszállt, alatta egy dráma bontakozott ki a Dairy Queen étkezőjében. Olyan volt, mintha egy kényelmes székből néztem volna egy filmet, ahol a rendező minden jelenetet felülről vett fel. De biztos voltam benne, hogy amit néztem, az valódi életben zajlott.

A figyelmem annyira a lent zajló eseményekre összpontosult, hogy a helyzetem furcsasága sosem jutott eszembe, akárcsak egy álomban, amikor bármit elfogadunk, bármennyire is szürreális.

Láttam Robot, amint a box ülőhely asztalán hever, hányása borította az asztalt, a székeket és a padlót. Az étterem dolgozói pánikba estek. Éreztem az érzelmeiket: aggodalom, félelem, szorongás, tehetetlenség. Különösen éreztem a tinédzser menedzser szorongását. Magas és vékony volt, rövid barna hajjal, a frufrui végei kiemelve voltak. Kék szemében folyamatosan Isten segítségét kérte. A fejében az járt, “Ez az ember meg fog halni, és az én műszakomban.” És hallottam egy női hangot is, ami végigfutott az elméjében, “Ha nem lépsz ki ebből a munkából, sehova sem jutsz.” Valahogyan tudtam, hogy ez a hang az anyjáé volt.

Éreztem a dolgozók megkönnyebbülését, amikor egy mentőcsapat berohant az ajtón. Hirtelen már nem volt az ő dolguk, bár tudtam, hogy még mindig aggódtak a fiatal férfi miatt, aki eszméletlenül feküdt az asztalon.

A mentősök felrakták Robot egy hordágyra, majd kivitték a várakozó mentőautóhoz és elszáguldottak szirénázva, harsogva.

Aggódtam Robért és próbáltam követni, de nem tudtam. Minden egyes alkalommal, amikor megpróbáltam mozdulni, bármerre is mentem, valami láthatatlan kötél megakadályozott abban, hogy elhagyjam a Dairy Queen-t.

Aztán észrevettem egy mozdulatlan fiatal férfi testét a fürdőszoba padlóján. Ő is hányásba volt burkolva. Azonnal tudtam, hogy ő halott. A test nyaka majdnem akkora volt, mint a feje, és a bőre mélylila volt, sárga foltokkal az arcán. A test, amit néztem, olyan groteszk volt, hogy hamisnak tűnt, mint egy olcsó kellék egy B-kategóriás horrorfilmben. Szánalmat éreztem a férfi iránt. Fogalmam sem volt, ki ő.

Visszafordítottam a figyelmemet az étterem területére, és láttam egy lányt, talán tizenhat vagy tizenhét éves, ahogy törli a hányást az asztalon. Eper színű szőke haja kontyba volt kötve, és egy fekete kötény borította a kék egyenruháját és fekete nadrágját. A menedzser odament hozzá, egy vödörrel és felmosóval a kezében. Éreztem, ahogy az érzelmeik kezdtek megnyugtatódni, ahogy elmélyültek a munka rutinjában.

Miközben takarították a box -ot, egy középkorú pár lépett be. Láttam, hogy házasok. Habozva nézték a takarítást, de odaléptek a pulthoz és rendeltek. Amikor elkészült az ételük, leültek egy box ülőhelyre a fürdőszoba közelében. Hallgattam őket, amint a fiuk új feleségéről beszélgettek evés közben.

Néhány perc múlva a férj felállt és a fürdőszobába ment. Amikor látta, hogy az ajtó zárva van, visszatért a helyére és folytatta a beszélgetést. Körülbelül öt perc múlva újra próbálkozott. Nőtt a szükséglete, hogy használja a fürdőszobát, és amikor visszatért a helyére, továbbra is az ajtóra összpontosított. További tizenöt perc várakozás után türelmetlen lett, és ököllel kopogtatott az ajtón. Hallgatózott egy válaszra és telefoncsengést hallott a fürdőszobából. Odament a pénztároshoz.

“Úgy tűnik, valaki bajban van a fürdőszobában. Az ajtó zárva, és hallom a telefon csengését, de senki sem válaszol.”

“Szólok a menedzsernek,” mondta a pénztáros.

Felnéztem fentről, ahogy a menedzser levette a kulcsokat a falról és a konyhából a fürdőszoba ajtajához ment. Kopogott. Nem jött válasz. Újra kopogott, majd kinyitotta az ajtót.

Az ajtó befelé nyílt, felfedve a testet. Tudta, hogy egy halott férfit lát.

“Oh, Istenem,” sóhajtott a menedzser. “Már megint egy. Amanda, hívd a 911-et!”

A lány felkapta a vezeték nélküli telefont a falról, és beütötte a számokat. “Vészhelyzet van. Sürgősen szükségünk van egy másik mentőautóra.” Elmondta a címet, miközben a menedzser elé ment, és átnyújtotta neki a telefont.

“Hello? Igen, a menedzser vagyok. Aha. Rendben.” Megfordult a lánynak. “Azt mondják, hogy ellenőrizzük a pulzust a csuklón.”

A lány csak bámult rá.

“Csak csináld,” mondta. “Csak tapintsd meg a csuklóján a pulzust”

Horrorisztikus látvány volt, ahogy a lány engedelmeskedett, és belépett a fürdőszobába. Lehajolt a test mellé, de nem tett semmit.

“Csak csináld,” sürgette a menedzser. “Csak tapintsd ki a pulzusát.”

A lány megmarkolta a férfi csuklóját hüvelykujjával és mutatóujjával, néhány centire felemelte, majd azonnal leengedte.

“Hideg.”

“Hideg a tapintásra,” ismételte a menedzser a telefonba. Hallgatott a további utasításokra, majd letette a telefont. A lánynak azt mondta, “Azt mondták, ne érj hozzá semmihez. Csak lépj hátrébb és zárd el a helyiséget. Mentőt és rendőrséget küldenek.”

A vendégek bekukucskáltak a sarok mögül, hogy lássák, mi a felfordulás oka, és az étterem személyzete felváltva járt vissza a fürdőszobába, hogy megnézze a szörnyű látványt. Éreztem a szomorúságot, ami minden egyes emberből árad, ahogy a férfi testére néztek a fürdőszobában. Csak a szakács nem ment el megnézni. Tudtam, hogy már látott halált. Nem volt szüksége arra, hogy újra lássa.

További tíz perc telt el, mire megérkezett egy újabb mentőautó, villogó fényekkel és harsogó szirénával. Három mentős sietett be a szobába, mindegyik orvosi felszerelést hozó táskákkal. Az egyik férfi egy maszkot és egy szorítós palackot vett elő, míg a vezető mentős visszaküldte a harmadik mentőt a mentőautóhoz, hogy hozzon valamit.

“Ő már hideg,” mondta a vezető mentős. Kinyitotta a test száját. “Hányadékot lélegzett be.” Érzelmi intenzitása csökkent. “Segíts nekem megvizsgálni a sebeket.”

A két mentős együtt dolgozott, hogy a testet megfordítsák és megvizsgálják a sérülések jeleit.

“Nincs jele a bűncselekménynek,” mondta a vezető mentős.

“Ő már kezd merevvé válni,” válaszolta a másik mentős.

“Igen. Valószínűleg harminc-negyvenöt perce már halott.”

Amint visszafordították a testet, láttam, mire gondoltak. A test nem volt teljesen merev, de határozottan merev volt az ízületeknél.

“Halasztani fogom az időpontot,” mondta a vezető mentős. Éreztem a szomorúságot, ami átjárta. “Rádiózok”

A harmadik mentős visszajött a szobába egy kis táskával a kezében. A vezető mentős megrázta a fejét és azt mondta: “Ő már nincs itt.” Elővett egy kézi rádiót, és jelentette a helyzetet az ügyeletes diszpécsernek.

Éreztem, hogy a harmadik mentős újonc, és ez volt az első szakmai tapasztalata a halálról. Nagyon csalódott volt.

Várniuk kellett tíz percet, mielőtt megkapták az engedélyt a test elszállítására. Betették a testet egy élénk sárga testzsákba, cipzárral lezárták, és a testet egy deszkához rögzítették, majd kivitték egy gurulóra, ami közvetlenül a mentőautó előtt volt. A testet a lábaknál, deréknál és nyaknál rögzítették a gurulóhoz, majd a gurulót fejjel előre betolták a mentőautóba.

A vezető mentős visszament a belső térbe, megkérdezte az alkalmazottakat, mi történt, mielőtt megérkeztek, és végigvezette az étterem menedzserét a szükséges nyomtatványokon. Kezet ráztak, majd a mentőcsapat felkészült az indulásra.

Ekkor egy rendőrautó hajtott be a parkolóba. A rendőr kiszállt és odament a mentősökhöz.

“Azt mondtam az ügyeletes diszpécsernek, hogy nem szükséges kijönniük,” mondta a mentős.

“Tudom,” válaszolta a rendőr. “A környéken voltam, és gondoltam, hogy benézek.”

A vezető mentős a mentőautóra mutatott a hüvelykujjával. “Már betettük a testet.” Elővett egy űrlapot a klipszpadjáról, és átnyújtotta a rendőrnek. “Itt van a tanújelentés. Azt fogjuk javasolni, hogy végezzenek egy toxikológiai vizsgálatot.”

“Rendben. Köszönöm.”

“Van még valami, amire szükséged van tőlünk?”

“Nincs, köszönöm. Szomorú dolog.”

“Igen. Hát, mi megyünk.” A mentősök becsukták a mentőautó hátsó ajtaját, biztosították a tárolórekeszeket, és helyet foglaltak a mentőautóban. Már jóval dél után volt, amikor a mentőautó lassan elhajtott, és a megyei hullaház felé vette az irányt.

3. Fejezet - Egy Zöldfülű Baklövése

A mentősök komoran és csöndben utaztak az orvosszakértői hivatal felé. Hallottam az újonc mentős tépelődő gondolatait, miközben egyedül ült a testtel a mentőautó hátuljában. Megpróbálta kideríteni, mi történt, és hogy mit tehettek volna másképp. *“Nem hiszem el, hogy elvesztettük ezt az esetet,”* gondolta. *“Még csak meg sem próbálhattunk segíteni. Bárcsak tettünk volna valamit.”*

Éreztem a szívfájdalmát. Megfigyeltem, hogy egy meleg, arany fény kezdett kibomlani a szíve körül. Úgy nézett ki, mintha egy mini nap nőtt volna benne.

Aztán hallottam és éreztem egy morajlást, mint egy földrengés. Ránéztem a mentősökre, de ők nem voltak hatással rá; csak én éreztem. A morajlás gyorsan egyre intenzívebbé és hangosabbá vált. Észrevettem, hogy hátulról érkezik, és gyorsan közeledik. Ahogy a hang erősödött, egy hullócsillag szerű fény villant el a jobb oldalamon, és eltalálta a fiatal újoncot a szívén.

Az egész lénye világított. Olyan volt, mintha a belső napja szupernóvává vált volna. Hallottam egy hatalmas és parancsoló hangot a fényből, amely azt mondta: *”Ez az ember nem halott.”*

Az újonc körbenézett, hogy honnan jöhet a hang. Meglepetésemre nem cselekedett azonnal. A hang olyan erős volt és olyan tekintélyes, hogy számomra Isten hangjának tűnt, vagy talán valakinek, aki közel áll Istenhez. Mégis, éreztem az újonc kételyét, és hallottam a gondolatát: Csak képzelted.

Az arany fény makacsul tovább ragyogott, és a szívétől a feje tetejéig terjedt. Ahogy figyeltem az újonc átalakulását, a fényből érkező hang még erősebben és határozottabban szólt hozzá.

“Ez az ember nem halott!”

Az újonc cselekedett.

Világos volt számomra, hogy a mentőautó elülső részében ülő másik két mentős nem hallott semmit. Bár a másik két mentősnek sokkal több tapasztalata volt, a fény csak az újonc mentőssel lépett kapcsolatba és beszélt hozzá.

Az újonc a mozdulatlan testhez lépett, csendben kioldotta a nyak és derék körüli hevedereket, majd teljesen lehúzta a világos sárga testzsákot a térdéig. *“Remélem, hogy ez az ember még él,”* gondolta. *“Remélem van pulzusa.”* Az ujjaival a elszíneződött nyakra tette a kezét, próbálva pulzust keresni.

Nem talált semmit, így a kezét a test jobb karjára tette, és újra próbálkozott. Ismét semmi.

Az újonc a férfi jobb combján próbálkozott, de még mindig semmit sem talált.

Erősebben nyomott, amíg kemény szövetet nem érzett. Hirtelen egy statikus elektromossághoz hasonló sokkérzetet éreztem. Tudtam, hogy ő is érezhette, mert a gondolatai a gyenge reménytől a pánikba fulladó cselekvésre váltottak.

Kivett egy tracheotómiás készletet, bemetszést végzett a fiatal férfi torkán, és behelyezett egy tracheotómiás csövet. Miután a cső a helyére került, felvágta a férfi ruháit, és defibrillátor tapadókat rögzített a testhez.

Az elméje a képzésén futott át, miközben egy néma imát mormolt: ”Kérlek, Istenem, segíts nekem megtenni, amit meg kell tennem. Kérlek, Istenem, segíts!”

Bekapcsolta a gépet, amely hangjelzést adott. Hallva ezt, az elülső ülésen ülő mentősök rémülten fordultak hátra.

”Mit csinálsz?” – kiáltott a mentős, aki az utas oldalon ült. ”Állj le! Kirúgnak.”

Az újonc figyelmen kívül hagyta. Tudta, hogy az a hang, amit hallott, valódi volt. Megnyomta a defibrillátort, hogy sokkot adjon a testnek. A látásomat egy fehér villanás töltötte ki.

Nincs szívverés.

A főmentős hátrafordult és rákiáltott: ”Fejezd be ezt az ostobaságot. Halott. Hagyd békén. Tudd meg, mikor kell elengedni.”

A defibrillátor jelezte, hogy újra töltve van. Másodszor is sokkolta a testet.

Ezúttal nem láttam villanást. A szívmonitor egyetlen szívverést mutatott, majd semmit.

”Ez fel fog kerülni a nyilvántartásodba,” mondta a második mentős. ”Jobb, ha abbahagyod, különben kirúgnak.”

A defibrillátor újra készen állt. Az újonc harmadszor is aktiválta a gépet, ami áramot küldött a testbe. Semmi. Aztán... egy szívverés. Először mérsékelt, majd egyre erősebb és egyenletes.

”Van szívverés!”

Az elülső ülésen ülő mentősök tágra nyílt szemekkel néztek egymásra. Ezután a mentős az utas oldalon átmászott az ülésén, hogy segítsen az újoncnak.

Az mentőautó csak néhány percre volt egy teljesen felszerelt sürgősségi központtól. A sofőr felkapta a rádiót és egy sor kódot mondott be a Timpanogos Regionális Kórháznak. Bekapcsolta a villogó fényeket és a szirénát, majd megváltoztatta az irányt a kórház felé.

A két mentős vadul dolgozott, hogy előkészítse az újraélesztett testet a kórház számára. A kezeik olyan gyorsan mozgottak, hogy alig tudtam követni, amit csináltak: eltávolították a hevedereket, levágták a maradék ruhát.

Az mentőautó megérkezett a sürgősségi osztály bejáratához, ahol egy orvos és két ápoló vártak egy kórházi hordággyal. A mentősök kihúzták a beteget az autóból, és átemelték a deszkát, amin a fiatal férfi feküdt, az egyik hordágyról a másikra. Kihúzták alóla a deszkát, majd eltávolították a testhez tapadt testzsák maradványait.

Egy másik orvossal és ápolóval kiegészülve az orvosi csapat betolta a testet a belső térbe, és elindultak a folyosón. Hirtelen a férfi görcsölni kezdett. Egy ápoló odaszaladt, hogy szíjakat hozzon, hogy rögzítse az önkívületben lévő végtagokat.

Visszatért és rögzítette a lábakat, majd a jobb kart, végül elkezdte rögzíteni a bal kart. Ahogy ezt tette, éreztem, hogy húznak a saját bal karomon. Reflexből keményen megfeszítettem. Ugyanakkor a férfi bal karja elhúzta a szíjat az ágyból. Csak ekkor realizáltam, hogy a saját újraélesztésemet nézem.

A körülöttem lévő hűvösség keserű hideggé változott, ahogy a félelem elkapott. Nem tudtam, mi fog történni ezután. Ha már meghaltam, akkor miért vagyok még itt? Éreztem az orvosi csapat pánikját és félelmét, akik mindent megtesznek, hogy életben tartsanak. Az ő félelmük táplálta az enyémet, és egy sötét szürke köd zárult körém, ahogy mély sötétségbe süllyedtem.

4. Fejezet - Vezetőm

A pánikom nőtt, és tehetetlennek éreztem magam, hogy megállítsam. Egy pillanat alatt az életemben elkövetett összes rossz dolog villant át az elmémen. Oly sok volt belőlük. Abban a pillanatban megítéltem magam, és a döntésem az volt, hogy nem érdemlem meg a megmentést.

De aztán azonnal láttam az életemben véghez vitt minden jót is. Nemcsak a saját perspektívámból, hanem mindenikééből is, akinek segítettem. Sokszor még csak nem is tudtam, hogy jót teszek. A hatásom messze meghaladta a tudatosságomat. Egy milliszekundum alatt megkaptam az egész életem perspektíváját.

Abban a pillanatban melegséget és fényt éreztem a hátam mögött, mint a nap egy fényes nyári napon. A vállaimon és hátamon nyugodott, és lassan elterjedt rajtam. A melegség olyan volt, mint a tiszta szeretet, amely átjárta az egész lényemet, és elmosta a hideg félelmet. Az aggodalmaim elpárologtak, ahogy a melegség megtisztított a látott dolgokkal kapcsolatos szorongástól, fájdalomtól és aggódástól. Megfordultam, hogy szembenézzek a fény és melegség forrásával, amely megtöltött. Amikor megfordultam a fény forrása felé, egy férfit láttam.

Előttem állt egy férfi, aki középkorúnak és időtlennek tűnt egyszerre. Teljes, fehér haját válláig érő hosszúságban viselte, és olyan volt, mint egy oroszlán sörénye. A szakálla, szintén ragyogó fehér, a mellkasának aljáig ért. Olyan, mintha tiszta fehér köpenyt viselt volna, amely a bokájáig ért, és laza ujjú volt, a csuklójáig. A köpeny elöl nyitva volt, láthatóvá téve egy fehér inget és nadrágot, valamint egy övet a dereka körül. Egy egyszerű arany-krémszínű stóla volt a nyaka és válla köré terítve, amely leomlott egészen a köpenye aljáig.

A bőre rózsaszínűnek tűnt, mégis csillogott, mint a homok egy napos strandon. Ami azonban a figyelmemet megragadta, az a ragyogó kék szeme volt. Úgy tűnt, átlát rajtam, és éreztem, hogy valahogy ismer engem.

Szeretetteljes mosollyal nézett rám, és hatalmas szeretet és gyengédség áradt belőle. Éreztem, ahogy a kedvessége szó szerint elárasztja a lényemet, és a szívem fürdött a ragyogó melegségében. Az első gondolatom az volt: ”Te vagy Isten?”

A férfi egy kicsit nevetett. ”Nem, fiam. Nem vagyok Isten.”

”Akkor Jézus Krisztus vagy?”

Újra nevetett. ”Nem, fiam. Nem vagyok Jézus Krisztus.”

”Akkor ki vagy?”

”Hívhatsz Drake -nek. Én vagyok a vezetőd, és elvezetlek bárhová, ahová csak szeretnél menni.” Intett hátra. ”Visszamehetsz a testedhez, ha akarod. Vagy, ha velem akarsz jönni, megmutatom neked, hogyan lépj tovább örök létezésed következő lépcsőfokára.”

Nem haboztam. Nem akartam visszamenni ahhoz a fájdalomhoz, aggodalomhoz és félelemhez. Bármi jobb lenne, mint az a keserű hideg. ”Veled akarok menni, bárhol is legyen az.”

Ahogy beszéltünk, lassan közelebb sodródtunk egymáshoz, mintha a levegőben lebegnénk. Drake mellém állt.

”Csak együtt kell tanulnunk. Elmegyünk egy csodálatos helyre, ahol gyógyulhatsz az életedből, és felkészülhetsz a következő szerepedre.”

A következő gondolatom, be kell vallanom, egoista volt. ”Mit kell tanulnom? Keresztény vagyok. Már tudom, amit tudnom kell ahhoz, hogy a mennyországba jussak.”

Drake úgy tűnt, hogy tisztában van a gondolataimmal, és szórakoztatta az önbizalmam. ”Hadd mutassak egy kis ízelítőt abból, amit még meg kell tanulnod.”

Megnyitotta az elmém az univerzum rám eső részének hatalmas volta előtt, és megmutatta, milyen összetettek és egyetemesek azok az elvek, amelyeket tanítani fog nekem. Abban a pillanatban teljesen elárasztott az összes tudás. Egy hatalmas információs letöltés volt, amit nem tudtam teljesen feldolgozni, de láttam és értettem, hogy több életforma létezik, mint amit el tudok képzelni. Megértettem, hogy ezek az elvek meghaladják a kis életemet, és mindenütt Isten teremtéseiben alkalmazhatók. Olyan volt, mintha valaki azt mondta volna: ”Megtanítalak, hogyan tervezz és építs egy óceánjárót,” és én válaszul felemeltem egy apró papír játék hajót, és kijelentettem: ”Már tudok, látod?”

Meghajoltam és csodálkoztam. Olyan érzés volt, mint egy gyermek, aki egész életében csak a kis faluját ismerte, és most az egész földet nézi.

A kommunikációnk során nem volt semmilyen lenézés, csak kedvesség. A hozzáállása segített, hogy jól érezzem magam az általa tanítottakkal kapcsolatban, és egyúttal ráébresztett, mennyire gyerekes voltam. Annyi tudás volt, hogy még a töredékét sem kezdtem el megtanulni.

”Rendben,” mondtam. ”Menjünk.”

Drake mosolygott, és előre vezetett. Elhagytuk az életemért vívott harcot, amelyet az orvosok és ápolók folytattak alattam.

”Sok elvet és igazságot kell majd magadévá tenned, hogy eljuthass oda, ahová szeretnél. Egyszerre egy lépést, egy elvet fogok megmutatni neked, hogy eljuss oda.”

Ahogy belehelyezkedtem az utazásba, rájöttem, hogy nem úgy kommunikálunk egymással, ahogyan az emberek a Földön; hanem elme-az elmével, lélek-a lélekkel.

Mindketten egy specifikus frekvencián küldtünk és fogadtunk, olyan, mint a rádióhullámok, amely sokkal magasabb szinten működik, mint amit a halandók verbálisan kommunikálnak. Már nem voltam korlátozva a fizikai aspektusok által az információk fogadásában és megértésében. Kérdést tettem fel az elmémből, és ő azonnal válaszolt; csak hallottam a fejemben, az ő hangján. Úgy éreztem, mint egy tiszta szeretet, ami oda-vissza áramlik közöttünk.

Felgyorsultunk az űrben, úgy tűnt, hogy lehetetlen sebességgel haladunk. Úgy éreztem, hogy egy fehér fény buborékában vagyunk, de mindent láttam körülöttünk. Éreztem a hatalmas távolságokat, és az egész galaxisok elsuhanását, mint fénycsíkokat. Olyan volt, mint egy repülőgépen utazni, ahol tudod, hogy száz mérföldes sebességgel haladsz, de olyan kényelmesen érzed magad, mintha otthon ülnél. Csodálkozva néztem körül.

”Szeretnél megállni és megnézni valamit?” - kérdezte Drake.

Valahogy éreztem, hogy az időm korlátozott, és hogy egy kitérő kevesebb tanulást jelentene az úton a célunk felé. ”Nem, folytassuk tovább.”

Drake bólintott és előrement. Szemben állt velem, és mélyen a lelkembe nézett.

”Olyan elveket fogok tanítani neked, amelyek alapvetőek a személyes fejlődésedhez. Rajtad áll, hogy elfogadod-e őket vagy sem.”

”Mi történik, ha nem fogadom el őket?”

”Akkor más irányba mész. Folytathatod a létezésedet úgy, ahogy van, de csak ennyiben marad. Ha növekedni akarsz, növelni a képességeidet és beteljesíteni a lehetőségeidet, az mind azon múlik, hogy elfogadod és élsz az alapvető elvek szerint.”

”Nincs büntetés, ha nem fogadom el őket?”

”Csak abban az értelemben, hogy megfosztod magad a nagyobb beteljesüléstől, örömtől és boldogságtól. Szóval igazából csak önmagadat bünteted.”

”Értem.”

II. RÉSZ

5. Fejezet - Légy Önazonos

”Az első elv, amit meg kell tanulnod, az az önazonosság,” mondta Drake.

Ez meglepett engem. ”Tényleg?”

”Valami mást Vártál?”

”Nem tudom. Azt hittem, talán a szeretet, vagy engedelmesség, vagy ilyesmi.”

Drake nevetett. ”Hidd el, oda is eljutunk majd. De az első és legfontosabb elv az önazonosság. Ez alapvető fontosságú a lelkünk célja és boldogsága szempontjából. Nézd, a fizikai világban szellemi lényekként élünk egy fizikai testben, ami egy nagyon alacsony...” Egy pillanatra elakadt, majd folytatta, ”Hívjuk ezt frekvenciának. Tehát a fizikai világ nagyon alacsony frekvencián működik. A szellem nagyon magas frekvencián. A fizikai világban egyszerre vagyunk szellemiek és fizikaiak, tehát képesek vagyunk nagyon magas frekvenciájú lényekké vagy nagyon alacsony frekvenciájú lényekké válni. Ez azon múlik, mire hangoljuk magunkat. Érted?”

”Igen, azt hiszem.”

Drake csak nézett rám.

”Úgy értem, igen. Értem.” Ahogy elfogadtam a tanítást, tudatában lettem a saját frekvenciámmal. Még mindig kezdő voltam, de felfedeztem, hogy irányíthatom azt. Hasonlóan a légzéshez, léteztem a természetes ”semleges” állapotomban anélkül, hogy tudatosan gondoltam volna rá, de akaratlagosan is emelhettem vagy csökkenthettem a frekvenciámat.

Mosolygott és bólintott. ”Hitelesnek lenni azt jelenti, hogy a fizikai és spirituális énedet egyesíted, elfogadod őket olyannak, amilyenek, és nem szégyelled, hogy a világ megismerje az igazi énedet. Ne aggódj amiatt, hogy életed különböző részeihez más-más arcot kellene mutatnod.”

”Olyan, mintha valaki egy arcot ölt magára, amikor templomba megy, de amikor elhagyja az épületet, egy másik emberré válik?”

”Pontosan. De ez más környezetekben is érvényes. Az emberek ugyanígy viselkednek a munkahelyükön, a barátaikkal, még a saját családjukkal is. Elrejtik a valódi természetüket valamilyen csoport előtt. Az önazonosság azt jelenti, hogy ugyanaz az ember vagy munkahelyen és otthon is. Ez a fizikai és szellemi részek összeolvasztása, így a személyiséged minden aspektusa egy egységet alkothat. Azt jelenti, hogy büszke vagy az erősségeidre, de elismered a gyengeségeidet is.”

”Miért olyan fontos ez?”

”Mert amíg nem találod meg az igazi hitelességet az életedben, addig nem tudsz előrehaladni és rátalálni az igazi boldogságra.”

”Szóval, nem számít, mik a gyengeségeid? Csak fogadd el őket?”

”Van ennél egy kicsit több is. Még mindig szeretnéd a gyengeségeidet erősségekké alakítani, de ehhez először el kell ismerned őket. Bele fogunk menni mindebbe. Egyelőre el kell fogadnod, hogy hitelesnek kell lenned. Az önazonosság vezet a boldogsághoz.”

”Rendben. Elfogadom. Mi a következő lépés?”

”Többet kell megértened ebből. Amikor nem vagy önazonos, megpróbálod elrejteni, ki is vagy valójában. Ezzel szemben, ebben a világban nem tudsz hazudni. Ha ránézel valakire, azonnal és teljesen megismered őt, egészen a lénye legmélyéig.”

Ezt már megtapasztaltam, amikor Drake-re néztem. Éreztem azt a gyengédséget és szeretetet, ami meghatározta, ki is ő valójában.

”Ha nem érzed jól magad azzal, aki valójában vagy” – folytatta Drake – ”, ha nem vagy őszinte ezzel kapcsolatban, akkor el fogsz rejtőzni, hogy elkerüld a figyelmet és a vizsgálódást. Néhányan inkább a Földön maradnak, ragaszkodva régi szokásokhoz és hazugságokhoz, mert nem állnak készen vagy nem hajlandók szembenézni az igazsággal. Nem hajlandók feldolgozni a korlátaikat, mert nem akarnak szembenézni velük és elismerni azokat. Szégyenkeznek, és ezért nem haladnak előre.”

”Úgy hangzik, mintha nem szeretnék magukat.”

”Pontosan. Látod, az őszinteség lényege a szeretet. Amikor igazán szereted magad, még a tökéletlenségeiddel együtt is, akkor igazán megnyílhatsz a valódi fejlődés és haladás előtt. A szeretet olyan, mint egy kézzelfogható energiatér. Olyan, mint az elektromosság, de erősebb. Ez az, ami mindent működtet, amit Isten teremtett.”

”Ez... erőteljesen hangzik.” Nem tudtam mást mondani. Nagyon is tudatában voltam, mennyi mindent kell még tanulnom.

”Ez egy olyan erő, amit mi is képesek vagyunk létrehozni, csatornázni, és használni dolgok irányítására. Ez az igazi törődés mindennel, ami körülötted történik. Amint megtapasztalod Isten tiszta szeretetét, reggelente úgy fogsz felébredni, hogy szereted az oxigént, amit belélegzel. Ez azt jelenti, hogy őszintén szereted az egészet, és mindenkit.”

Mindenkit. Elgondolkodtam a következményeken, és észrevettem, hogy ellenállást érzek. Mintha lassulnék. Mintha eddig légüres térben mozogtam volna, de most vízben, vagy egy erős áramlással szemben haladnék. Valami lassította az előrehaladásomat. Nem tudtam továbbmenni. Drake-re néztem. ”Mi történik?”

Aggodalommal a szemében nézett rám. ”Valamit még mindig magadban tartasz. Ez visszatart valami nagyobbtól.”

”Mi lenne az?”

”Nézz magadba. Mit látsz?”

Megnéztem, és rájöttem, hogy fenntartásaim vannak azzal kapcsolatban, hogy őszintén szeressem az egész emberiséget. Eszembe jutottak azok az emberek, akik bántottak, némelyik valóban, némelyik csak a képzeletemben. Voltak emberek, akiktől visszatartottam a szeretetemet.

Szégyelltem magam, de Drake gyengéd mosolya reményt adott. Tisztában volt minden gondolatommal. Láttam, hogy Drake már az első találkozásunkkor tudta ezt rólam. Talán még azelőtt is. És mégis, ennek ellenére is szeretett.

Drake megmutatta, hogyan szerethetek mindenkit, a gyengeségeik és hibáik ellenére is. Elfogadott olyannak, amilyen vagyok, miközben tudta, hogy ennél több is lehetek.

Követtem a példáját, és elhatároztam, hogy mindenkit szeretek, beleértve magamat is, hibáimmal együtt. Azonnal folytattuk a haladást a korábbi sebességünkkel. Fogalmam sem volt, milyen gyorsan haladunk, de azt gondoltam, gyorsabban kellene utaznunk, mint a fénysebesség. Éppen azon tűnődtem, hová tartunk, amikor Drake feltett nekem egy kérdést.

6. Fejezet - Az Élet Célja

“Miért vagy itt?” kérdezte Drake.

Azonnal tudtam, hogy nem arra a pillanatra utal, amikor ott ketten voltunk. Valami nagyobbra gondolt. Azt a kérdést tette fel, amelyet már évezredek óta kutatnak és vitatnak. Négy egyszerű szó, amely a legmélyebb kérdést veti fel.

”Én...Én nem tudom.” Éreztem, hogy újra lassulok. Próbáltam jobb választ találni Drake kérdésére. ”Úgy értem, gyerekkoromban azt tanították nekem, hogy keresztény értékek és elvek szerint kell élnem – hogy az élet egy próbatétel, amely megmutatja, milyen lelkünk van.”

Drake elmosolyodott, és ezek a gondolatok azonnal szertefoszlottak. Megdöbbentett, hogy mennyire tévedtem.

”A halandó léted nem egy vizsga teszt. Sokkal inkább egy osztályterem, ahol a lelkek tanulhatnak, fejlődhetnek és besorolódhatnak.”

”Mi a különbség?”

”Egy vizsga teszten átmehetsz vagy megbukhatsz. De Isten minden egyes lelket és teremtést szeret – mindegyiket. Nem hozott létre egy olyan rendszert, ahol át lehet menni vagy megbukni. Olyan rendszert teremtett, ahol mindenki sikerrel jár, de csak olyan sebességgel, amilyen gyorsan képesek fejlődni.”

”Tehát nem számít, hogy betartjuk-e a szabályokat vagy a parancsolatokat?”

”Ó, dehogyisnem, nagyon is számít. De nem azért, mert egy próbatétel, amit elbukhatnál. Hanem arról szól, hogy milyen gyorsan tudsz fejlődni. Amikor meghalunk, egy olyan életre lépünk tovább, ami készen áll a fejlődésünkre. Vannak, akik nagyon gyorsan képesek tanulni és fejlődni, és nagyon gyorsan tovább is lépnek. De vannak, akik nem tudnak olyan gyorsan fejlődni. Ők megakadnak a függőségekben és rossz szokásokban. Ezek a függőségek és rossz szokások akadályozzák a fejlődésünket.”

Megértettem, mire gondolt. Ahogyan az életben a bűnök és gyengeségek gátolhatnak minket a fejlődésben, ugyanúgy akadályozhatnak a következő életben is.

”Tehát tovább tudunk fejlődni a halálunk után is?”

”Valóban így van.”

”És minél jobban teljesítünk a Földön, annál könnyebb lesz utána?”

”Inkább azt mondanám, hogy gyorsabb, mintsem könnyebb. Bár minél magasabb a rezgésed, annál könnyebbnek tűnik. Amikor belépsz ebbe a létezési szakaszba, ha alacsonyabb a rezgésed, lassabban fogsz haladni.”

Az, hogy a legjobb önmagam legyek, továbbra is fontos volt, de teljesen más módon, mint ahogy gondoltam. Ha az élet nem egy átmentél vagy megbuktál próbatétel, hanem inkább egy módszer arra, hogy eldöntsem, milyen gyorsan akarok fejlődni, az mindent megváltoztat – az összes ítélkezést, az összes félelmet, az összes negatív érzést arról, hogy mi is ez az élet, és hogyan maradok el attól, amit elérhetnék – el tudom engedni ezeket a rossz érzéseket, és ehelyett eldönthetem, milyen ember akarok lenni. Eldönthetem, milyen gyorsan akarok fejlődni. És olyan gyorsan fogok fejlődni, amilyen gyorsan készen állok rá.

”Tehát ez a fejlődés, amit elérünk, mit jelent?” – kérdeztem Drake-t. ”Mi a végső cél? Mi a fejlődés a halálunk után?”

”Ne feledd, hogy az a földi élet, amit élsz, tükrözi azt az életet, amit később élhetsz. Isten megadta neked ezt az életet, és rajtad múlik, mit kezdesz vele. Miután megmutatjuk, mit kezdünk azzal, amit Ő adott nekünk, több szeretetet, több felelősséget és több lehetőséget akar adni, hogy alkothassunk, fejlődhessünk és szerethessünk olyan módokon, amiket soha nem képzeltél volna el. De készen kell állnod rá.”

”És ezért vagyunk itt? Hogy lássuk, milyen gyorsan tudunk fejlődni az élet után?”

”Tanulni és gyakorolni. Halandó léted alatt sokat tanulhatsz és fejlődhetsz. Fontos, hogy a legtöbbet hozd ki belőle. Bármilyen előrelépést is érsz el, amíg élsz, az annál inkább segít majd, miután tovább lépsz. Ha már a továbblépésről beszélünk, haladjunk egy kicsit tovább az úton.” Drake ismét elém lépett, és újra a szemembe nézett.

Ez az új perspektíva bátorító volt. Reménnyel töltött el, hogy rendben van, ha most még nem tudom az összes választ. Izgatott voltam, hogy mindent megtanuljak, amit Drake meg akar tanítani nekem.

Újra felvettük hihetetlen sebességünket. Észrevettem egy hatalmas fénygömböt a távolban, amely egyre közelebb került. Visszafordítottam a figyelmemet Drake-re.

7. Fejezet - Szeress Mindenkit

”Szóval, mi a következő elv?” – kérdeztem.

”Beszéljünk a szeretet szerepéről a létezésünkben.”

”A szeretet? Elég egyszerűnek tűnik.”

Ez egyszerre egyszerűbb és mélyrehatóbb, mint ahogy elképzelted. A szeretet az univerzum alapja. A világ, a kozmosz, a galaxis – az összes univerzum igaz, egyértelmű, feltétel nélküli, tiszta szeretetből teremtődött. Isten minden egyes teremtményét szereti. És teremtményei vannak a kozmosz minden részén.”

”Vannak más helyek is, mint a Föld?”

”Valójában mi, földiek gyakran lassabban tanulunk.”

”Mit jelent ez?”

”Nos, például vannak más teremtmények, amelyek sokkal, de sokkal előrébb járnak, mint a Föld. Igaz, nekik több idejük volt a fejlődésre, mint nekünk, de mi, emberek, hajlamosak vagyunk olyan döntéseket hozni, amelyek lelassítanak minket.”

”Döntések, amelyek eltérítenek minket Isten irányából?”

”Pontosan. A szabad akarat kockázatokkal jár. És mi hajlamosak vagyunk mindent megtenni annak érdekében, hogy próbára tegyük a szabad akaratunkat, sőt, néha még be is akarjuk bizonyítani, hogy van. Szeretjük megmutatni, hogy bármilyen döntést meghozhatunk, anélkül, hogy figyelembe vennénk annak hosszú távú hatásait.”

”A többi teremtménynek nincs szabad akarata?”

”De igen, nekik is van, csak ők hajlamosabbak engedelmeskedni, mint mi, ezért gyorsabban haladnak előre. Ez pedig jó dolog.”

”Jó dolog, hogy vannak nálunk jobb teremtmények?”

”Nem mondtam, hogy *jobbak*. Ne feledd, hogy Isten mindannyiunkat egyformán szeret. És mindannyiunkat alatt minden egyes teremtményt értek. Ez nem verseny.”

”De azt mondtad, hogy ez jó dolog. Miért?”

”Mert segítségre van szükségünk. Sok segítségre. Ezek a más teremtmények segítenek minket a jelenlegi helyzetünkben. Azok, akik a legtöbbet segítenek nekünk, általában vagy az angyalok, akiket így neveznél, vagy olyan szeretteid, akik már elhunytak, de

kapcsolatban állnak veled. Ők segítenek felgyorsítani a frekvenciánk emelését. Isten hívja őket, hogy segítsenek nekünk. Elősegítik a fejlődésünket, és segítenek a valódi, feltétel nélküli szeretet fokozásában a fizikai világban.”

”Hogyan teszik ezt?”

”A legegyszerűbben úgy, hogy energiát öntenek a pozitív hatások létrehozásába. Adhatnak útmutatást, amely segít elkerülni vagy enyhíteni a károkat, erőt adnak, vagy egy-egy esemény menetét eltérítik. Néha segítenek bezárni ajtókat, hogy a figyelmedet egy jobban nyílóra irányítsák.”

”Mindent, amit tesznek, önzetlen szolgálatból tesznek. Az irántad való szolgálatuk nekik is segít növekedni, de valójában azért vannak itt, hogy a te szükségleteidet szolgálják. És mindezt szeretetből teszik.”

”Szeretetből?”

”Igen. Isten mindent – teljes mértékben mindent – szeretetből teremtett.”

”De nem mindig érzem a szeretetet.”

”Bármikor, amikor Isten jelenlétét érzed, amikor szeretetet érzel, az az Ő hatása. Az Ő igazi hatása. Az egyetlen alkalom, amikor bármi mást érzel a szereteten kívül, az a halandóság hatása miatt van.”

Éreztem, hogy Drake habozik. Talán elkeseredettség. Még több mindent tanulhattam volna itt, és tudni akartam, mi az. Drake érzékelte a kérdésemet.

”Igen, van egy vallás a földön, amelynek semmi köze Istenhez.”

”Egy vallás?”

”Vallásnak nevezem. De ezt a szó tágabb értelmében értem: egy hozzáállásokból, hiedelmekből és gyakorlatokból álló rendszerként. Azt mondanám, hogy nem egy szervezett vallás, bár vannak olyan szervezetek, amelyek ezt népszerűsítik, és az emberek hozzá tódulnak. Ők ugyanolyan erősen ragaszkodnak ehhez a hitrendszerhez, mint ahogy egyesek egy Istenre irányuló vallást követik.”

Felkeltette a kíváncsiságomat. ”Milyen vallás ez?”

”Ez a sötétség vallása; a gyűlölet, az irigység és a félelem legalacsonyabb frekvenciái. Ez egy csapás az egész bolygón. Követői olyan fanatikusan elkötelezettek lehetnek iránta, mint egy elkötelezett Istenhívő. Élik, lélegzik, prédikálják másoknak.”

“Ők új híveket keresnek, hogy csatlakozzanak filozófiájukhoz. Vannak emberek a földön, akik hasznot húznak ebből a vallásból. Amíg képesek a drámát, a félelmet és a gyűlöletet az emberek elméjének középpontjában tartani, addig fenn tudják tartani a világ megosztottságát. És ha a világ megosztott marad – ha képesek az embereket egymás ellen fordítani – akkor úgy hiszik, hogy nyernek. Azt hiszik, hogy ezzel megakadályozzák az emberiséget abban, hogy felemeljék szeretetük frekvenciáját.”

“Mit nyernek ezzel?”

“A harcot a Fény ellen. A harcot Isten ellen. A harcot a Szeretet ellen.”

“De miért akarná bárki is ezt tenni?”

“Ahogy mondtam, néha egyes teremtmények nagyon lassan tanulnak.”

“De mit tehetünk ez ellen? Úgy értem, nem mindig így volt?”

“Nem kell így lennie. Minél többen éltek szeretetben, és osztjátok meg a Fényt a világgal, annál inkább hatással lesz ez másokra, és megmutatja nekik a jobb utat. Amikor feltétel nélkül szeretünk egy másik embert, kapcsolatot teremtünk vele. Amikor Fényt osztunk meg, minden olyan erőt megosztunk, amely emeli a frekvenciát. Ez a kapcsolat és megosztás segíthet begyógyítani egy életnyi sebet.”

“De hogyan tehetem ezt?”

“Kezdd a saját életeddel. Hol találsz félelem, szégyen, harag, irigység vagy mások iránti megvetés forrásait? Vizsgáld meg alaposan ezeket a területeket, és ismerd fel, hogy ezek nem Istentől származnak. Ezek fenyegetést jelentenek számodra, és az ellentétei Istennek. Ezek a hozzáállások és érzelmek csak a halandó, anyagi világ körülményeire összpontosítanak, és az eredmény egyfajta sötétség vallása az egész világon.”

“Ez az egyetlen dolog, amire néhány ember gondol, és teljesen kiszorítja Isten fényét és szeretetét.”

Ahogy elgondolkodtam szavain, tudtam, hogy igaza van, láttam, hogy én is pontosan ezt tettem. Még csak nem is vettem észre, hogy mit tesz velem.

“Szóval, valaha is jogosan lehetünk dühösek valakire?” kérdeztem.

“Dühösek a személyre? Vagy dühösek arra, amit tett?”

“Értem.”

“Tényleg?” Tudtam, hogy Drake már ismeri a választ.

“Azt hiszem, igen. Isten mindenkit szeret, függetlenül attól, hogy mit tesznek, még akkor is, ha az, amit tesznek, árt nekik vagy másoknak.”

Drake elmosolyodott. “Kezded megérteni. Bevallom, a koncepció elsajátítása kihívást jelenthet. Olyan sok emberi kapcsolat feltételes. Hányszor hallottad már: ’Barátok voltunk, amíg ő...’ és aztán jön egy magyarázat arra, miért ért véget a barátság. Meg kell tanulnunk úgy szeretni, mint Isten – feltétel nélkül. Az ego ellen harcolsz. Az egód olyan, mint a súlyok az edzőteremben. Megbotolhatsz benne, túlerőltetheted magad miatta, vagy gondosan és tudatosan használhatod, hogy erősebbé válj. Amikor szeretetet adsz, az megemeli a saját frekvenciádat, és segíthet megemelni bárki más frekvenciáját is, aki azt a szeretetet kapja.”

“Szóval hogyan lehetek jobb abban, hogy mindenkit szeressek?”

“Ez elvezet minket a következő alapelvhez, amit meg kell tanulnod.”

8. Fejezet - Hallgass a Belső Hangodra

“Gyorsabban fogsz fejlődni, és közelebb kerülsz Istenhez, ha megtanulsz hallgatni a belső hangodra.”

“Úgy érted, a lelkiismeretemre?”

“Nem egészen. Nem, ha arra gondolsz, hogy az a belső érzék, ami megmondja, mi a helyes és mi a helytelen. A lelkiismereted valóban fontos, de nem erről beszélek, amikor a belső hangodról van szó.”

“Akkor miről van szó?”

“Mindenki másképp hallja, és nem mindig ugyanúgy. Egyesek számára úgy tűnhet, mintha valódi hang lenne.”

Hirtelen eszembe jutott a fiatal orvos, aki hallotta, hogy egy hang azt mondja: “Ez az ember nem halott.”

“Máskor,” folytatta Drake, “olyan lehet, mint egy gondolat vagy benyomás. A belső hangod úgy tűnhet, mintha belőled jönne, legalábbis addig, amíg meg nem tanulod megkülönböztetni azokat a gondolatokat, amelyeket te hozol létre, és azokat, amelyek máshonnan jönnek.”

“Honnan jönnek, ha nem tőlem?”

“Valószínűleg hallottad már úgy leírni, hogy Isten Lelke szól hozzád. Ez egy elég jó magyarázat.”

“De nem teljesen?”

“Nem, nem teljesen. Azok a segítők is küldhetik, akikről korábban beszéltem, akik Isten nevében segítenek és cselekszenek.” Drake egy pillanatra megállt, mintha mérlegelné, készen állok-e a folytatásra. “Ez valójában egy kicsit bonyolultabb. Látod, az igazság mindenhol jelen van az univerzumban. Amikor elméddel, testeddel és lelkeddel a megfelelő frekvenciára hangolódsz, kapcsolatba léphetsz az isteni igazságokkal azáltal, hogy csatlakozol a magasabb énedhez – ahhoz a részedhez, amely még mindig közvetlenül kapcsolódik Istenhez. Amikor egész lényed a megfelelő frekvenciára hangolódik, egyszerűen megkérdezheted Istent, és azonnal tudni fogod a választ.”

“Bármilyen kérdésre megkaphatom a választ?”

Drake elmosolyodott. “Tudom, mire gondolsz. Ismétlem, nem olyan egyszerű, mint amilyennek hangzik. Ha valami önző dologra akarsz választ kapni, és önző szándékkal kérdezel, máris kiesel az összhangból. Ne feledd, mindennek köze van ahhoz, hogy a

megfelelő frekvenciára legyél hangolódva. És ne feledd azt sem, miért vagy egyáltalán a Földön.”

“Tanulni?”

“Igen. Tanulni, fejlődni, és gyakorolni azt az isteni képességet, hogy választhatsz. Ahogy a szülő is hagyja, hogy a gyermeke saját maga fedezze fel a világot, hogy megtanulja meghozni a saját döntéseit, de a szülő mindig ott van a közelben, hogy segítsen, ha a gyermek elakad. Néha más családtagok, közeli barátok vagy mentorok segítenek. Mindannyian hozzájárulhatnak a fejlődésünkhöz.”

Éreztem, hogy valami mélyebb dolog húzódik meg a szavai mögött. Amint erre gondoltam, Drake elmosolyodott.

“Igen. Vannak mások is, akik segítenek nekünk és lelki vezetést nyújtanak a Földön. De vannak olyanok is, akiknek külön hivatásuk a mentorállás.”

“Mint neked?”

“Az én hivatásom valójában kicsit más. Inkább egyfajta vezető vagyok. De igen, vannak olyanok, akik válaszokat és ösztönzéseket tudnak adni. Őket angyaloknak is nevezheted. Ez egy eléggé találó név. Szóval, tanuld meg hallgatni azt a belső hangot.”

“Hogyan lehetek ebben jobb?”

“Gyakorlat kérdése. Ahogy szándékosan figyelsz erre a hangra, egyre jobban megismered és meghallod, amit mond neked. Vannak más dolgok is, amik segíthetnek abban, hogy fogékonyabbá válj. Olyan dolgok, amik jobb antennát csinálnak belőled, ha így fogalmazhatok.”

“Mik ezek a dolgok?”

“A legfontosabb, hogy vigyázz a testedre. Ha nem alszol eleget, kevésbé leszel fogékony az ösztönzésekre. Ugyanez igaz akkor is, ha túl sokat alszol. Mindkét esetben a tested és az elméd is lomha lesz. Az sem mindegy, hogy mit veszel magadhoz.”

A gondolataim a kiegészítőre terelődtek, amit bevettem. Kíváncsi voltam, mi lehetett vele a baj. Drake rám nézett egy sokatmondó pillantással, és elhessegettem a gondolatot, újra a tanításra koncentrálva.

“Manapság rengeteg vegyszer van az ételekben, amiket eszel. Tartósítószerek, mesterséges színezékek, mesterséges ízek. Ezek felhalmozódnak a szervezetedben és rontják a spirituális antennádat. Sérült antennával is kaphatsz benyomásokat, de nem leszel annyira fogékony, mint lehetnél. Minél közelebb áll az étel a földhöz, annál jobb a szellemednek és a testednek is.”

Ez logikusnak tűnt számomra. “Azt mondtad, hogy a testemről való gondoskodás a legalapvetőbb módja. Van más módja is annak, hogy javítsam a... vételt?”

“Ez lesz a következő elvünk, Vinney.”

9. Fejezet - Használd Felelősen a Technológiát

”Az emberek azt hiszik, hogy az emberiség olyan fejlett. Vicces lenne, ha nem lenne ilyen szomorú. Igen, az emberek sok nagyszerű technológiát hoztak létre, és óriási előrelépéseket tettek a tudományban. De sokan azt gondolják, hogy ezek az eredmények azt jelentik, hogy már nincs szükségük Istenre. Hogy túlléptek azokon, amiket primitív hiedelmeknek tartanak. Az a szomorú, mennyi igazságot és erőt adnak fel csak azért, mert azt hiszik, választaniuk kell a kettő között.”

”De én még mindig hiszek Istenben.”

”Ami jó, igen. De még így sem sajátítottad el teljesen ezt a következő elvet – azt, hogy a tudományt és a technológiát a megfelelő helyre és szerepbe kell helyezni. Túl sok ember hagyja, hogy a technológia irányítsa az életét. Némelyek számára ez csak egy figyelemelterelés a jobb dolgoktól, másoknak viszont függőséget okoz. Nézik és hallgatják azokat a dolgokat, amik leépítik a lelküket anélkül, hogy másodszorra is elgondolkodnának: 'Ezt kellene néznem?' vagy 'Hogyan hat ez rám?'

”Lehetséges, hogy olyan mélyre ásod magad a technológiában vagy abban, amit az technológiával elérsz, hogy teljesen lekapcsolódhatsz a spirituális dolgokról. Olyan erős lehet, mint egy drog, ami felülírja a döntési képességedet. Ha elérsz erre a pontra, már nincs kapcsolatod a magasabb frekvenciáddal, vagy Istennel. Egy magányos, sötét ürességben maradsz, ahol csak egyre alacsonyabb és alacsonyabb frekvenciák léteznek.”

”Ez rosszul hangzik.”

”Lásd meg magad.”

Megálltunk, és követtem Drake tudatosságát. Távoli fénypontokra lettem figyelmes, közel ahhoz a nagy szférához, ami felé tartottunk. Bolygók méretűek voltak, de képes voltam egyéneket érzékelni bennük, és hogy mit csinálnak. Láttam, ahogy sötét helyeken bolyonganak, szórakozásra vágyva. Néhányan csak a saját kezüket bámulták, remélve, hogy egy telefon jelenik meg benne. Annyira arra koncentráltak, hogy beteljesítsék ezt a vágyat, hogy egyáltalán nem voltak tudatában annak a dicsőséges, fénnyel teli világnak, amely épp az érzékelésükön túl várta őket.

”Érted,” folytatta Drake, ”ahogyan az, amit eszel, hatással van a testedre, úgy az információ, amit befogadsz, hatással van a lelkedre. Amit látsz, amit hallasz, amit mondasz: mindezek befolyásolják a lelked állapotát, amikor a halandó életed véget ér. Vannak, akik bármit befogadnak, és a technológia csak megkönnyíti, hogy ezt állandóan megtegyék.”

”Szóval, honnan tudod, mi jó és mi rossz?”

”A belső hangod segíthet, ha elég hosszú időre félreteszed a technológiát ahhoz, hogy meghalld. Koncentrálj a felsőbb éned fejlesztésére, hogy jó és erős kapcsolatod legyen Istennel. Gondoskodj róla, hogy az antennád jól működjön, és figyelj a kapott üzenetekre. Ha állandóan el vagy terelve, nem számít, milyen üzenetek jönnek hozzád, egyszerűen nem fogod észrevenni őket.”

”Ez érthető.”

”Tudd, hogy a technológia hatalmas eszköz lehet a jóra. Képzeld el, hogy hozzáférsz ezekhez a csodálatos eszközökhöz, és arra használod őket, hogy jobbá tedd az életed, és közelebb kerülj Istenhez. Ne engedd, hogy a technológia elvonja a figyelmed a spirituális növekedésedről. Uralkodj rajta. Néha tedd félre. Ne aludj mellette. Ne nyúlj hozzá rögtön, amikor reggel felébredsz. Hallgass a belső hangodra, és kapcsolódj az istenihez. Fejleszd azokat a dolgokat, amiket halálod után is élvezhetsz: szép emlékek, család, barátok, kapcsolataid és a jellemed. Ezek a dolgok megmaradnak.”

”És mi van a játékokkal, filmekkel, és ilyen zavaró dolgokkal?”

”A szórakozás rendben van. Csak légy tudatában annak, milyen szórakozást választasz, és mennyit veszel magadhoz belőle. Néha élvezheted a desszertet, de nem ennél csak desszertet minden étkezésnél, minden nap. Az rossz lenne a testednek. Ugyanez igaz a lelkedre is, és ahogyan vannak dolgok, amiket sosem ennél meg, úgy vannak szórakozási formák is, amiket sosem szabadna fogyasztanod. Ezek csak ártanak a lelkednek. Légy tudatos és bölcs.”

”Rendben,” mondtam, bár őszintén szólva akkoriban nem tudtam, mennyire lesz hasznos ez a tanács számomra. Végül is, már elhagytam a testemet.

”Mi mást kell még megtanulnom?”

Drake elmosolyodott. ”A következő talán meglep majd.”

10. Fejezet - Engedd El az Előítéleteket

Ahogy közeledtünk a távoli, fénylő szférához, újra ellenállást éreztem. Valami újra lassította a haladásomat, míg végül már nem tudtam továbbmenni.

Drake-re néztem. ”Mi történik?”

”Nézz mélyen magadba. Mit látsz?”

A lelkemet vizsgáltam, és sötétséget találtam ott. Nem volt erős vagy mély sötétség, de annyira belém ivódott, hogy észre sem vettem, hogy ott van. Visszatartott, és el kellett engednem, ha tovább akartam lépni.

Előítélet. Először ismertem fel, milyen mély előítéleteim vannak más emberekkel szemben. Nem annyira, hogy gyűlöljem őket, de elég ahhoz, hogy csupán a megjelenésük vagy a hangjuk alapján ítéljem meg és kategorizáljam őket. Elborzadtam. Egész életemben azt hittem, toleráns és elfogadó módon neveltek. Mindig úgy éreztem, hogy én vagyok a legkevésbé előítéletes ember, akit ismerek, mégis itt álltam egy sötét előítélet-tüske szúrta a szívemet. Szégyelltem magam, és zavarban voltam. Fogalmam sem volt róla.

”Mit kell tennem, hogy megszabaduljak ettől?”

”A kultúrád, a társadalom és a családod mind beléd programozták az előítélet gyengeségét,” magyarázta Drake. ”Az egyetlen módja annak, hogy ezt levetkőzd, ha megérted a legalapvetőbb elvet.”

”És az mi?”

”Isten teremtette az összes életet. Mind egyek vagyunk – sokkal inkább, mint gondolnád. Ha bármilyen ellenszenvet, gyűlöletet vagy előítéletet érzünk Isten bármely teremtménye iránt, valójában ezeket az energiákat a Teremtő felé és vissza magunkra irányítjuk. Bárkit gyűlölni vagy megítélni annyi, mint önmagunkat gyűlölni vagy megítélni.”

”De...” Még mindig próbáltam igazolni az előítéletemet. Kerestem valami kifogást, hogy elítélhessem azokat, akikkel nem értek egyet, akik bántottak, akik megijesztettek, akik... és ekkor rájöttem.

”Az előítélet a szeretet visszatartásának egy formája, igaz?”

Drake elmosolyodott és bólintott. ”Most már kezded érteni. Amikor az emberek rossz gondolatokat vagy tetteket követnek el, nem kell egyetértened a cselekedeteikkel. Tudom, hogy csábító, ha ez az elítélés kiterjed a személyre is; hogy feltételezéseket tegyünk róluk, az értékeikről, sőt, az értékükről és sorsukról is.”

”És az előítéletet úgy győzhetjük le, ha a szeretetre koncentrálunk.”

Éreztem, hogy a válaszom örömet okozott neki.

”Pontosan. Amikor valakit feltétel nélkül szeretsz, úgy látod őt, ahogyan valójában van. Mindig észben tartod, hogy ő is Isten gyermeke. Isten teremtménye, még a hibáival is. Amikor úgy látod valakit, ahogyan Isten látja őt, az összes címke, amit ráragasztottál, eltűnik. Az előítélet valójában nem más, mint címkék. És a címkék egy halandói gyengeség.”

Megvizsgáltam a szívemet, próbálva kiásni minden előítéletes ítéletet, amit életem során alkottam. A 2001. szeptember 11-i borzalmas események még frissen éltek az emlékeimben. Rájöttem, mennyi bizalmatlanságot építettem fel az emberiség egy egész szegmense ellen emiatt. Az egyes emberek tetteit általánosítottam, és néhány ember cselekedeteit a teljes közösség szándékainak tulajdonítottam.

Drake látta, hogy küzdök, és megosztott velem egy képet az elmémmel, egy kedves emléket az életből. A húgomnak éppen megszületett a fia, és én tartottam őt először a karjaimban. Olyan kicsi, olyan törékeny és olyan tökéletes volt. Az angyalok birodalmaiból frissen érkezett, tiszta ártatlanság és csodálatos potenciál volt. A szívem tele volt örömmel és szeretettel, amit nem tudtam visszatartani.

Éreztem, hogy Drake osztozik a tapasztalat örömében és melegségében. Megkérdezte tőlem: ”Mi lenne, ha a unokaöcséd a Közel-Keleten született volna, nem az Egyesült Államokban? Kevesebb szeretettel szeretted volna őt?”

”Szeretném őt, bárhol is lenne,” mondtam.

”Még akkor is, ha más színű bőrrel rendelkezett volna? Vagy ha más hitrendszerben nevelkedett volna, mint te?”

Gondoltam a tiszta szeretetre, amit éreztem, amikor a kis keze az ujjamra tapadt. ”Nem, egyáltalán nem.”

”És mi lenne, ha nem is a unokaöcséd lenne? Az változtatna az értékén?”

Próbáltam egy másik választ fontolóra venni, csak egy pillanatra, de a szeretet, amit a unokaöcsém iránt éreztem, túl erős volt. ”Nem. Ha úgy ismerném őt, ahogyan a születésekor ismertem, szeretném őt bármi is legyen.”

”Minden egyes teremtés olyan, mint a unokaöcséd. Csak a szeretet hiánya teszi lehetővé, hogy másként lásd őket. Az előítélet helyettesíti a szeretetet. Olyan, mint egy csúnya gyom, amely megfojtja a gyönyörű virágot. Istennek nincsenek előítéletei. Nem térhetsz vissza teljesen Istenhez, ha előítéleteket tartasz.”

”De mi a helyzet azokkal, akik elutasítják az igazságot?”

Drake tudatos pillantást vetett rám. ”Azokra gondolsz, akik elutasítják az igazságot, vagy akik elutasítják a vallási hiteidet?”

”De azok ugyanazok, nem igaz?”

Tudatában voltam, hogy a haladásunk teljesen megállt, és lebegtünk a végtelen űrben. Drake átkarolt, és egy képet bontott ki az elmémből, miközben elmagyarázta.

”Képzeld el, hogy száz ember ül egy fényes zöld domboldalon, vadvirágokkal teli réten. Egy ragyogó tavaszi nap van, friss eső után. A nap kilép a felhők közül, és sugaraival tökéletes szivárványt alkot a völgy túloldalán. Mind a száz ember elővesz egy darab papírt és egy tollat, és elkezdi leírni a szivárványt. Hány különböző verziója fog megjelenni a szivárványnak?”

”Valószínűleg közel száz.”

”Pontosan. Néhány leírás nagyon hasonló lesz egymáshoz, de egyik sem lesz pontosan ugyanaz. De itt van a lényeg: bármennyire is jó a leírás, bármennyire is alapos, egyik sem engedi meg, hogy teljesen átéljük a szivárványt. Mert a szivárványt csak úgy ismerheted meg igazán, ha magad látod. És *ezt* csak Isten szeretete révén teheted meg.”

”Szóval a vallás olyan, mint az egyik ember, aki próbálja leírni a szivárványt?”

”Pontosan. Lesz néhány olyan ember, aki pontosan leírja a szivárványt, tehát ha még soha nem láttál szivárványt, amikor meglátod, fel fogod ismerni.”

”De akkor hogyan kerülnek a vallásokba olyan tanítások, amelyek egyszerűen helytelenek, olyan leírások, amelyek nem is részei a szivárványnak?”

”Ahol előítéletet találsz egy vallásban, az nem Istentől származik. Ott az emberek munkája keveredett be. Ez nem jelenti azt, hogy nincs igazság abban a vallásban, csak hogy egy hamis tanítás gyökeret vert, mint egy gyom a kertben. Könnyű összekeverni a kultúrát és az igazságot; ez mindig megtörténik. Én is láttam az életem során a Földön. Az is előfordulhat, hogy az emberek saját képük alapján próbálnak meg létrehozni egy ideális világot.”

”Hogyan ismerhetem fel a különbséget?”

“Az előítélet mindig csak negatív érzelmekből fakad, soha nem pozitívakból. Ha negatív érzelmeket találsz – leggyakrabban szégyent vagy félelmet –, azok nem Istentől származnak. Ahol szeretetet találsz, ott találod Istent. Amikor a vallás egy lelket arra vezet és irányít, hogy őszintén szeressen mindenkit, akit Isten teremtett – különösen azokat, akik szenvednek, különböznek, vagy előítélettel szembesülnek –, akkor a vallás valóban segít az embereknek abban, hogy emeljék a rezgésüket.”

“És ekkor képesek saját maguk is látni az igazságot.”

“Pontosan. Az életben a legfontosabb feladatod, függetlenül a vallásodtól, hogy megnyisd a szíved Isten szeretetére, hogy meg tudd különböztetni az emberek szavait Isten szavaitól. Így meg tudod különböztetni a kultúrát Isten szeretetétől, és választhatod a szeretetet.”

Abban a pillanatban, talán először az életemben, igazán vágytam arra, hogy elengedjem az előítéleteket a szívemben, és helyettesítsem őket Isten mindenkire irányuló szeretetével. Szerencsére édesanyám úgy nevelt, hogy szeressem az embereket, függetlenül hátterüktől vagy származásuktól, és ez sokat segített abban, hogy ellensúlyozzam a kultúra hatásait, amelyek beszivárogtak a gondolataimba. Ennek ellenére én is beleestem abba a csapdába, hogy a társadalmi hatások miatt sok embert a néhányak gonosz tettei alapján ítéltem meg. Dolgoztam azon, hogy ezeket az előítéleteket is elengedjem.

A folyamat során, miközben meghívtam Isten fényét és szeretetét az életembe, észrevettem egy másik előítéletet, amit a kultúra ültetett belém. Megítéltem azok méltóságát, akik más életmódot folytattak, különösen a szexualitásuk alapján. Most már megértettem, hogy attól, hogy valakinek más a szexualitása, mint az enyém, semmivel sem lesz kevésbé fontos Isten számára. Isten minden egyes embert ugyanúgy szeret. Szereti a fejed minden hajszálát, szereti a tested minden egyes bőrsejtjét. Minden egyes embert egyenlően szeret. Nem azon gondolkodik, hogy “Ez egy rossz lélek.” Inkább azt gondolja: “Szeretem ezt a lelket. Segíteni akarok neki, hogy átvészelje bármilyen próbát is áll előtte.”

Sok szervezet, beleértve néhány vallást is, úgy dönt, hogy kirekeszt és eltaszít embereket vallás, bőrszín, szexualitás, életmód vagy hitrendszer miatt. Ez az ő döntésük, de ez nem egyezik Isten akaratával. Időbe telt, de végül sikerült elengednem az utolsó előítéletet is, ami visszatartott. Elengedtem az összes címkét, és helyettük szeretetet választottam. Éreztem, hogy a rezgésem emelkedik, hogy összhangba kerüljön a szeretetemmel.

Drake megölelt, majd folytattuk utunkat a távolban egyre nagyobbodó fénygömb felé. Kezdtem megkülönböztetni a zöld és kék árnyalatokat a felszínén.

“Ez egy bolygó?” – kérdeztem.

“Vagy ez a mennyország?” “Igen, ez egy mennyország” – mondta Drake.

“Az egyik a sok közül. És egy bolygó is egyben.”

“Tehát a mennyország egy tényleges fizikai hely, nem csak spirituális?”

Drake mosolygott. “Igen, ez egy spirituális hely, és természetesen fizikai is.”

“Akkor mi is pontosan a mennyország?”

“A mennyország egy hely, ahol a lelkek gyógyulhatnak, tanulhatnak, és felkészülhetnek a további fejlődésre.”

“És több is van belőle?”

“Annyi van belőle, amennyire Isten gyermekeinek szüksége van.”

11. Fejezet - A Teremtés Ereje

“Hiszel a varázslatban?” kérdezte Drake.

“Mint a pálcák lengetése és varázsigék mondása?”

Elmosolyodott. “Nem. Az csak mese. A szó lényegére gondolok: rendkívüli erő arra, hogy befolyásolj valamit olyan módon, ami meghaladja a halandó magyarázatokat.”

“Nem igazán.”

“Akkor nem hiszel a csodákban?”

“Ó, de igen. De azok nem varázslatok, ugye?”

“Nem a fantázia történetek értelemében, nem. De létezik egy erő, amit elérhetsz, ami úgy tűnhet, mint a varázslat. Mivel egy szikra is van benned az isteni lényegből, ezt a szikrát felhasználhatod a teremtés erejének gyakorlására. Valójában ezt az erőt a fizikai világban is használhatod. A Földön, tudsz építeni egy egész épületet?”

“Nem. Csak kereteket és befejező munkát végeztem. Nem tudok semmit egy egész épület felépítéséről.”

“Lehet, hogy tudnál, ha igazán akarnád.”

“Úgy értem, talán tudnám. De sok időt és munkát igényelne, valamint sok olyan készséget, amivel most nem rendelkezem.”

“Igen, de építhetnél egy struktúrát. Nem szükséges, hogy te magad kalapálj.”

“Mit értesz ezalatt?”

“Gondolj bele. Találhatsz egy mérnököt vagy építészt, aki elkészíti a részletes terveket, ugye?”

“Igen.”

“Akkor felvehetnél egy fővállalkozót. Ő felügyelné a többi embert, akik végzik az építkezést, amíg az épület kész nem lesz.”

“De nem én építettem.”

“Biztos vagy benne?

Lehet, hogy nem te magad hoztad létre az üres levegőből, és nem is kalapáltál egyetlen szöget sem, de talán a tervezéshez és az irányításhoz való hozzájárulásod, és a

megfelelő emberek alkalmazása révén mégis hatalmas szerepet játszottál az épület létrejöttében. Ugyanígy van ez a teremtés erejével is. Te is hozzájárulhatsz azzal, hogy az isteni szikrát használod.”

“De létezne az épület, ha először nem képzelted el? Vagy ha nem kezdtél volna el dolgozni az elkészültéhez vezető folyamaton?”

“Gondolom nem.”

“A fizikai világban létrehozni valamit fizikai anyagot és munkát igényel, de mindez előtt elkezdődik egy gondolattal – egy vízióval – és egy vággyal, hogy létrehozz valamit. A gondolataid az első lépés a teremtésben.”

“De ez nem tűnik varázslatnak. Inkább munkának.”

“Ki mondta, hogy a varázslat nem igényel munkát?” Drake egy ravasz mosolyt villantott. “Ráadásul ez csak egy példa, és nagyon alapvető. Sokkal nagyobb dolgokat is lehet létrehozni sokkal kevesebb fizikai erőfeszítéssel.”

Drake megosztott egy példát arról, hogyan gyakorolhat az akarat és a szándék hatalmat az anyagon. A gondolatok sokkal inkább működnek elektromágneses energiaként, ahol az agy olyan, mint egy antenna, amely az utasításokat közvetíti az irányításhoz.

Elkezdett működésbe lépni a építő gondolkodásmódom. “De hogyan tud az agy átlépni a fizikai határon, és irányítani az anyagot csak gondolat által?”

Drake türelmesen mosolygott. “Most még nem kell mindent értened. Csak tanuld meg az alkotás alapelveit, és máris használhatod őket.”

“De…”

“Bízz bennem. Nem kell tudnod, hogyan működik egy villanykörte ahhoz, hogy felkapcsolj egy lámpát. Egyelőre elég, ha megérted az alapelvet: tisztázd és összpontosítsd a szándékodat. A szándékod szó szerint hegyeket mozdíthat meg, ha elég tiszta és Isten akaratával összhangban van.”

Gyerekkoromban olvastam ilyen dolgokról a Bibliában, de sosem voltam biztos benne, hogy szó szerint vagy átvitt értelemben kell érteni. Most kiderült, hogy szó szerint.

“Ez elképesztő.”

“Igen, az. Azonban a gondolatokkal való teremtés ereje vissza is üthet.”

“Hogyan?”
“Ha negatív dolgokra gondolsz, negatív dolgokat hozol létre.”

“Még akkor is, ha nem akarom? Mi van, ha csak valamitől meg akarok szabadulni?”

“Nem így működik. Amire koncentrálsz, azt építed, legyen az jó vagy rossz. Ha valami negatívtól meg akarsz szabadulni, arra kell gondolnod, amit helyette szeretnél.”

Arra koncentrálj, amit szeretnél, és az természetesen helyettesíti majd azt, amit nem akarsz. A jó felváltja a rosszat, ahogy a jót növeled.”

“Ezért fontos, hogy pozitív dolgok vegyenek körül?”

“Pontosan. Sokféleképpen edzheted és alakíthatod a gondolataidat – a tévé- és filmnézés által, a zene, amit hallgatsz, a könyvek, amiket olvasol, sőt, még azok az emberek is, akikkel kapcsolatban vagy. Te teremted meg a környezeted, ami formálja a gondolataidat, és ez határozza meg, hogy mit hozol létre az életedben.”

“De nem teremthetek meg bármit, amit csak akarok, igaz? Mármint, csak a gondolatok nem akadályozzák meg a rossz dolgokat, hogy megtörténjenek.”

“Mit tartasz ’rossz dolognak’?”

“Nem is tudom. A legtöbben a halált tartanák rossz dolognak.”

“Most, hogy már átélted, még mindig rossznak tartod?” Gondolkodtam egy pillanatig, majd elmosolyodtam.

“Nem. Azt hiszem, mégsem az.”

“Akkor próbálj egy másikat. Mi lenne még rossz dolog?”

“Munka elvesztése? Betegség?”

“És miért lennének ezek rosszak?”

“Mert… nem is tudom. Talán mert kellemetlenek? Mert megakadályoznak abban, hogy elérjem, amit akarok?”

“Ezek a dolgok önmagukban állítanak meg, vagy te engeded meg, hogy megállítsanak, mert a kellemetlenségre figyelsz? Abbahagyod az alkotásra való összpontosítást, és helyette kételyben és önsajnálatban vergődsz. Hagyod, hogy a gondolataid negatív dolgokra forduljanak ahelyett, hogy a pozitívra fókuszálnál.”

Ebben a pillanatban eszembe jutottak a gyerekkori bántalmazások, amiket átéltem. Tudtam, hogy tisztában van a gondolataimmal.

“Igen” – mondta Drake. “Néha lehetetlennek tűnhet meglátni a jót abban a pillanatban. Lehet, hogy még évekig is lehetetlennek tűnik. De ez nem változtat azon, hogy továbbra is megvan a hatalmad, hogy megválaszd, hogyan tekintesz a dolgokra.”

Nem akartam bevallani, de tudtam, hogy igaza van.

“Látod, a gondolataid nemcsak a környezetedet formálhatják, hanem azt is, ahogyan megéled azt. Még a legrosszabb helyzetek is erősebbé tehetnek és segíthetnek a fejlődésben. Ha ezt igazán megérted, lehet, hogy rosszul érzed magad, de soha nem fogod legyőzöttnek érezni magad, még a legrosszabb napodon sem. Persze, ennek az ellenkezője is igaz. Lehet látszólag csodálatos életed, de ha elég hosszú ideig csak a rossz dolgokra összpontosítasz, végül minden jót rosszra cserélsz, mind a fejedben, mind a valóságban.”

“Tehát a fókuszom a kulcs.”

“Igen. Amire figyelmet szentelsz, amire összpontosítasz, legyen az jó vagy rossz, azt vonzod be, és azt hozod létre. Szóval vigyázz, milyen gondolatokat tartasz a fejedben. Gondolj pozitív dolgokra, és pozitív dolgokat építesz, belül és kívül egyaránt. Ha viszont a negatív gondolatokra és érzelmekre helyezed a hangsúlyt, lerombolod a pozitív dolgokat, és helyettük negatívakat teremtesz, még akkor is, ha a szándékaid jók. Ahogy mondani szokták: ‘a pokolba vezető út is jó szándékkal van kikövezve.’ ”

Meglepett, hogy ezt mondta. “Ez nálunk is egy mondás?”

Drake nevetett. “Itt jobban értjük ezt a fogalmat, mint a Földön. Tudjuk, hogy a fizikai világban az emberek egója még a legnemesebb szándékokat is megfertőzheti. Itt, ezen az oldalon, nincs lehetőség a jó szándék eltorzítására, mert semmit sem lehet eltitkolni. Egyszerűen lehetetlen hazudni.”

“Arra kell koncentrálnom, hogy a jót hozzam létre.”

“Igen. Ismerd fel a gondolataid varázsát. Arra összpontosíts, amit létrehozni szeretnél. Határozd meg a szándékaidat. Utána irányítsd a cselekedeteidet. Ez fogja megteremteni a környezetedet, belül és kívül egyaránt, és ez segít elérni a legnagyobb potenciálodat.”

Kapcsolatot teremtettem a korábbi technológiáról szóló beszélgetésünkkel. “És a gondolataimat befolyásolja az, ami körülvesz.”

“Pontosan. Ami eszembe is juttatja, hogy beszéljünk egy olyan dologról, ami az emberek gondolkodására és világlátására az egyik legnagyobb hatással van.”

12. Fejezet - Kerüld a Negatív Befolyásokat

”Emlékszel a sötétség vallására, amit korábban említettem?”

”Igen.”

”Vannak emberek, akik folyamatosan ezt hirdetik. Lehet, hogy maguk sem tudják, hogy egy vallást hirdetnek, de tudják, hogy a félelmekből táplálkoznak. Erre építik az üzenetüket. Ebből szereznek hasznot és hatalmat.”

”Kik ők?”

”Körülötted vannak. Sok helyen és sokféleképpen találkozhatsz velük, de a leggyakoribb forma a hírek.”

”Úgy érted, a hírekben szereplő emberek?”

”Nem. Maguk a hírcsatornák. A vezetők, a szerkesztők, az írók és a riporterek.” Elgondolkodtam rajta, hogy a hírek valóban hajlamosak a világban zajló rossz dolgokra összpontosítani.

”De nem fontos tudni, mi zajlik a világban?”

”Tényleg fontos?”

”Persze. Így értesülhetek arról, mi történik más országokban, a természeti katasztrófákról és hasonló dolgokról.”

”Szerinted ez teljes képet ad mindenről, ami történik? Vagy inkább csak a ritka és szenzációhajhász dolgokat mutatja be?”

”Nos, azért hasznos információ.”

”Hasznos? Mit kezdesz ezzel az információval? Változtat azon, ahogyan éled az életed?”

Be kellett látnom, hogy azon kívül, hogy milyen érzéseket kelt bennem, a hírek nagy része valójában nem befolyásolja az életemet. Inkább érdekes, mint hasznos.

”Általában nem, nem igazán. De nem származhat belőle valami jó is?”

”Természetesen, de bölcsnek kell lenned és nagyon válogatósnak. Könnyű belekerülni a félelem és kétségbeesés örvényébe, amit a folyamatos híráradat kelt. Ez megváltoztatja, hogyan látod a világot, hogyan gondolkodsz az eseményekről és más

emberekről. Táplálja az előítéleteket és elnyomja a szeretetet. Idővel minden csak negatívnak tűnik, és elveszíted a kapcsolatot az Istentől származó fényességgel.”

”Mint amikor azt mondtad, hogy minden, amit beengedünk magunkba, hatással van ránk?”

”Pontosan. A sötétség vallása azt akarja, hogy mindenki nap mint nap erőszakot, drámát és félelmet keltő képeket nézzen, reggeltől estig. És néhányan ezt meg is teszik. Ha rajtuk múlna, csak olyan hírcsatornák léteznének, amelyek mindenhol a negatív eseményekre összpontosítanak. Nem akarják, hogy az emberek pozitív szórakozást nézzenek. Nem akarják, hogy bármi olyat nézz, ami építi a belső fényedet vagy a lelkedet, mert amikor ezt teszed, elvesztik a hatalmukat fölötted.”

”De néha vannak jó hírek is.”

”Néha igen. De értsd meg, hogy a hírműsorok is egy üzletet működtetnek, és mindent megtesznek, hogy az alapvető érzelmeidre hassanak, hogy megfogjanak és visszacsalogassanak. Figyeld meg, hogyan vannak felépítve még a jó hírek is: fájdalommal, sérüléssel és negativitással vannak átszőve. A feszültség és konfliktus szövete teszi a történetet izgalmasabbá. Alapvető természetünk vonzódik ezekhez az alacsonyabb frekvenciákhoz.”

”Akkor kerülnöm kellene a híreket teljesen?”

”Nem ezt mondtam. Igazad van abban, hogy jó dolog tudni, mi történik a világban, különösen akkor, ha tehetsz is valamit. Csak legyél tudatában annak, hogy milyen természetűek ezek a műsorok, és korlátozd az erre fordított figyelmedet és energiádat. Ha állandóan ki vagy téve a negativitásnak és fájdalomnak, idővel ez egy sérült, torzult lelket hoz létre. Talán nem teljesen megtört, de már nem is teljes egész.”

Eszembe jutottak olyan emberek, akiket ismerek, és akik mintha függők lennének a hírektől. Vagy a tévében kellett állandóan nézniük a híreket, vagy ha épp nem voltak tévé közelében, akkor a telefonjukon ellenőrizték őket, attól félve, hogy lemaradnak valamiről. Drake-nek igaza volt. Ezek az emberek pesszimistának, kétkedőnek vagy éppen félelemmel telinek tűntek.

”A szomorú igazság a hírekkel kapcsolatban, hogy ők a konfliktusból élnek. Ebből nyerik a hasznot. A legtöbb hírműsor szórakoztatásra van tervezve. Vannak rendezők, akárcsak a filmekben és tévéműsorokban. Képesek egy apró ügyből óriási hegyet csinálni. Ugyanígy képesek egy hegynyi problémát elbagatellizálni. Ők írják meg, hogy mit látsz és hallasz, és ezáltal azt is, hogy miben hiszel. Ez alattomosabb, mint a fikció, mert elhiszed, hogy amit mondanak, az teljesen igaz, még akkor is, ha a valóságot egy torzított formában tálalják. Ne add meg nekik ezt a hatalmat magad fölött.”

”Akkor hogyan tudhatom, mi fontos vagy helyes?”

”Mindig emlékezz arra, hogy a híreket másodkézből hallod. Ha ezt tudatosítod magadban, és kapcsolódsz Istenhez, akkor megérzed, mely történetek igazán fontosak, és melyek nem. Ekkor tudatosan keresheted meg azokat, amelyek valóban lényegesek számodra, és csak azokat engedd be az életedbe.”

”Mint amikor azt mondtad, hogy minden, amit beengedünk magunkba, hatással van ránk?”

”Pontosan. A sötétség vallása azt akarja, hogy az emberek erőszakot, drámát és félelmet keltő képeket nézzenek nap mint nap, egész nap. Néhányan ezt is teszik. Ha rajtuk múlna, csak olyan hírcsatornák léteznének, amelyek mindenhol a negatív eseményekre fókuszálnak. Nem akarják, hogy az emberek pozitív szórakozást nézzenek. Nem akarják, hogy bármi olyat nézz, ami építi a belső fényedet vagy a lelkedet, mert amikor ezt teszed, elveszítik a hatalmukat fölötted.”

”De néha vannak jó hírek is.”

”Néha igen. De értsd meg, hogy a hírműsorok is egy üzletet működtetnek, és mindent megtesznek, hogy az alapvető érzelmeidre hassanak, hogy megfogjanak és visszacsalogassanak. Figyeld meg, hogyan vannak felépítve még a jó hírek is: fájdalommal, sérüléssel és negatívitással vannak átszőve. A feszültség és konfliktus szövete teszi a történetet izgalmasabbá. Alapvető természetünk vonzódik ezekhez az alacsonyabb frekvenciákhoz.”

”Akkor teljesen kerülnöm kellene a híreket?”

”Nem ezt mondom. Igazad van abban, hogy jó dolog tudni, mi történik a világban, különösen akkor, ha tehetsz is valamit. Csak legyél tudatában annak, hogy milyen természetűek ezek a műsorok, és korlátozd az erre fordított figyelmedet és energiádat. Ha állandóan ki vagy téve a negativitásnak és fájdalomnak, idővel egy sérült, torzult lelket hoznak létre. Talán nem teljesen megtört, de már nem is teljes egész.”

Eszembe jutottak olyan emberek, akiket ismerek, akik mintha függők lennének a hírektől. Vagy a tévében kellett állandóan nézniük a híreket, vagy ha épp nem voltak tévé közelében, akkor a telefonjukon ellenőrizték őket, attól félve, hogy lemaradnak valamiről. Drake-nek igaza volt. Ezek az emberek pesszimistának, kétkedőnek vagy félelemmel telinek tűntek.

”A szomorú valóság a hírekkel kapcsolatban az, hogy ők a konfliktusból élnek. Ebből nyerik a hasznot. A legtöbb hírműsor szórakoztatásra van tervezve. Vannak rendezők, akárcsak a filmekben és tévéműsorokban. Képesek egy apró ügyből óriási hegyet csinálni. Ugyanígy képesek egy hegynyi problémát elbagatellizálni. Ők írják meg, mit látsz és hallasz, és ezáltal azt is, hogy miben hiszel. Ez alattomosabb, mint a fikció, mert elhiszed, hogy amit mondanak, az teljesen igaz, még akkor is, ha a valóságot egy torzított formában tálalják. Ne add meg nekik ezt a hatalmat magad fölött.”

”Akkor hogyan tudhatom, mi a fontos vagy helyes?”

”Mindig emlékezz arra, hogy a híreket másodkézből hallod. Ha ezt tudatosítod, és kapcsolatban vagy Istennel, akkor megérzed, mely történetek igazán fontosak, és melyek nem. Ekkor tudatosan keresheted meg azokat, amelyek valóban lényegesek számodra, és csak azokat engedd be az életedbe.”

”Tanuld meg figyelmen kívül hagyni a zajt – azokat az elterelő tényezőket, amelyek dühössé, félelemmel telivé és elszigeteltté tesznek az embertársaidtól, mert ez a végső céljuk.”

”Az ő céljuk?”

”A félelem vallásának a célja. Azt akarják, hogy elhidd, hogy bármelyik kultúra, amely nem a tied, az ellenséged. Azt akarják, hogy elhidd, hogy bármelyik népcsoport, amely nem a tied, az ellenséged. Azt akarják, hogy elhidd, hogy bármilyen szexuális orientáció, amely nem a tied, az ellenséged. Ez mindenkire vonatkozik, aki más. Vonatkozik azokra, akik más értékeket helyeznek előtérbe. Azokra, akik másképp gondolkodnak. Azokra, akik több vagy kevesebb pénzt keresnek. Azokra, akik más életet élnek, más helyen élnek vagy más nyelvet beszélnek. Azt akarják, hogy mindannyian ellenségek legyünk egymás szemében. Ne hagyd magad becsapni olyan történetekkel, amelyek a jó hírek köntösébe vannak csomagolva, de valójában tele vannak negatív érzelmekkel. Még amikor a hírek az egységet hirdető történeteket mesélnek el, gyakran úgy vannak felépítve, hogy kiaknázzák a köztünk lévő szakadékokat, és arra ösztönöznek, hogy konfliktusban gondolkodjunk. Ha találsz olyan történeteket, amelyek tisztán jók, feltétlenül fogadd be őket. Oszd meg őket. A világnak nagy szüksége van erre. Ez boldogabbá tenné az embereket, és sok életet jobbá tenne.”

”Ez érthető.”

”Leginkább a hírekről beszéltünk, de tudd, hogy nem csak a hírcsatornákról van szó. Számos más szervezet is létezik, amely a konfliktusokon virágzik, és kihasználja a megosztottságot, hogy követőket szerezzen és támogatást építsen az ügyükhöz. Bárkik is legyenek ezek, ha az ő tanításaikat követed, eltávolodsz Istentől.”

”Ez úgy hangzik, mint a politika.”

”Igen, a politikai pártok is rajta vannak ezen a listán. És számos más zavaró tényező is van, amelyek elterelik a figyelmedet a valóban fontos dolgokról.”

”Például?”

”Mint például mi?”

”Még sok minden jön. Ahogy a földi technológia fejlődik, egyre több mód lesz arra, hogy az emberek a félelem negatív érzelmeivel táplálkozzanak. Új technológiák érkeznek,

amelyek lehetővé teszik, hogy az emberek a világnak mutogatott dolgokkal táplálják büszkeségüket, vagy irigykedjenek arra, amit mások mutogatnak, és ami nekik nincs meg.”

”Látod, a sötétség vallása azt akarja, hogy mások előtt egy tökéletes életet mutass. Ennek az illúziónak a megteremtése azt hiteti el veled, hogy jobban érzed magad, de valójában ürességet és kielégítetlenséget hagy maga után. Még ha az is a célod, hogy másokat inspirálj, az, amit megosztasz, bennük féltékenységet és elégedetlenséget kelthet a saját életükkel és tökéletlen világukkal szemben.”

Hirtelen megértettem, milyen hatással voltak rám a tévéműsorok és filmek, amelyek hamisan ábrázolták az életet. Bár tudtam, hogy nem a valóságot mutatják, a történeteik és üzeneteik mégis befolyásolták a gondolataimat, vágyaimat és viselkedésemet.

Drake széles mosollyal nézett rám. ”Igen, kezded összekapcsolni a dolgokat. Nagyon jó.”

”De nem lehet a médiát jóra is használni?”

”Természetesen lehet. Nem azt mondom, hogy a média önmagában rossz. Ez csak egy erős eszköz, amit a sötétség vallása arra használ, hogy összezavarja az érzelmeket és a motivációkat.”

”Mint a hírek?”

”Pontosan. Mindannyiunk között létezik az abszolút igazság. Ebben az igazságban találjuk meg a közös pontokat. És ezekben a közös pontokban találjuk meg Istent, a szeretetet és a szabadság, az erő, valamint a valódi felhatalmazás alapjait. Érthető ez számodra?”

Bólintottam. ”Igen.”

”Nagyszerű. Azt hiszem, a következő elv is érdekes lesz számodra.”

”Mi az?”

”Beszéljünk az ördögről.”

13. Fejezet - A Gonosz Célja

”Tényleg létezik ördög?” Úgy neveltek, hogy higgyek az ördög létezésében, de számomra inkább csak egy fogalomnak tűnt, mint valódi lénynek. Ahogy kimondtam a kérdést, azonnal megéreztem, hogy nagyon is valóságos.

”Sok néven ismerik” – mondta Drake. ”Sátán, Lucifer, Ác Quy, Alshaytan. Én az ördögnek fogom hívni, mivel te is így ismered.”

”Mi a célja?” – kérdeztem. ”Miért engedi Isten, hogy az ördög ilyen nagy hatással legyen ránk?”

Drake elgondolkodott egy pillanatra, majd így szólt: ”Használjunk egy olyan dolgot, amit már ismersz, hogy megvilágítsuk a lényeget.”

Egy kép jelent meg az elmémben: két csepp alakú forma, amelyek egymásba hajlanak, az egyik fehér, a másik fekete. Felismertem, hogy ez a jin és jang szimbóluma. Meglepődtem.

”Ez szent szimbólum?”

Drake szórakozottan nézett rám a kérdés hallatán. ”Nem, de hasznos arra, hogy egy igazságot tanítson. Mondd el, mit látsz.”

”Egy világos és egy sötét formát, amelyek egymásba fordulnak.”

”Helyes. És mit látsz ezekben a formákban?”

”Van egy fehér kör a sötét alakban, és egy sötét kör a világos alakban.”

”Ismét helyes. Minden sötét élményben ott rejlik a fény, a tanulás és a növekedés lehetősége. Minden rossz dolgot, ami valaha történik veled, arra használhatod, hogy a benned lévő fényt erősebbé tedd.”

”És a sötét kör a világos formában?”

”Szerinted mit jelent?”

”Hogy még a legfényesebb élményeket is el lehet valahogyan elrontani?”

”Helyes. Erről majd mindjárt többet beszélünk. Először is értsd meg, hogy mindannyiunkban megvan a sötétség lehetősége, ha hagyjuk, hogy az ördög befolyásoljon minket Isten helyett, és még a legrosszabbakban is ott van az isteni szikra. Mindannyiunknak megvan a lehetősége a megváltásra, a megbocsátásra és Isten szeretetére. Bármennyire is úgy érezzük, hogy mélyre süllyedtünk, vagy mennyire elveszettnek

gondoljuk magunkat, Ő mindig visszafogad minket, ha tápláljuk azt a fényt és Hozzá fordulunk.”

”De miért akarja Isten, hogy ezzel a küzdelemmel kelljen szembenéznünk? Miért nem engedi meg, hogy csak a jót tapasztaljuk meg a rossz nélkül?”

”Te is odafigyelsz a testedzésre, igaz? Az izmaid építésére és erősödésére?”

”Igen.” Próbáltam nem elterelődni attól a ténytől, hogy az egész helyzet, ami miatt Drake-kel itt voltam, abból indult ki, hogy megittam valamit, amitől azt reméltem, hogy erősebbé tesz, de végül megmérgezett.

”Mit kell tenned ahhoz, hogy építsd az izmaidat?”

”Leginkább súlyokat emelni.”

”Pontosan. Ellenállást használsz. Valamit, amivel szemben az izmaidnak dolgozniuk kell. Miért csinálod ezt?”

”Ellenállás nélkül az izmok nem erősödnének.”

”Ez nem kényelmetlen?”

”De igen, de megéri.”

”Miben éri meg?”

”Erősebb vagyok. Többet tudok megcsinálni. Egészségesebbnek érzem magam.”

”Pontosan. Ugyanez igaz a lelkünkre is. Az egyetlen módja, hogy erősebbé váljunk, ha szembenézünk az ellenállással. Ha a lelkünk egy olyan létbe kerülne, ahol minden könnyű, soha semmit nem tanulnánk.”

Visszagondoltam a gyerekkorom sötétségére. Sok volt belőle. Félelem. Fájdalom. Gyakran menekültem egy képzeletbeli világba, ahol biztonságban éreztem magam. Most világosan láttam, hogy annak ellenére – vagy talán épp azért – , hogy ennyi sötétség vett körül, ezek az élmények formáltak olyanná, amilyen most vagyok.

És semmit sem változtatnék rajtuk. Egyetlen napot, egyetlen pillanatot, egyetlen fájdalmas élményt sem, amit átéltem.

Tudtam, hogy pontosan ott vagyok, ahol Isten akarja, hogy legyek. Nem akartam megváltoztatni az Ő terveit, miközben formált engem. Ha nem lett volna az a sötétség, nem tudom, hogy a fény bennem növekedett volna-e. Rájöttem, hogy még a legsötétebb napjainkon is emlékeznünk kell arra, hogy mindig van fény. Soha nem vagyunk igazán egyedül. Soha.

És tudatában kell lennünk, hogy amikor tele vagyunk fénnyel, amikor a világos oldalán élünk annak a képnek, még akkor is ott van a sötétség, amely próbál belopózni.

Drake hagyta, hogy ezek a gondolatok elmélyüljenek bennem, mielőtt folytatta volna.

”Az imént mondtad, hogy még a legfényesebb élményeket is képesek vagyunk sötétté változtatni.”

”Igen.”

”A sötétség. A félelem. Ez az ördög lényege. Amikor Isten jelenlétében voltunk, mielőtt a Földre jöttünk, nem hozhattunk rossz döntést.”

”Léteztünk már azelőtt, hogy megszülettünk a Földön?”

”Igen.” Drake egy képet mutatott: egy égkék szalagot, amely végtelenül nyúlt mindkét irányba, túl azon az univerzumon is, amit először láttam, amikor találkoztunk. Észrevettem egy apró, fénylő aranyszemcsét, amely a szalagon pihent előttem.

”A szalag az örök létezésedet jelképezi” – mondta Drake. ”Az aranyszemcse pedig az idődet a Földön. A halandó életed egy röpke esemény, amely alapvető lehetőségeket kínál a tanulásra és fejlődésre. Mielőtt a Földre jöttünk, Isten szeretetének ragyogásában a rossz döntés gondolata sem merülhetett fel bennünk.”

”Tehát nem volt ellenállás?”

Drake bólintott. ”Ami azt jelenti, hogy nem volt fejlődés sem. A Földön élni olyan, mint egy spirituális edzőterembe menni, hogy fejlesszük és erősítsük a lelkünket és jellemünket – azt, akik valójában vagyunk.”

”És az ördög teremti meg ezt az ellenállást?”

”Igen, ő azért dolgozik, hogy megakadályozzon bennünket a helyes dolgok megtételében. Vagy befolyásol minket, hogy helyesen cselekedjünk, de rossz motivációból.

Mindkettő káros a fejlődésünkre nézve.”

”Hogy érted ezt?”

”Minden döntésünk alapja vagy a félelem, vagy az öröm. Egyszerűsítem a dolgot, de nagyjából minden erre vezethető vissza. Amikor valóban megértjük Isten szeretetét irántunk, nincs miért félnünk. Különösen nem szabad félnünk a kudarcoktól. A hibák és kudarcok a fejlődésünk szükséges részei. Isten tudja, hogy hibázni fogunk, ahogy egy gyerek is botladozik és elesik, miközben járni tanul, de Ő teljes és feltétel nélküli szeretettel

szeret minket. Ha bármit félelemből teszünk, a rezgésünk lefelé mozdul, még akkor is, ha az eredmény jó.”

”A rezgésem akkor is csökkenhet, ha azt teszem, amit kell? Még akkor is, ha a helyes dolgot csinálom?”

”Pontosan. Az ördög és követői a félelem révén motiválnak. Érdemes felismerni, hogy a halandó létben csak halandó előnyöket nyerhetsz, ha az ördög befolyását követed: pénzt, hírnevet, hatalmat mások fölött. Ha ezekért az ördög útján küzdesz, bármilyen előny csak a halandó életed végéig tart.”

”Hogy érted ezt?”

”Tegyük fel, hogy pénzt akarsz. Követheted az ördög késztetését és kirabolhatsz egy bankot, vagy követheted Isten útmutatását és megtanulhatod, hogyan szerezd meg ugyanazt a pénzt tisztességes módon. Ha egyszer megtanulod, hogyan keress pénzt, újra és újra megismételheted a sikert. Így nem pusztítani tanulsz, hanem építeni, és ez a tudás hatalmas erőt ad, mert amit megtanulsz, az veled marad a halálod után is.”

”Ez érthető.”

”Bármi is vezéreljen, mindig megéri a fény útját követni. Minden döntéshelyzetben megvan a lehetőség, hogy ezt válaszd. Amikor önzetlen szeretetből cselekszel, azzal kapcsolatot teremtesz Istennel. Ez a legmagasabb szintű motiváció, amit elérhetsz. Ez a legjobb indok bármihez. Felemel téged és a rezgésedet. Például, ha nem törődsz a testeddel, először talán a betegség miatti félelem motivál arra, hogy változtass, de ezután a szándékodat arra kell irányítanod, amit el akarsz érni – ebben az esetben a jó egészségre –, nem pedig arra, amit el akarsz kerülni. Koncentrálj a tested ajándéka iránti szeretetre és hálára, és a vágyadra, hogy jól bánj vele.”

Ahogy visszagondoltam arra, miért tettem dolgokat az életem során, rájöttem, hogy igaza van. Amikor félelemből cselekedtem, még ha helyesen is cselekedtem, nem éreztem ugyanazt, mint amikor szeretetből tettem. Amikor szeretetből cselekedtem, erősebbnek és teljesebbnek éreztem magam.

”Azt hiszem, eleget beszéltünk erről. Csak emlékezz arra, hogy az ördög dolga az, hogy olyan döntésekre befolyásoljon, amelyek eltávolítanak Istentől. Ez a szerepe alapvetően fontos a fejlődésed szempontjából. Ismerd fel a kísértéseit, hogy egyértelműen választhass. Cselekedj szeretetből, ne félelemből.”

Azt hittem, készen állok a továbblépésre, de haboztam. Ismét éreztem azt az ellenállást a haladással szemben.

Drake megállt, és türelmesen várt, hogy átgondoljam a dolgokat. Volt egy nagybátyám, aki ateista volt. Kedves és szeretetteljes ember volt, de elutasította Isten létezését. Azt mondta, azért, mert nem tudja elhinni, hogy egy jó lény megengedne ennyi

fájdalmat és szenvedést a világban. Bár hittem Istenben, éreztem, hogy a nagybátyám iránti szeretetem egy része nyomot hagyott a gondolkodásomon. Megakadtam, és nem tudtam, hogyan tovább.

Drake követte a gondolataimat, majd így szólt: ”Tudom, hogy a Földön mindez nagyon igazságtalannak tűnhet.”

”Nem csak *igazságtalannak*” – mondtam. ”Borzasztó dolgok történnek jó emberekkel a Földön. Néhány legszörnyűbb dolog elképzelhetetlenül ártatlan kisgyermekekkel történik meg. Miért kell ennek így lennie?”

”Emlékezz, hogy az élet célja a tanulás és a növekedés, és az egyetlen módja ennek, ha szembesülünk az ellenállással, küzdelemmel, sőt fájdalommal és gyötrelemmel is. És igen, léteznek hatalmas gonoszságok, amelyeket ártatlan emberekkel követnek el. Ez nem az ő hibájuk. Néha azért történik rossz, mert mások a szabad akaratukat gonoszságra használják.

Máskor pedig, ami véletlen balesetnek tűnik, az egy olyan élmény, amit az adott személy már azelőtt kiválasztott, hogy megszületett volna a Földre – saját fejlődése és mások javára.”

”De akkor hogy magyarázod azt, ha egy gyermek rákban hal meg, vagy egy újszülött csupán néhány órát él? Azt akarod mondani, hogy ők választották ezt az utat? Hogyan szolgálja az ő javukat, ha ilyen rövid időt töltenek itt?”

”A Földön sok mindent időben mérünk, de az idő nem feltétlenül jelenti a növekedés abszolút mércéjét. Van, akinek elég egy rövid pillanat a halandóságban ahhoz, hogy hatalmas változások történjenek. Gondolj egy hernyóra, amelynek át kell mennie a bábállapoton, hogy pillangóvá váljon. Csak rövid időt tölt a bábburokban élete során, de az átalakulás teljesen új lénnyé formálja, amely sokkal többre képes, mint hernyóként.”

”A halandóság olyan, mint a bábállapot számunkra?”

”Pontosan. Azok, akik nagyon rövid ideig vannak a Földön, mindent megkapnak a halandóságtól, amire szükségük van, és közben segítenek a többiek küzdelmében és fejlődésében is. Ugyanez igaz azokra is, akik mentális vagy testi fogyatékossággal születnek; ők is a saját útjukat járják, és lehetőséget nyújtanak másoknak a növekedésre. Minden út egyedi, ezért nehéz olyan egyszerű választ adni, ami minden helyzetre ráillik.”

Elgondolkodtam mindazon a szenvedésen, amit láttam és átéltem a Földön.

”Tudom” – mondta Drake –, ”hogy nehéz ezt teljesen megérteni vagy hinni, amikor a fájdalom annyira intenzív, és csak a rövid halandó életedet látod. De tudd ezt: Isten minden egyes embert ismer és teljesen szeret. Mindenki pontosan azt fogja megtapasztalni ebben az életben, amire szüksége van, hogy a lehető legnagyobb mértékben fejlődjön. A szenvedés értelmet nyer majd, ha újra látod az örökkévaló nézőpontot.”

”De nincs más út?”

”Mit javasolnál? Valami könnyebbet? Olyasmit, ami nem próbálja meg ennyire a hitedet? Valamit, ami nem késztet arra, hogy mély együttérzést érezz mások iránt?”

Ekkor eszembe jutott a jin és jang képe. A jó és a rossz végtelen ciklusa, amelyben az egyik a másikból születik.

”Értem” – folytatta Drake. ”Tudom, hogy a zűrzavar és gyötrelem közepette minden nagyon igazságtalannak tűnhet. Az élet szándékosan kihívásokkal teli. A kard is megveti a kovácsot, amíg el nem jön a harc ideje. Még ha tudod is, hogy a küzdelemnek és szenvedésnek nagyobb célja van, az sem biztos, hogy enyhíti a tapasztalat fájdalmát. De emlékezz arra, mit éreztél, amikor először találkoztunk. Abban a pillanatban elnyomó kétségbeesést éreztél. Félelmet. Fájdalmat. De aztán mit éreztél…?”

”Szeretetet. Kedvességet. Gyengédséget.”

”És mi történt, amint beengedted ezt a fényt?”

”Minden negatív érzés eltűnt. Mintha soha nem is lettek volna ott.”

”Fontos, hogy együttérzést érezzünk mások iránt, amikor szenvednek. De még ennél is fontosabb, hogy szeretetet, kedvességet és gyengédséget adjunk nekik, amikor szükségük van rá. Csak a küzdelem és kihívások révén válunk erősebbé. Tudd, hogy bármennyire is fájdalmas, a fájdalom véget ér, és minden megéri.” Mosolygott. ”Gyere, van valami, amit látnod kell.”

Már nagyon közel voltunk az óriási fénygömbhöz. A ragyogó fehér fény még mindig kiáradt a gömbből, de ahogy távolodott a felszíntől, fehérből kékké változott. A kék fény lila árnyalatot vett fel, majd ködös rózsaszínbe halványult, mielőtt teljesen eltűnt.

Ahogy közelebb kerültünk, láttam, hogy a bolygót körülölelő fehér fény olyan volt, mint egy széles öv. Aztán észrevettem, hogy az aura milliókból, talán milliárdokból áll, apró csillagokból, amelyek gyöngyökként ragyogtak.

Drake az egyik kisebb csillagra irányította a tekintetemet, amely az aurát alkotta. Ahogy közelebb mentem, láttam, hogy valójában fénypontok alkotják. Még közelebbről nézve rájöttem, hogy ezek az egyes fények angyali lények, akik egy gömb formájában sorakoztak.

Angyaloknak nevezem őket, mert ez a legjobb szó a megjelenésük leírására. Nem voltak szárnyaik, de hatalmat és dicsőséget sugároztak. Nem voltak kifejezetten férfiak vagy nők, bár mindkét jellemzőt magukban hordozták. Küllemük egyszerre volt szép és jóképű, erős és gyengéd, kedves és legfőképpen: dicsőséges.

Az angyalok mind befelé fordultak, a gömb középpontja felé. Rájöttem, hogy csoportokban lévő lelkeket vettek körül, mint egy burok. A csoportok létszáma változó volt; némelyikben néhány lélek volt, másokban több ezer. Tudatában voltam, hogy minden burok egy adott frekvenciát képvisel; a benne lévő lelkek ugyanazt a frekvenciát osztották, és gyakran ugyanazt a kultúrát vagy földi történelmi korszakot osztották meg, akár több ezer évvel ezelőtt. Drake vezetését követve megfigyeltem egy lelket egy ilyen burokban.

Láttam egy férfit, akinek bozontos bajusza volt, és úgy gondoltam, hogy az 1900-as évek elején élt. Barna nadrágot viselt, vállpánttal, fehér inget, sötétbarna fűzős cipőt és barna keménykalapot. Harmincas vagy negyvenes éveinek tűnt, de valahogy tudtam, hogy valójában hatvanas éveiben járt, amikor meghalt.

Leginkább azonban dühös volt. Nagyon dühös. Olaszul kiabált, és mindent értettem, amit mondott, bár nem tudok olaszul. Értettem, ki ő, mi a múltja, és miért volt ilyen dühös. Azt hitte, hogy a fiával, vagy valakivel, aki olyan volt neki, mint a fia, üvöltözik, de valójában nem volt ott senki. A legkegyetlenebb és legbántóbb dolgokat mondta, amiket csak el tudott képzelni.

A fia lőtte vagy szúrta le, és egy hétig tartott, míg a férfi belehalt a sérülésébe. Annak ellenére, hogy közel egy évszázaddal korábban halt meg, még mindig kiabált és hadonászott, mindent megtett, hogy a képzeletbeli személynek a lehető legnagyobb dühvel és erőszakkal ártson.

Hirtelen olyan volt, mintha felébredt volna egy transzból, amikor az utolsó harag is elhagyta. Ekkor észrevette, hogy angyalok veszik körül. Amint felnézett és meglátta őket, két angyal odarohant hozzá, hogy átöleljék, és ő sírni kezdett. Egy szempillantás alatt hárman elindultak a nagy fénygömb felé. Olyan gyorsan mozogtak, hogy számomra úgy tűnt, mintha egyszerűen eltűntek volna, bár ösztönösen tudtam, hová mentek.

Láttam, hogy a lelkek mindegyike a saját problémáival küzd: gyűlölet, harag, előítélet, bigottság, függőség. Ezek a szerencsétlen lelkek mintha egy végtelen körforgásban rekedtek volna, mint egy bakelitlemez, ami mindig ugyanarra a karcolásra ugrik vissza.

Ami különösen szomorú volt számomra, hogy ezek a sötétségben rekedt lelkek olyan dicsőséges lényekkel voltak körülvéve, akik tele voltak fénnyel és szeretettel, készen állva, hogy segítsenek nekik, de ők annyira elmerültek a saját negativitásukban és fájdalmukban, hogy nem is voltak tudatában a jelenlétüknek.

Mindent, amit tehettek, az volt, hogy elképzeltek más lelkeket, akiket bántani akartak. Csak akkor, amikor végre elengedték ezt a negatív energiát, láthatták meg a körülöttük lévő szépséget, és léphettek tovább a létezésükben.

Drake visszavonta a figyelmemet, és folytattuk az utunkat. Észrevettem, hogy egy nagy csoport angyal ereszkedik le az egyik burokra, erősítést hozva az ott már jelen lévő angyaloknak. Nem láttam be a burokba, és nem tudtam, mi történik.

”Mi folyik ott?”– tűnődtem. ”Van valami probléma?”

Drake sugárzó örömmel mosolygott. ”Egyáltalán nincs. Szeretteik imádkoznak azokért a lelkekért abban a burokban. Az imáik több erőt adnak, hogy segítsenek megtisztítani a negatív energiát, amit magukkal hordoznak. Az angyalok azért jönnek, hogy segítsenek annak a csoportnak továbblépni. A csoportok általában együtt haladnak előre. Olyan, mint egyfajta érettségi.”

Egy fészekben lévő tojásokra gondoltam, amelyek általában egyszerre kelnek ki.

Drake hallotta a gondolatomat, és elmosolyodott. ”Igen, pontosan olyan.”

14. Fejezet - Mindannyian Egyek Vagyunk

Számtalan szférán haladtunk át a központi fénygömb körül. Az sugárzott, mint a Földünk Napja, csak még ragyogóbb és fényesebb volt.

Drake folytatta az oktatásomat: ”A félelem az alapja a negatív gondolatoknak és érzelmeknek. Ez vezet büszkeséghez, irigységhez és képmutatáshoz. Meglepő, hogy mennyien állítják, hogy követik Istent, vagy valóban hiszik, hogy követik Istent, de a szívük távol áll attól a szeretettől, amit Ő minden egyes teremtménye iránt érez. Különösen szomorú, amikor ezek az emberek lenézik azokat, akik szintén közelebb akarnak kerülni Istenhez, de más vallást követnek. Ilyenkor válnak ezek az álvallásos emberek a legnagyobb képmutatókká.”

”Hogy érted ezt?”

”Emlékszel, korábban beszéltünk arról, hogy olyan, mintha emberek egy domboldalon ülve próbálnák leírni a szivárványt?”

”Igen.”

”Minden leírásnak, bármennyire pontos vagy teljes is, van igazsága. Mindegyik értékes, mert segít megérteni és értékelni a szivárványt. Akárhogyan is nevezik az emberek Istent, kapcsolatba léphetnek vele, és megtalálhatják az abszolút, örök igazságokat, vallástól függetlenül. Isten mindenki felé nyit, aki feléje nyit.”

”Tehát minden vallásban van igazság?”

”Minden vallásban, amely szeretetet tanít és arra ösztönöz, hogy közelebb kerülj Istenhez, igen. Ez a legfontosabb dolog, amit bárki tehet. Ez a földi létezésünk célja: tanulni, fejlődni és olyan döntéseket hozni, amelyek közelebb visznek Istenhez.”

”De ha az egyik vallásban több igazság van, mint a másikban, akkor nem mindenkinek ott kellene lennie, ahol a legtöbb igazság található?”

”Nem minden igazság fog mindenkiben visszhangra találni; szükségük van egy másféle leírásra ahhoz, hogy egyáltalán elkezdjék felfogni a szépségét. Sokkal jobb, ha úgy közelednek Istenhez, ahogy az számukra működik. A legtöbb ember abban a vallásban van, amelybe beleszületett. Ha csak azért maradnak, mert félnek attól, hogy kinevetik, kiközösítik vagy kitagadják őket, lassabban fognak fejlődni.”

”Tehát a különböző vallások valójában ugyanarra a célra mutatnak?”

”Isten folyamatosan próbál kapcsolatba lépni gyermekeivel, és bárhol és bármikor találkozik velük, amikor ők nyitnak felé. Gondolj erre így: minden vallás olyan, mint egy

szigetcsoport egy láncolatban. Az egyik sziget lakói a víz túloldalán lévő szigetre mutatnak, és azt mondják: 'Ők rosszak. Ahogy mi élünk, az az egyetlen igaz út.' A másik sziget lakói visszamutatnak, és ugyanezt mondják. Amit nem látnak, az az, hogy ugyanaz az alapzat támasztja és köti össze őket, és ami a felszín alatt van, sokkal, de sokkal nagyobb, mint amit a víz felett látnak. Képzeld el, mi lenne, ha minden vallás együtt dolgozna azon, hogy mindenkit közelebb vigyen Istenhez, anélkül hogy egymást rombolnák, vagy a félelmet használnák ösztönzőként.”

”Ez tényleg csodálatos lenne,” mondtam.

Drake elmosolyodott. ”Az lenne. Képzeld el, ha a Buddhizmus, Kereszténység, Hinduizmus, Iszlám, Judaizmus és az összes többi vallás együttműködésben dolgozna a versengés helyett. Néha meg is próbálják, vagy legalábbis igyekeznek. De mindegyikben vannak olyan frakciók, amelyek egymással harcolnak. Most mutatni akarok neked valamit.”

Drake egy másik fénygömb felé intett. Amint odafigyeltem, a tudatom is ott termett. Egy egész birodalmat láttam vallásos emberekkel. Azonnal érzékeltem, hogy jóindulatúak, de távol voltak Istentől.

”Miért vannak itt, és miért nem Istennel?” kérdeztem.

”Nézz közelebbről. Mit látsz?”

Mélyebben belenéztem, és láttam, mi tartja őket távol a mennytől. Érzékeltem, hogy a mennyben vannak olyan emberek, akikkel ők semmilyen kapcsolatot nem akarnának; soha nem engednék meg maguknak, hogy egy helyen legyenek ”ezekkel a pogányokkal” vagy ”ezekkel a bűnösökkel.”

”Tehát,” kérdeztem, ”ők saját magukat tartják távol a mennytől?”

”Így van. Az önelégült ítélkezés, amit másokra vetnek, valójában őket sújtja, és csak őket érinti. Emlékezz erre: Az ítéletek, amiket másokra mondasz, távol tartanak téged Isten fényétől és szeretetétől.

Ha azon kapod magad, hogy másokat ítélkezel, az azért van, mert gyengeség vagy bizonytalanság van a lelkedben. Engedd el ezt a bizonytalanságot. Add át Istennek. Hagyd, hogy Ő megerősítsen ott, ahol gyenge vagy. Ahogy megerősít téged, rá fogsz jönni, hogy amikor másokat nézel, és azt látod, amit Isten lát – az Ő gyermekeit gyönyörű színekben, gyönyörű vallásokban, gyönyörű életstílusokban – látni fogod, hogy mindannyian mérhetetlen szeretetben részesülnek, és örvendezni fogsz ezeknek a teremtményeknek a jó cselekedeteiben, függetlenül a különbségeiktől.”

Látva, hogy ezek az egyébként ”jó” emberek képtelenek voltak legyőzni saját előítéleteiket, és ezzel megfosztották magukat a nagyobb boldogságtól, mély szomorúságot éreztem.

Emlékeztem a Földön azokra az alkalmakra, amikor láttam, hogy vallásos férfiak és nők tétlenül nézték, ahogy másokat üldöztek, gúnyoltak, és megfosztottak szabadságuktól, jogaiktól, vagy ezeket fenyegették.

Megértettem, hogy ez nem Isten útja. Isten szabad akaratot adott nekünk, és bárki, aki el akarja venni ezt a szabad akaratot – azt a képességet, hogy az ember saját útját válassza – nem követi Isten kapcsolatát gyermekeivel. Ez az Isten útjának ellentéte.

Ahogy ezt teljes szívemmel elfogadtam, megérkeztünk az előttünk ragyogó szféra utolsó szakaszához.

15. Fejezet - A Mennyország Felfedezése

Ahogy közeledtünk a gömbhöz, úgy éreztem, mintha a tiszta szeretet fényében fürödnék, tele békével és örömmel. Csak így tudom leírni. Ráadásul megértettem, hogy mindenféle fény – fizikai, spirituális és mentális – Isten szeretetéből fakad.

Ez a birodalom fényesebb volt, mint a Föld napja, és egy időre a fény annyira ragyogó volt, hogy semmit sem láttam. Azon tűnődtem, milyen csodálatos lehet a napunk érzete, ha nem lenne fizikai testünk, és csak belesétálhatnánk.

Ahogy beléptünk a birodalom felső légkörébe, kitisztult a látásom. Láttam, hogy a hely egy bolygó, mint a Föld, de a fény, amely ragyogott belőle, egy végtelen spektrumú színekből állt, amelyek hullámoztak és áramlottak, több, mint amit az elmém fel tudott fogni.

El sem tudom kezdeni leírni, milyen lenyűgöző volt ennyi színt látni. Azt gondoltam, már csak ezeknek a színeknek a látványa is megváltoztatná az életem. Még meglepőbb volt, hogy nemcsak láttam a színeket – éreztem is őket. Minden színnek megvolt a maga szeretetfrekvenciája, és ezt a frekvenciát érzékeltem, miközben megtapasztaltam a színt.

Ahogy leereszkedtünk a világon át a színek között, olyan volt, mintha milliónyi apró csók simogatna. Boldogságot éreztem a gyomromban. Az első szín, amit észrevettem, egyfajta kék volt, a legfényesebb, legtisztább kék, amit csak elképzelhetsz, neonként ragyogó. A Földdel ellentétben, ahol a kék ég felettünk terül el, ez a kék maga a világból sugárzott. Az volt az érzésem, hogy a valódi Földet látom, és az, amelyen eddig éltem, csak ennek a grandiózus bolygónak a másolata volt, egy árnyék, ami egy alacsonyabb síkon létezik.

Teljesen elmerültem mindabban, amit átéltem, így nem vettem észre, hogy épp le fogunk szállni. Csak akkor lettem tudatában, hogy megérkeztünk, amikor a meleg, puha fűt éreztem a talpam alatt, és egy újfajta érzékszervi élmény áramlott át rajtam. Éreztem a fű édes illatát és ízét a lábujjaimon keresztül. Lenéztem, és elárasztott a gyönyörű, ragyogó zöld, ami minden egyes fűszál belsejéből áradt. Ahogy csodálatom és elismerésem kiáradt belőlem a fű felé, meglepett, hogy a fű visszaküldte ugyanezeket az érzéseket.

Ez nem csupán a saját érzelmeim visszatükröződése volt: valóban kommunikáltam a fűvel. Bonyolult tudatossága volt, tisztában volt velem és az élményemmel.

”Hogyan lehettek ennyire összetettek?” gondoltam.

”Mindannyian egyének vagyunk” – jött a válasz.

Minden fűszál egyedi lény volt, mégis egyetlen gyönyörű, erőteljes organizmusként kapcsolódtak össze. Észrevettem egy zümmögő hangot, ahogy minden fűszál harmóniában

együtt rezgett a szomszédaival, hogy egy lágy, szeretetteljes frekvenciát hozzanak létre, amely körülölelt.

Azonnal megértettem a fű tanítását: mindannyian egyéni tudatosságok, egyéni frekvenciák vagyunk, de amikor egy testként cselekszünk, sokkal nagyobb erőnk van Istenben.

Megkérdeztem Drake-et: ”Az én családom is egy ilyen csoport, mint ez a fű?”

”Néhányan közületek azok.”

”Miért nem mindannyian?”

”Nem mindannyian akartok így lenni, és ez rendben van. Néhányan szeretetből alkotnak csoportot. Néhányan inkább e fölött vagy alatt akarnak lenni. Mindannyian azt a frekvenciát választjuk, amelyben a legjobban érezzük magunkat.”

Visszafordítottam a figyelmemet a fűre, elmerülve a csodájában.

”Tudod,” mondta Drake, ”sokkal több van itt, mint csak fű.”

Elvontam a tudatomat a fűtől, izgatottan a folytatásra vágyva. ”Hol?”

Drake egy virágok sorára mutatott a füves mező mellett. Arra gondoltam: ”Bárcsak megtapasztalhatnám annak a virágnak az élményét ott,” és azonnal átéltem a virág összes érzését, tele szeretettel és elismeréssel. A virág ugyanezeket az erőteljes érzéseket küldte vissza nekem. Ahogy kapcsolatba léptem a virággal, rájöttem, hogy még a fűnél is összetettebb, és a belőle áradó hang még szebb volt, mint amit a fű hozott létre. Még mindig hallottam a fű hangját, és a két hang szent harmóniában kapcsolódott össze, áthatolva lényem minden spirituális sejtjén. Azt kívántam, bárcsak mindenki eltölthetne csak öt percet egy virággal a mennyben; ez gyökeresen megváltoztatná az univerzumról és benne betöltött helyünkről alkotott elképzelésüket.

Drake hátrább húzódott, miközben elmerültem a körülöttem lévő érzésekben, és élveztem a csodát. Szinte túl sok volt, amikor újra közelebb hajolt, és azt mondta: ”Légy óvatos, ha megpróbálsz mindent egyszerre megérteni. Könnyen túlterhelhet.”

”Rendben,” mondtam, visszahúzódva a lenyűgöző ámulat széléről. ”Készen állsz még többre?” Éreztem az örömét, ahogy megosztotta velem a felfedezés csodáját.

”Mi mást van még?”

”Van itt víz is.”

”Víz?” Felfedeztem, hogy képes vagyok érzékelni a dolgok helyét akkor is, ha nem látom őket. Hirtelen megláttam a tágas tájat, és elámultam a nagyszerűségén. Mindig is

mélyen tiszteltem a természetet. Gyerekként szinte minden hétvégén elmentünk a családommal egy kabinba a Provo-kanyonba, a közelünkben. Imádtam a természet minden formáját, és itt előttem az tökéletes formájában volt jelen.

Virágmezők ragyogtak a színek számtalan változatában. E mezők szélén egy fenséges erdő terült el, amely végtelenül nyúlt a távolba. Az erdő és a mező határát egy széles patak jelezte. Éreztem, hogy a patak végül egy folyóhoz csatlakozik, amely egy nagyobb víztömegbe ömlik, valahol mélyen az erdőben, túl a látóhatáromon.

Meg akartam tapasztalni a patakot, és azonnal ott volt a tudatom. Fejest ugrottam az energia áramlásába. Olyan volt, mintha minden egyes vízmolekula egy apró nap lenne. Olyan érzés volt, mintha egy földi patakba merítettem volna a fejem, de ez egy nyugtató melegséget árasztott, hasonlót ahhoz, amit akkor éreztem, amikor Drake először megjelent a kórházban, de még magasabb szinten, mint amit korábban átéltem. Minden félelmet, kételyt és aggodalmat elsöpört. A víznek saját zenéje volt, egy dallamos áramlás, amely édes, gyógyító hangokon emelkedett és hullott.

Megtanultam, hogy a víz Isten szeretetének megbecsülésében létezik. Olyan volt, mint Isten irántunk érzett szeretetének szimbóluma és a szeretet energiájának áramlását jelképezte.

Egyetlen milliszekundum alatt, miközben a vízzel kapcsolatba léptem, megtanultam, hogyan áramlik Isten az akadályokon keresztül. Amikor a víz akadállyal találkozik, addig keresi az utat, amíg meg nem találja, majd körbefolyja azt, körülölelve. Sosem fárad el, mindig keresi, hogyan végezze el a munkáját.

Észrevettem egy gyökeret a vízben. Kíváncsian követtem a gyökeret, ami egy fához vezetett. A fa zenéje könnyedén áramlott, és megtanította a maga leckéjét: áramolj és légy nyitott az élet áramlására. Megtanultam, hogy a fák ugyanolyan folyékonyak, mint a víz. Ha megnéznél egy időzített felvételt egy mag növekedéséről, ahogy csemetéből teljesen kifejlett fává válik, látnád annak folyékonyságát. Ha egy szöget verünk egy fába, az a fa körbenövi azt. A fák képesek sziklák és épületek köré nőni. Egy fa ága bármit körbefonhat. Amikor akadállyal találkozol, ne vesztegesd az idődet arra, hogy rosszul érezd magad miatta. Ha egy ajtó bezárul előtted, keresd meg az új utat.

”Észrevetted a bogarat?” kérdezte Drake.

”Bogarakat?” Visszakövettem a gondolatát a virágokhoz. És valóban, az egyik virágon egy bogár mászott, hasonló, de mégis dicsőségesebb, mint bármely bogár a földi árnyékvilágban. Olyan volt, mint egy szkarabeusz, de úgy volt mintázva, mint egy méh, irizáló sárga és kék csíkokkal.

Nem érzékeltem más bogarakat a közelben, és tudatában voltam annak, hogy ennek a bogárnak egyszerűbb, egyedibb tudatossága volt, mint a fű, a virágok és a fa hálózati

tudatosságának. Arra gondoltam, hogy ez valószínűleg azért van, mert egyedül volt, míg a többiek egy olyan hálózat részei voltak, amely felemelte az egyes tagokat.

Ahogy a virágon mászó bogarat néztem, éreztem, hogy csiklandozza a virágot, segítve azt, hogy még fényesebben növekedjen és virágozzon, mint korábban. Láttam ennek a rovarnak az isteni természetét, és megértettem, hogy még a legkisebb hatásunk is isteni célt szolgálhat. Továbbra is hallottam a fű, a virág, a víz és a fa zenéjét, és most a bogár gyönyörű dallamai is rájuk rétegeződtek, mint a cukorszórás a torta tetején. Együtt egy lágy, finom szimfóniát alkottak, amely hála és öröm érzésével töltötte el a szívemet. Az örömöm túláradó volt, és kezdtem úgy érezni, hogy mindjárt szétrobbanok tőle.

”Oké, hozzunk vissza egy kicsit,” mondta Drake, nevetve az izgatottságomon. Kinyújtotta az energiáját, és visszahúzta a tudatomat a lényembe, mintha csak egy halat húzott volna ki egy horogra. Az energiám stabilizálódott, és visszanyertem az irányítást magam felett, bár a csodálat érzése még mindig erős volt.

Drake egy nagy domb tetején álló épület felé mutatott, és azt mondta: ”Mindennek van itt egy frekvenciája. Még az olyan épületeknek is, mint az ott.”

Ahogy a tudatom kitágult, először vettem észre, hogy egy völgyben állunk, amelynek egyik oldalán egy domb emelkedik. A dombon túl a terep tovább emelkedett, míg végül egy hatalmas hegységgé nem vált, amely nagyobb volt, mint bármelyik hegy, amit valaha elképzeltem. Hófedte csúcsa olyan szaggatott volt, mint a Matterhorn hegycsúcs, de még nagyobb, egy hatalmas alappal, mintha a Matterhornt a Fuji-hegy tetejére helyezték volna.

A domb tetején egy lenyűgöző, öt emeletes, lapos tetejű fehér épület állt. A legfelső emelet kinyúlt az épületből, fedett teraszt alkotva, amelyet széles, barázdált oszlopok tartottak, finom, csavart díszítéssel. Az épület külső falán ívek húzódtak, amelyek a talajtól a szerkezet feléig értek. Az épület mérföldekig nyúlt, de nem láttam, milyen messze. Csak tudtam, hogy amit látok, az csak ennek a hatalmas épületnek az egyik vége volt, amely a domb tetején állt.

Ahogy az épületre kezdtem összpontosítani, a környezet szimfóniája háttérbe húzódott a tudatomban. Éreztem, hogy ez az épület egy tanulási hely. Észrevettem egy fényglóriát az épület körül és mozgást az aljánál.

”Azok emberek?” töprengtem, és azonnal a tudatom ráközelített, és az épületnél, az emberek között találtam magam, akiket korábban távolról láttam. Az emberek sétáltak, nevettek és ölelgették egymást. Néhányan kézen fogva jártak, de mindannyian írótáblát, papírokat, könyveket vagy tekercseket tartottak. Mindannyian izgatottak voltak attól, amit éppen tanulmányoztak.

Mesteremberként a kíváncsiságom visszairányult az épületre. Maga az épület úgy nézett ki, mintha egyetlen darab márványból készült volna, mint egy gigantikus szobor. Elgondolkodtam, amikor észrevettem, hogy sehol sem voltak ajtók. Voltak helyek, ahol a falak vékonyabbnak tűntek, mint átlátszó ablakok, és barátságos fény sugárzott ki belőlük.

Az ablakokon nem láttam át tisztán, de láttam, hogy emberek mozognak odabent. Olyan volt, mintha homályos üvegen vagy folyami jégen keresztül néznék.

”Hogyan épült ez?” töprengtem. ”Hogyan jutnak be és ki az emberek?”

Figyeltem, ahogy két ember közeledett az épülethez. Éreztem, hogy a frekvenciájuk megegyezik az épület frekvenciájával, és a fal hullámzott és elmozdult, egy átjárót képezve, amelyen a két ember beléphetett. Amint áthaladtak rajta, a fal visszaolvadt és bezárult. Néhány pillanattal később láttam, ahogy mások kijöttek az épületből: a fal egyszerűen megnyílt számukra, majd újra összezárult. Csillogott és változtatta a színét, visszatükrözve a belépők szeretetét és szenvedélyét. Igazi varázslat volt.

Tudtam, hogy még az épületnek is volt tudatossága, intelligenciája és szeretete. Valahogyan ez a márvány szerkezet feltétel nélküli szeretetet sugárzott a tanulók felé. Tudta, hogy hatalmas tudást hordoz, és örömét lelte abban, hogy megoszthatta ezt a tudást mindazokkal, akik készen álltak rá. Az embereknek csak rá kellett hangolódniuk arra a szeretetfrekvenciára, amelyet az épület sugárzott, és beléphettek, hogy osztozhassanak a tanulás örömében. Éreztem a meghívását, hogy emeljem a saját frekvenciámat, hogy összhangba kerüljek ezzel a tanulócsarnokkal és beléphessek.

Talán a legkülönösebb dolog, amit az érkezésem óta észrevettem, az volt, hogy minden, amivel találkoztam, tudatossággal bírt. Minden élettel teli volt. Ekkor döbbentem rá, hogy az összes egyedi tudatosság, amit érzékeltem – a fűtől, a virágoktól, a víztől, a fától, a rovartól és az épülettől – valójában Isten kiterjesztései.

Mielőtt megszólalhattam volna, Drake azt mondta: ”Igen, ez így van. Benned is van egy darab Isten tudatosságából. Ez az, ami életben tartja a lelkedet. Isten teremtett téged, és mindent, ami a fizikai és a spirituális létezésben van, Isten hozott létre. Mindezt szeretetből tette. Egy olyan rendszert alkotott, amely lehetővé teszi számunkra, hogy földi életünk során apró és egyszerű módokon fedezzük fel Őt. A halandó tapasztalataink révén felismerhetjük azt a feltétel nélküli szeretetet, amit irántunk érez.”

Drake ezután visszavonta a figyelmemet arra a helyre, ahol először landoltunk. Ez volt a *valódi világ*. Még a Föld legszebb részei is csak ceruzarajznak tűntek ehhez a ragyogó birodalomhoz képest.

Együtt álltunk ott, a puha fű a lábunk alatt, és Isten teremtményeinek szimfóniája töltötte be a tudatom hátterét. Sosem voltam még ennyire tele örömmel.

Aztán éreztem, hogy Drake érzelmei megváltoznak.

”Vinney” – mondta gyengéden, de határozottan. ”Tudom, hogy fájni fog, de megéri majd. Ígérem.” Kinyújtotta energiáját, és olyan ”szívszorító ölelést” adott, amit nehezen tudnék másképp leírni.

És akkor meghallottam a bátyám, Tyler hangját.

III. RÉSZ

16. Fejezet - Az Ironikus Tragédiám

Hallottam a testvérem hangját, ahogy a fizikai világból beszélt, mintha közvetlenül a fülembe mondta volna. Egy különleges imát mondott – amit az én vallásomban ”áldásnak” hívunk – a testem felett a kórházban. Azt mondta, hogy teljes leszek, és visszatérek. Ahogy befejezte az áldást egy ”ámen”-nel, valami, ami úgy tűnt, mintha egy energia-lasszó lenne, köröm tekeredett és visszahúzott. Minden haladásom, az a megszámlálhatatlan távolság, amit megtettem, egy pillanat alatt eltűnt, ahogy visszahúztak a testembe.

A testvérem áldását 2020. január 20-án, hétfőn este 9:30-kor mondták el. Kedd reggel 1:11-kor felébredtem a kómából. Drake-nek igaza volt abban, hogy ez fájni fog. Olyan érzésem volt, mintha kényszerzubbonyba lennék kötve.

Ösztönösen letéptem a testemhez csatolt érzékelőket, kihúztam a csövet a torkomból, és kiszabadítottam magam a fejemhez rögzített elektródákból. Leszakítottam a kórházi köpenyt, miközben próbáltam megszabadulni. Aztán rájöttem, mi okozza ezt a kötöttségi érzést: a testem.

Nehezen lehet leírni a visszatérés mélységét vagy fájdalmát. Hirtelen kényelmetlenül tudatában voltam a körülöttem lévő zajok káoszának. A szobában lévő gépek riasztókat csapattak. Kiszálltam az ágyból és kihúztam a gépeket, hogy megállítsam a zajt, majd felkaptam a kórházi köpenyt és a derekam köré tekertem. Kirohantam a szobából és végigfutottam a folyosón. A folyosó végén volt egy lift. Kétségbeesetten nyomkodtam a lift gombját. Nem tudtam, hova megyek, és nem is érdekelt. Csak ki kellett jutnom. Folyamatosan nyomkodtam a lefelé gombot, amikor láttam, hogy egy nővér belép a szobámba. Nem látott engem a folyosó végén. *Miért tart ilyen sokáig ennek a liftnek*? – gondoltam.

A nővér felkiáltott: ”Doris!”

Egy másik nővér is odament a szobába. Meglepetésében elakadt a lélegzete.

Valahogy tudatában voltam annak, mi történik a szobámban. Az első nővér az ágy alatt és a szobában keresgélt, próbálta kitalálni, hová tűnt a kómás betege.

Doris kilépett a szobából, és végignézett a folyosókon. Azon gondolkodtam, *Lefuthatok a lépcsőn? Még azt sem tudom, hol van a lépcső. Mindjárt megtalál!*

Aztán Doris egyenesen rám nézett. Az egyik kezem a lift gombján volt, a másikkal a kórházi köpenyt tartottam a derekam körül. Doris teli torokból sikított, mint egy horrorfilmben. Majdnem elejtettem a köpenyt.

A másik nővér kirohant a szobámból, és a két nő sietve indult felém a folyosón. Gondoltam rá, hogy újra elfutok, de éreztem az aggodalmukat, és tudtam, hogy bajba

kerülhetnek, ha eltűnök. Tiszteletből irántuk, nem hagyhattam őket cserben. Hagytam, hogy visszakísérjenek a szobámba.

Nem sokkal azután, hogy visszatértem a szobába, megérkezett az orvos és az ügyeletes főnővér, és egy sor kérdésre kellett válaszolnom.

”Mi történt veled?” – kérdezte az orvos. Alacsonyabb volt nálam, talán az ötvenes évei közepén járt. Vastag lencséjű szemüvegén keresztül vizsgált engem.

”Nem tudom.”

Éreztem, hogy zavart, és semmi nem stimmelt neki a helyzetemmel kapcsolatban. Próbálta kitalálni, hogyan történhetett ez. Alig várta meg a válaszomat, máris újabb kérdést szegezett nekem.

”Tudod, milyen nap van ma?”

”Nem.”

”Három napig eszméletlen voltál. Tudod, mi a neved?”

”Vinney Tolman.” Ezt jól eltaláltam.

”Tudod a születési dátumodat?”

”Szeptember hetedike.” Ezt is jól mondtam.

”Tudod, melyik évben érettségiztél?”

”’96.” Egész jól ment a válaszadás.

”Melyik év van most?”

Ahogy a kérdések folytatódtak, a nővérek megpróbálták újra csatlakoztatni a szenzorokat és eszközöket, de szinte olyan gyorsan téptem le őket, ahogy újra rám tették. Nem tudtam elviselni, hogy bármi is hozzáérjen a bőrömhöz. Könyörögtek, hogy működjek együtt, végül sikerült megegyeznünk abban, hogy a jobb karomra vérnyomásmérőt tesznek, és két szenzort a kezemre.

Oxigént is akartak adni, mivel a szintem alacsony volt a kómában, de az oxigénmérők szerint a szintem már visszaállt a normálisra, így feladták ezt a harcot.

”Nézze, csak haza akarok menni” – mondtam.

”Ez tényleg nem jó ötlet” – erősködött az orvos. ”Szeretném, ha találkoznál egy neurológussal és egy kardiológussal is.”

Az orvos egy fiatal, rózsaszín orvosi ruhát viselő nővérhez fordult, és utasításokat adott neki egy teljes vérvizsgálatra és más tesztekre. Soha nem láttam őt korábban, de abban a pillanatban tudtam, hogy van egy kisgyermeke otthon. Ekkor jöttem rá először, hogy tudok olyan dolgokat, amikről valójában nem is lenne okom tudni.

”Csak haza akarok menni” – ismételtem, de úgy tűnt, senki sem figyel már rám.

Mire az orvos befejezte az utasítások adását a nővérnek, megjelent egy biztonsági őr az ajtóban, hogy megbizonyosodjon arról, nem fogok újra megszökni. Néhány órán át az ajtóban álldogált, majd szó nélkül elsétált, valószínűleg meggyőződve arról, hogy már nem jelentek szökési kockázatot.

Folyamatosan nyomogattam a hívógombot, hogy megkérdezzem a nővérektől, mikor tudok végre hazamenni. Nem láttam semmi okot arra, hogy tovább maradjak a kórházban. Azt mondták, hogy az elbocsátásomról nem ők döntenek, és a doktorra hárították a döntést.

Amikor az orvos végül visszatért, azt mondta: ”Tényleg szeretnénk, ha még egy-két napig maradnál, csak hogy biztosak legyünk benne, hogy tényleg rendben vagy.”

”Nem, köszönöm. Tényleg haza akarok menni.”

Az orvos felsóhajtott, és megrázta a fejét. ”Alá kell írnod a szükséges papírokat.”

”Bármit aláírok, amíg kikerülök innen.”

A nővér még órákig faggatott, nagyjából ugyanolyan kérdéseket tett fel, mint korábban az orvos: Mi a címem? Hol születtem? Melyik középiskolába jártam? Úgy tűnt, mintha megpróbálnának ellentmondásba keverni, hogy bebizonyítsák, nem vagyok alkalmas arra, hogy hazamenjek. Aztán átküldtek egy MRI vizsgálaton is, ami különösen klausztrofóbiás érzést keltett bennem, még akkor is, ha csak a fejemet vizsgálták vele.

Az 5:00 órás műszakváltáskor egy neurológus lépett be a szobámba.

”Itt van az én csodafiúm” – mondta. Nyilvánvalóan csodálattal nézett rám. ”Valójában nincs magyarázat arra, miért vagy életben, vagy miért működik még mindig az agyad. Halottnak kéne lenned, vagy legalábbis zöldségnek. Ez egy abszolút csoda.”

Ezt mind nem tudtam. Semmire sem emlékeztem azóta, hogy elmentem a barátom, Rob házába. Még arra sem emlékeztem, hogy elmentem a Dairy Queenbe. Olyan volt, mintha egy memória-fekete lyuk tátongott volna bennem: tudtam, hogy volt ott valami, de fogalmam sem volt, mi lehetett az. A következő egy órában folyamatosan látogatóim voltak, orvosok és nővérek jöttek egymás után, hogy megnézzék azt a srácot, aki meghalt, három napig kómában volt, és most tökéletesen egészséges, mintha mi sem történt volna.

Végül, kicsivel 6:00 után, az orvosok és a neurológus is aláírták az elbocsátásomat. Közel negyven űrlap aláírása után hivatalosan is kijelentkeztem a kórházból. Egy nővér

felhívta az apámat, és megszervezte, hogy hazavigyen. Őszintén szólva, nem ő lett volna az első választásom. Az apámmal nem voltunk közel egymáshoz. Évek óta távolságtartó volt a kapcsolatunk.

Egy órával később a kórház előcsarnokában ültem egy tolószékben, és vártam a fuvaromat. Egy magas, vékony kórházi dolgozó állt mögöttem, a tolószék fogantyúit szorítva. Amíg kómában voltam, a családom hazavitte a személyes holmimat, így csak egy kórházi zöld öltözetet tudtam viselni, amit az egyik segítő adott nekem. Az ing megfelelően állt, de a nadrág kicsit szoros volt. Kényelmetlenül mocorogtam a tolószékben, és mélyebbre csúsztattam a lábam a kórházi papucsban.

Amikor megláttam apámat, ahogy befordul a főbejárat előtti felvételi sávba, görcsbe rándult a gyomrom. Nem számítottam együttérzésre tőle, vagy arra, hogy megkönnyebbül, amiért életben vagyok. Csak egy hazautat vártam, és talán néhány kellemetlen kérdést, amire nem akartam válaszolni. Felálltam a tolószékből, megköszöntem a segítőnek, és kisétáltam.

Apám a járdaszegélyhez állt, és anélkül, hogy leállította volna a motort, áthajolt az anyósülésen, és kinyitotta az ajtót. Szótlanul beszálltam az autóba, és becsuktam az ajtót. Már úton voltunk hazafelé, amikor apám végül megtörte a csendet.

”Jól vagy?”

”Igen.” Nem tudtam, mit mondjak még.

”Rendben leszel?”

”Igen.”

”Mész ma dolgozni?”

Ezen a kérdésen nem lepődtem meg, apámtól ez természetes volt.

”Azt hiszem, nem.”

”Holnap mész dolgozni?”

”Valószínűleg.” Nem láttam okot, hogy ne menjek.

”Hogy van Rob?” – kérdeztem.

”Azt mondták, jól van. Kimosták a gyomrát.”

Ez volt a beszélgetésünk teljes egésze. Később megtudtam, hogy anyám épp egy rokont ápolt vidéken, és nem is tudta, hogy bármi történt velem. Úgy tűnik, apám és a

testvérem meg akarták várni, hogy élek-e vagy halok, mielőtt értesítették volna. Másnap visszamentem dolgozni.

Szerdán megjelentem a munkahelyemen, nem igazán tudva, hogyan fog reagálni a főnököm, Larry Gleim, a visszatérésemre. Senki sem mondta el neki, hogy hol voltam. Larry kemény munkás volt. Még a hatvanas éveiben is bármelyik alkalmazottjánál keményebben dolgozott az építkezésen.

Amikor megérkeztem a munkaterületre, azonnal felkerestem őt. A feje felém fordult, és vastag keretes szemüvege mögül nézett rám.

”Ó, még életben vagy” – mondta szarkasztikusan. ”Két napig sem hívás, sem megjelenés. Azt hittem, meghaltál.”

”Meg is haltam” – válaszoltam.

”Mi?” Nem volt biztos benne, hogy viccelek-e vagy sem.

”Ha még van munkám, elmesélem neked.”

Nem habozott. ”Persze, hogy van munkád. Rengeteg dolgunk van.”

Amit másoktól hallottam, azon kívül nem igazán volt sok mesélnivalóm. Elmeséltem neki, hogy felébredtem a kórházban, és megmutattam, hol végezte a mentős a tracheotómiás bemetszést.

Néhány nappal később elmentem vacsorázni az Oremben lévő Wingers étterembe a testvéremmel és a barátnőjével, az idősebb nővéremmel, Tamival és az ő két gyermekével. Amikor a vacsora a végéhez közeledett, Tami félrehúzott.

”Emlékszel valamire abból, hogy meghaltál?” – kérdezte.

Tudatosan arra gondoltam, hogy nem, semmi sem történt, de a kérdése egy emlékáradatot indított el bennem. Olyan volt, mintha egy mélyen elrejtett számítógépes fájl megnyílt volna, és az információk hirtelen megjelentek volna az elmém képernyőjén.

A szavak kiáradtak belőlem. Meséltem neki a lelki vezetőmről. Elmagyaráztam neki, hogy tanulnom kellett ahhoz, hogy visszatérhessek oda, ahonnan jövünk, és a vezetőm megtanított mindarra, amit tudnom kellett. Elmondtam neki, hogy láttam a mennyországot; hogy az egy valódi hely.

Ahogy a szavak áramlottak, úgy tört fel az érzelem is. A vendéglő közepén állva a könnyek folytak le az arcomon. De még miközben meséltem neki arról, mi történt velem a halálom után, egy belső harc zajlott az agyamban. *Őrült vagyok? Valóban átéltem ezt, vagy az agyam találta ki az egészet?*

Eleinte Tami meglepettnek tűnt. És egy kicsit szkeptikusnak is. Amikor befejeztem a történetet, mindössze annyit mondott: ”Ennek van értelme.” Úgy döntött, hogy az élményem összhangban van azzal, amit ő is várt a halál utáni élettől. Visszamentünk az asztalhoz a család többi tagjához, mintha nem is beszélgettünk volna az élet utáni létről.

Vacsora után, amikor egyedül ültem az autómban, magamat szidtam. *Te idióta* – gondoltam. *Miért mondtad ezt el neki?* Egy erős belső hang válaszolt: ”Mert ez történt.”

Most egy újfajta küzdelem vette kezdetét. Egyre több spirituális benyomásom volt a körülöttem lévő emberekről. Éreztem dolgokat, amiket nem láttam. Ez nem volt *normális*. Talán agykárosodásom volt? Megőrültem?

Úgy éreztem, hogy ezt senkinek sem mondhatom el. Féltem attól, hogy megítélnek vagy őrültnek tartanak.

A legnyugtalanítóbb az volt, hogy azt kívántam, bárcsak vége lenne az életemnek. Azon kaptam magam, hogy elképzelek módokat, hogyan ”véletlenül” vethetnék véget az életemnek. Nem mertem öngyilkosságot tervezni. Valahányszor a gondolataim ebbe az irányba kalandoztak, éreztem, hogy ezeknek a gondolatoknak az energiája teljesen ellentétes azzal, amit vissza akartam nyerni. Bár ez megakadályozott abban, hogy bántsam magam, már nem éreztem jól magam a saját bőrömben, és vágytam arra, hogy visszatérjek az igazi világba, ne ebbe a hamisítványba.

A legfélelmetesebb az volt, hogy mi van, ha az a világ nem is létezik? Mi van, ha csak elképzeltem, és ez minden, ami van? Az lenne az igazi pokol. Úgy döntöttem, hogy szakmai segítségre van szükségem. Időpontot kértem, hogy beszéljek egy pszichológussal. Amikor találkoztunk, megnyíltam előtte, és elmondtam neki az egész élményemet. Ő azt válaszolta, hogy valószínűleg csak az agyam próbálta kitölteni az oxigénhiány miatt keletkezett hézagokat. Azt mondta, hogy ez túlmutat a képességein, és egy pszichiáterhez irányított. Amikor beszéltem a pszichiáterrel, neki is elmondtam a tapasztalataimat.

”Nos, Vinney” – mondta –, ”úgy tűnik, hogy tévképzeteid vannak. Mindez csak az elmédben történik.”

Valami bennem ellenállt ennek a következtetésnek. Tudtam, hogy tévedett. Végül megadtam magam azoknak a spirituális benyomásoknak, amelyek folyamatosan rám nehezedtek. ”Akkor miért tudom ezeket a dolgokat? Miért tudom, hogy – ”

Elkezdtem megosztani vele azokat az információkat, amelyek olyan gyorsan áramlottak az agyamba, hogy alig tudtam kimondani őket – olyan dolgokat, amelyeket nem lett volna szabad tudnom. Személyes dolgokat, amiket csak ő tudott az életéről, és gondolatokat, amelyeket magában tartott. Bármit is mondtam, az valamit kiváltott a pszichiáterből. Hirtelen elvörösödött, felállt, és az ajtóra mutatott.

”Takarodjon ki az irodámból! Soha többé nem akarom látni magát!”

Megdermedve abbahagytam a beszédet, összeszedtem a dolgaimat, és az ajtó felé indultam. Ahogy kiléptem, még azt mondta: ”Valami történt magával. Nincs olyan ember, aki tudhatná ezeket a dolgokat.”

Szinte becsapta mögöttem az ajtót. A recepciós rémült volt. ”Nagyon sajnálom. Még soha nem láttam így viselkedni. Mit mondott neki?”

”Nem tudom,” válaszoltam, majd elhagytam az irodát.

Úgy éreztem, hogy a legrosszabb dolog, ami valaha történt velem, az volt, hogy visszahoztak az életbe.

17. Fejezet - Honvágy

Elveszettnek éreztem magam.

Talán a mennyország iránti honvágy volt, de hatalmas szomorúság és veszteség érzése töltött el. Beszéltem Istennel, de úgy éreztem, el vagyok tőle vágva. A vallás mindig is nagy szerepet játszott az életemben, de most megértettem, milyen hiányosak a vallási tanítások. Emlékeztem Drake-kel töltött időmből, hogy a vallások általában jó szándékúak, és segíthetnek minket felkészülni és fejlődni ebben az életben, de csak a szivárvány teljes spektrumának egy részét képesek leírni. Én láttam az igazi szivárványt.

Isten olyan kézzelfogható volt a túloldalon. Nem kellett látnom, hogy tudjam, ott van. Éreztem Őt mindenben. A fűben. A fákban. A virágokban. Még a víz is az Ő jelenlétét mutatta. Mégis, ebben az életben keményen meg kellett dolgoznom azért, hogy érezzem a jelenlétét. Éreztem a különválásomat Istentől, és ez szinte elviselhetetlen volt. Itt csak a családom és a karrierem volt nekem. Kétségbeesetten vissza akartam térni az igazi otthonomba, de Drake azt mondta, hogy vissza kell térnem a földre, és hogy megéri majd.

Így hát imádkoztam. Sokat imádkoztam. Ahogy imádkoztam, rájöttem, hogy nem vagyok egyedül. Korábban azt hittem, hogy van egy magas és szent férfi a felhők között, aki várja, hogy válaszoljon az imáimra. Most azonban érzékeltem, hogy az Ő képviselői ott vannak velem, hogy meghallgassanak, és segítsenek irányítani az imáimat, hogy a megfelelő dolgokat mondjam és kérjem, ha nyitott vagyok az útmutatásukra. Ezek a lények közvetítők és útmutatók voltak, akik segítettek megtanulni, hogyan irányítsam a szándékaimat és fejlesszem az egyéni teremtő erőmet. Ezt korábban soha nem éreztem.

Még mindig fájdalmasan elszakítottnak éreztem magam Istentől ebben a dimenzióban, annak ellenére, hogy minden erőmmel igyekeztem kapcsolódni hozzá. Nem éreztem Őt úgy, mint a valós világban, így azt feltételeztem, hogy itt nincs jelen a fűben, a fákban vagy a virágokban. Mégis, kinyújtottam felé a kezem.

Aztán egy reggel, amikor a tükörbe néztem, megláttam Istent a saját szememben. Ekkor kezdett megváltozni minden számomra. Rájöttem, hogy ebben a világban először önmagunkban kell megtalálnunk Istent, és csak akkor találhatjuk meg Őt minden másban is. Miután megláttam Istent a saját szememben, láthattam Őt mások szemében is, és minden létezőben. A túloldalon Isten jelenléte külső megnyilvánulásként látható. Itt azonban először magunkban kell kapcsolódnunk Istenhez, és akkor tudunk kapcsolódni az istenihez minden másban és mindenkiben.

Most már megértettem, hogy minden *egyes* emberben ott van a kapcsolat Istennel. Tudtam, hogy Isten jelen van minden növényben, minden állatban, minden élőlényben. Megértettem, hogy még azokban a dolgokban is ott van Isten, amelyeket nem élőnek tartunk. Isten mindenben ott van.

Hónapokba telt, de végül elfogadtam, hogy ebben a világban vagyok, amíg el nem jön az időm a visszatérésre, és úgy döntöttem, megváltoztatom az életemet. Abbahagytam, hogy csak magamért éljek, és elkezdtem úgy élni, hogy másokat segítsek, szeressek és felemeljek. Tudtam, hogy az egyetlen út, hogy kilábaljak a magányból és kétségbeesésből, a szeretet. Ahogy azon dolgoztam, hogy másokat támogassak, szeretettel szolgálva őket, éreztem, hogy cserébe Isten szeretetét kapom.

Felfedeztem, hogy amikor a szolgálaton keresztül emeltem a frekvenciámat, Isten szeretetét erősebben éreztem. Ebben a magasabb létállapotban felfedeztem, hogy még mindig tudok kommunikálni Drake-kel. Megtanította nekem, hogy más vezetőkkel is tudok kommunikálni, akik azért vannak ott, hogy segítsenek nekem és másoknak, akikkel találkozom. Amikor követtem a vezetőim útmutatását mások szolgálatában, ez erősítette a kapcsolatomat Isten szeretetével, és ezzel a szeretettel tudtam, hogy túlélhetek.

Volt még egy dolog, amit meg kellett tennem. Újra kellett kapcsolódnom a családommal és jó barátaimmal. És ez vezetett el engem az angyalomhoz.

17. Fejezet - Egy Másik Angyal

Ahogy változtattam a hozzáállásomon és a cselekedeteimen, gondolkodni kezdtem az életemben jelen lévő jó embereken. Egyikük egy fiatal nő volt, akivel együtt nőttem fel. Leslee néhány héttel azelőtt hívott fel, hogy meghaltam, és megkérdezte, szeretnék-e egy napot eltölteni vele és a barátaival. Visszautasítottam a meghívását, mert azt hittem, hogy ”fontosabb dolgaim vannak”. Az igazság az volt, hogy Leslee a vallást tette élete központi részévé, míg én a munkával és a barátokkal töltöttem az időmet. Távolodtam a gyülekezetemtől.

Miután meghaltam és visszatértem erre a világra, rájöttem, hogy azok a barátok és családtagok, akiktől eltávolodtam, sokkal fontosabbak voltak az életemben, mint azok a társasági körök, amelyekben mozogtam. Néhány hónappal a felépülésem után törölgettem a régi kontaktokat a telefonomról, amikor megláttam Leslee nevét, és az a benyomásom támadt: ”Vissza kellene hívnod.” Kedden fel is hívtam őt.

”Halló?” - szólt a hangja a telefonon.

”Szia, Leslee, itt Vinney.”

”Vinney!” - mondta lelkesen. ”Hogy vagy?”

”Egész jól. És te?”

”Nagyszerűen. Mi újság?”

”Nos, emlékszel, néhány héttel ezelőtt meghívtál valahová, de én azt mondtam, hogy nem tudok menni?”

”Igen.”

”Nos, azon gondolkodtam, hogy beválthatnék-e egy halasztott meghívást, és csinálhatnánk valamit együtt.”

”Persze. Ma este néhány barátommal bowlingozni megyünk. Van kedved csatlakozni?”

”Mindenképp.”

”Szuper. Ha szeretnéd, jöhetsz a házamba hét körül, már többen ott leszünk.”

”Köszönöm.”

”Nincs mit. Már alig várom, hogy újra lássalak.”

Bőven volt időm felkészülni, majd elindultam hozzá. Leslee nem lakott messze, igazából csak az utca túloldalán.

Leparkoltam az autómat az utcán, és az ajtóhoz sétáltam. Belülről férfiak hangját hallottam, ahogy beszélgettek és nevettek.

Kopogtam, de senki sem válaszolt. Még a beszélgetés sem szakadt meg. Vártam egy percet, majd erősebben kopogtam.

Még mindig semmi válasz. Elhatároztam, hogy nem hagyom elúszni ezt az újabb lehetőséget, hogy kapcsolatba lépjek a barátaimmal, így egy határozottabb ütést mértem az ajtóra. Hallottam, ahogy egy lány kiabál valahonnan a házból: ”Valaki kinyitja már?” Nem ismertem fel a hangját.

Senki sem válaszolt neki sem. Aztán lépéseket hallottam, ahogy valaki lesietett a lépcsőn az ajtóhoz, majd kinyílt. Egy fiatal nő állt ott, szőke, csinos, talán húszéves. És ragyogott.

Amikor azt mondom, hogy ragyogott, azt szó szerint értem: a fizikai szememmel láttam azt a fényt, amit a másik oldalon tapasztaltam, és ez áradt belőle.

Megszólalni sem tudtam. Ő sem. Csak bámultuk egymást, percekig, vagy legalábbis annak tűnt.

Végül megkérdeztem: ”Bejöhetek?”

”Igen, persze. Éppen biliárdozni készültünk fent. Szeretnél játszani?”

”Persze. Szívesen.”

Követtem őt fel a lépcsőn. Amikor elértünk a biliárd szobába, senki más nem volt ott. Csak mi ketten játszottunk. És beszélgettünk. Elmondta, hogy Andrea a neve.

Ő nem az a fajta lány volt, akihez korábban vonzódtam volna, vagy akivel randiztam. Korábban mindig sötétebb hajú, és talán ”sötétebb” személyiségű lányokkal jártam. De láttam, hogy Andrea más, mint bármelyik lány, akit valaha is ismertem. Volt benne valami jóság, ami szó szerint ragyogott. Tényleg *láttam*.

Sokat beszélgettünk és nevettünk. Mire észbe kaptam, a nap már lemenőben volt, és úton voltunk a bowling pályára.

Andrea Leslee autójának anyósülésére ült. Azok a férfiak, akiket korábban hallottam beszélgetni, Leslee bátyja és öt barátja voltak; mindannyian egy furgonba zsúfolódtak. Én a saját autómmal mentem. Egyedül akartam lenni, hogy átgondoljam, mit is érzek. Nem értettem, mi történik. Éreztem, ahogy a lényem rezonál, amikor közel voltam hozzá, mintha a szellemeink egymásra hangolódtak volna. Ez egyszerre rémített és lenyűgözött. Még öt

ember találkozott velünk a bowling pályán: Leslee bátyjának három barátja, a testvérem és az ő lakótársa. A bowling pálya zsúfolt volt, így nagy csalódásomra Andrea egy messzi sávban játszott tőlem.

Rájöttem, hogy már nem láttam a ragyogó fényét a fizikai szememmel, de minden alkalommal éreztem, amikor ránéztem. Nem volt jellemző rám, hogy egy lányt ennyire szemmel tartsak, de Andreával egyszerűen nem tudtam ellenállni. Nem tudom másként leírni, mint hogy spirituális, édes vonzereje volt, amilyennel még soha nem találkoztam. Felismertem, hogy benne egy Isten által adott tiszta és értékes ártatlanság rejlik.

Feltűnt, hogy minden barátja ”Ange”-nek hívja.

”Miért hívja mindenki Ange-nek?” – kérdeztem. ”Azt hittem, Andrea a neve.”

”Az is. Olyan angyali mindig, hogy elkezdtük Angyalnak hívni, röviden Ange.”

Andrea játéka hamarabb véget ért, és átsétált a játékterembe. Amint az én játékom is befejeződött, utána mentem, és azt mondtam: ”Nagyon jó volt ma este megismerni téged. Felhívhatlak valamikor?”

Ő kitért: ”Miért nem adod meg a számodat, és talán majd én hívlak.”

Ez volt a legjobb, amit elérhettem, így megadtam neki a telefonszámomat. Késő volt, és korán kellett kelnem munkába. A szüleim háza közel volt, és volt egy vendégszoba, amit használhattam, így úgy döntöttem, ott alszom, ahelyett, hogy hazavezetnék.

Ahogy vezettem, elgondolkodtam azon a valós fényen, amit belőle áradni láttam. Tudtam, hogy Andrea más, és nagyon különleges. És annak ellenére, hogy még mindig vágytam visszatérni a másik világba, azon tűnődtem, hogy talán ő lehet az a fény, ami kihúz a sötétségből, amiben elvesztem.

Másnap reggel felhívtam Leslee-t, hogy van-e kedve újra találkozni aznap délután. Ő igent mondott, és elhozta Andreát is. Leslee nem maradt sokáig; azt mondta, el kell intéznie valamit, de fél óra múlva visszatér. Több mint három órát volt távol, ami lehetőséget adott, hogy Andreával jobban megismerjük egymást.

Andrea nyitott volt bármilyen témára, és a beszélgetéseink a hullócsillagoktól a kvantumfizikáig, az élet misztériumaiig és sok más témáig terjedtek. A legfontosabb az volt, hogy másként éreztem magam a közelében. Új energiát szított bennem.

Néhány nappal később ebédeltünk együtt. A pincérnő, aki kihozta az italainkat és az előételeket, azt mondta: ”Imádom látni a boldog házaspárokat. Mióta vagytok házasok?”

Mindketten meglepődtünk. Azt válaszoltam: ”Valójában most találkoztunk.”

”Tényleg? Pedig megesküdtem volna, hogy házasok vagytok.”

Ez egy olyan kérdés volt, amit gyakran kaptunk meg.

Andrea szombat reggel felhívott.

”Szia, azon gondolkodtam, hogy van-e kedved eljönni velem és a családommal kacsákat etetni a Utah-tóhoz.”

Alig tudtam visszafogni az izgatottságomat. ”Mikor?”

”A húgommal egy órán belül felveszünk.”

Andrea és a fiatalabb húga, Chelsie, felvettek, és elautóztunk oda, ahol a Provo folyó beleömlik a Utah-tóba. Az apja, a tizenöt éves húga, Kim, és a tizenkét éves öccse, Jacob, már ott vártak minket.

Aznap nem sokat beszéltem az apjával, mert ő a két kisebb testvérrel volt elfoglalva. Chelsie viszont közel maradt, és nagyon kíváncsi volt rám. Akkor még nem tudtam, de amikor Andrea szerdán este hazaért, felkeltette Chelsie-t, és két órán át mesélte neki az estét, amit együtt töltöttünk.

Ahogy hárman a parton álltunk, és ételt dobáltunk a zajos kacsáknak, egy nő sétált el mellettünk. Azt mondta: ”Ti ketten olyan szép pár vagytok. Mióta vagytok házasok?”

Andrea és én csak egymásra néztünk. Chelsie törte meg a kínos csendet egy nevetéssel, és azt mondta: ”Ó, nem. Ők csak barátok.”

Mindannyian nevettünk vele, de a nő zavartan nézett. Megrázta a fejét, mintha azon tűnődne, mi késztette őt arra, hogy egyáltalán megkérdezze ezt.

Andrea és én szinte minden nap találkoztunk. Az anyám örült, hogy ennyit látjuk egymást, de Andrea családja sokkal kevésbé volt lelkes. A szülei körbekérdeztek, és megtudták, hogy elég rosszfiú hírem van, aki ”vad életet élt” és gyakran váltogatta a barátnőit. Érthetően aggódtak.

Andrea természetesen ugyanezeket a történeteket hallotta. Bár elismerte, hogy pozitív energiát érez, amikor együtt vagyunk, mégis aggódott, hogy talán csak egy újabb hódításra vágyom.

Ennek ellenére egyre közelebb kerültünk egymáshoz. Mélyen legbelül éreztem, hogy Isten hozott össze minket, és hogy különleges kapcsolat van köztünk. Aznap este, miután kacsákat etettünk a Utah-tónál, az esti ima közben megkérdeztem: ”Andrea az, akit el kellene vennem?”

Egy erőteljes ”Igen. Végre kezded meglátni.” érzést kaptam, mintha az összes útmutatóm együttesen mondta volna ezt, amit a saját intuícióm is megerősített.

Még mindig kételkedtem magamban, ezért újra megkérdeztem, és még erőteljesebb választ kaptam. Harmadszor is megkérdeztem, és egy hullámnyi béke áradt el bennem. Még mindig aggódtam, mert nem tudtam, hogyan fog mindez működni, vagy hogyan kellene megtörténnie, de ugyanakkor megkönnyebbülést is éreztem. A válasz megmagyarázta a köztünk lévő rezonanciát és a kapcsolatunk növekvő erejét. Azon az éjszakán lefeküdtem, és rögtön elaludtam.

Másnap reggel Andrea és én a családi összejövetelre mentünk a szüleim faházába, a Provo Canyon déli ágába. Ez volt az első alkalom, hogy találkozik a szüleimmel. Szokatlanul csendesek voltunk az úton, mivel az előző este kapott válasz súlya erősen nyomta a lelkemet. Kétségbeesetten szerettem volna megbeszélni vele, de féltem, hogy mi fog történni.

Erős benyomásom volt, hogy Andrea is ugyanazt a kérdést tette fel előző este, és ugyanazt a választ kapta. Azt mondták nekem, hogy bátornak kell lennem, és fel kell hoznom a témát, mielőtt az energiák közöttünk visszaállnának a normális állapotba.

Megkérdeztem: ”Imádkoztál valami fontos dologról tegnap este?”

Andrea rám nézett, és hallottam a bizonytalanságot a hangjában. ”Igen. Te is?”

Megkérdeztem a vezetőimet, *hogyan mondjam meg neki, hogy össze kell házasodnunk.* A válasz egyszerű volt: *”Csak tedd meg.”*

”Én is imádkoztam valami nagyon fontos dologról” – mondtam. ”Háromszor is megkérdeztem, csak hogy biztos legyek.”

”Miért imádkoztál?” – kérdezte.

Mély levegőt vettem, majd azt mondtam: ”Azért imádkoztam, hogy megtudjam, össze kell-e házasodnunk.”

A szemei tágra nyíltak. ”És mi volt a válasz?”

”Hogy össze kell házasodnunk.”

”Mintha olvasnál a gondolataimban” – mondta. ”Én is háromszor imádkoztam tegnap este, hogy megtudjam, össze kell-e házasodnunk. Ugyanazt a választ kaptam.” A feszültség köztünk egy csapásra elpárolgott.

Megérkeztünk a faházhoz. Még nem voltunk készen arra, hogy eljegyzést jelentünk be, de az anyám már tudta. Később elmondta nekem, hogy már az első alkalommal, amikor meséltem neki Andreáról, tudta, hogy ez hová vezet.

Andrea megmutatta nekem, hogy valaki milyen mélyen tud kapcsolódni a spirituális fényhez, és hogyan lehet összhangban a magasabb frekvenciákkal. Nekem meg kellett halnom ahhoz, hogy megtapasztaljam Isten jelenlétét, de számára ez természetes volt.

Amellett, hogy Andrea segített átvészelni a halandó világba való visszatérés sötét időszakát, megnyitotta a szívemet egy gazdagabb, teljesebb életélmény előtt. Az ő szemén keresztül láttatta velem a világot, tisztaságot és csodát hozva az életembe. Vele ráébredtem, hogy minden nap elmulasztottam a boldogságot.

Andrea más módokon is segített felemelni az életem. A nyelvezet és a szórakozás terén elég alacsonyak voltak az elvárásaim, amelyeket a munkám, a környezetem és a munkatársaim befolyásoltak. Még az élményem után is sokat kellett fejlődnöm ahhoz, hogy megszabaduljak a régi, földi szokásaimtól. Egy nap megkérdeztem tőle, hogy szeretne-e eljönni velem moziba, megnézni egy új filmet.

”Mi van benne?” – kérdezte.

”Hogy érted?” – válaszoltam.

”Mennyi erőszak van benne? Vannak szexjelenetek? Milyen nyelvezetet használnak?”

”Nem tudom. Csak azt hallottam, hogy nagyon jó.”

Kezét a csípőjére tette. ”Vinney, te tanítottál meg arra, hogyan étkezzek egészségesebben, és figyeljek arra, mit viszek be a testembe, ugye? Mi lenne, ha elmennénk egy svédasztalos étterembe, és mindent rátennék a tányéromra?”

”Azt mondanám, hogy jobban éreznéd magad, ha jobban odafigyelnél arra, mit eszel.”

”Nem ugyanez vonatkozik arra is, amit az elmédbe viszel?”

Szinte éreztem, ahogy Drake mondja nekem: ”Látod? Erről beszéltünk.”

Ez csak egy volt a sok közül, ahogyan inspirált és bátorított, hogy emeljem az életem rezgését. Andrea példája és hatása arra ösztönzött, hogy jobb legyek.

Mindenekelőtt Andrea segített megérteni, hogy a család a legfontosabb dolog az életben. Ráébredtem, hogy a saját családom is valami olyasmi, amit becsülni kell, és hogy a szeretet megosztásának és ápolásának módja az, ha időt töltünk velük. A régi életemben, amikor a családom összejöveteleket tartott, mindig találtam valami ”fontosabbat” helyette. Andrea számára a család, beleértve a sajátját is, olyan fontos volt, hogy számomra is prioritássá vált. Ez az újfajta családi értékelés vezetett ahhoz az eseményhez, amely végleg megerősítette bennem, hogy amit a másik oldalon átéltem, valóban megtörtént.

19. Fejezet - A Család Ereje

Apám családjának minden nyáron volt egy szokásos találkozója egy kisvárosban, amit Aftonnak hívtak, és ami Wyoming nyugati részén, a zord Star Valley régióban található. Ez az a fajta dolog, amit korábban általában túl elfoglaltnak tartottam ahhoz, hogy elmenjek, és több mint egy évtizede nem is voltam ott, de idén, Andrea hatására, úgy döntöttem, hogy részt veszek. Az is segített, hogy Andrea velem tudott jönni.

Nem emlékszem, hogy valaha is jobban éreztem volna magam egy családi találkozón. Minden alkalmat kihasználtam, hogy bemutassam a menyasszonyomat az összes rokonomnak. A nap folyamán mindenki folyamatosan azt kérdezte tőlünk, hogy elmegyünk-e az esti műsorra.

A ”műsor” egy helyi középiskola által előadott történelmi játék volt Star Valley történetéről. Apám ősei az 1880-as években a környék első telepesei közé tartoztak, így érdekes estének ígérkezett. A középiskolai dráma klub a futballpályát egy szabadtéri színházzá alakította, mozivászonnal és fa színpaddal.

Egy ilyen kisvároshoz képest jó volt a részvétel, különösen, mivel ez volt a második előadási este. A nagyjából négyszáz résztvevő többsége a lelátó alsó felében ült össze. Még mindig kényelmetlenül éreztem magam tömegben, ezért találtunk egy nyitott helyet a tetején, közvetlenül a mozivászon előtt.

Bár július volt, a levegő azonnal lehűlt, amint eltűnt a nap. A műsor alatt a helyi gyerekek, tinédzserek és felnőttek énekléssel, tánccal és jelenetekkel mesélték el Star Valley történetét. Felváltva léptek fel a színpadon, és vetítettek képeket a vásznon, bemutatva a terület gazdag történelmét és a családom szerepét benne.

A műsor szervezői történelmi fényképeket gyűjtöttek össze a korai településről, valamint leveleket és naplóbejegyzéseket osztottak meg ebből az időszakból, hogy tanítsanak az első telepesekről, és azokról a nehézségekről, amikkel szembenéztek, amikor egy várost próbáltak kivájni a durva vadonból. Olyan emberek történeteit osztották meg, akik megalapították Aftont, és akiknek többsége a helyi vallási közösséghez tartozott.

Ahogy az este haladt, és a hőmérséklet egyre hidegebb lett, az érdeklődésem is alábbhagyott, így amikor Andrea azt mondta: ”Nagyon fázom”, azt válaszoltam: ”Menjünk.”

Feláálltam, hogy elinduljak, de Andrea nem mozdult.

Úgy tűnt, hogy egy kép teljesen megbabonázta a vásznon. ”Meggondoltad magad?” kérdeztem.

Ő felém fordult, a szemei tágra nyíltak. ”Vinney, az ott a vezetőd?”

Visszafordultam, hogy megnézzem a képernyőre vetített fekete-fehér fényképet az egyik telepesről. Mintha egy kancsó jeges vizet öntöttek volna végig a hátamon. Ő volt az, Drake.

”Ugye, hogy ő az?” – kérdezte Andrea. Ez egy újabb példa volt arra, hogy Andrea milyen harmóniában élt a magasabb frekvenciákkal.

Csak álltam ott, miközben könnyek gördültek végig az arcomon. Ő volt az, átható tekintetét nem lehetett összetéveszteni. A szakálla, amit vezetőként viselt, a végein tisztább volt, és egy kicsit hosszabb. A haját a képen hátrafésülve viselte, nem úgy, mint amikor találkoztam vele, amikor szabadon omlott. A képen sokkal idősebbnek tűnt, mint amikor szellemként ismertem meg, de tudtam, hogy ő az. Minden egyezett, kivéve a nevét.

A kép alatt ez a név állt: ”Chrs. D. Cazier.”

”Ő az” – mondtam végül.

Andrea megkért, hogy meséljek neki többet Drake-kel kapcsolatos élményeimről, miközben visszaautóztunk a hotelbe, de annyira megrázott a látvány, hogy képtelen voltam megszólalni. Újra látni Drake-et olyan érzelmi lavinát indított el bennem, amire egyszerűen nem voltam felkészülve. Gondolatok és érzések örvénye kavargott bennem, ahogy a fejemben lévő két világ ütközött egymással.

Rájöttem, hogy egészen addig a pillanatig valamilyen szinten racionalizáltam a túlvilági tapasztalatomat, mint valami illúziót. Még azt is megfontoltam, hogy a pszichológus magyarázata helytálló – hogy amit láttam, az csak az agyam által kitöltött hézagok voltak az oxigénhiány miatt.

Volt egy komoly okom, amiért nem akartam elhinni, amit átéltem. Ha elfogadom a másik világ valóságát, az azt jelentette volna, hogy nemcsak a világról alkotott képemet kell megváltoztatnom, hanem saját magamat és mindenki mást is.

Ez azt jelentette, hogy gyökeresen meg kellene változtatnom az életemet, és ha van valami, amit mi emberek ellenállunk, az a változás – ezért töltünk sokkal több időt és energiát azzal, hogy megerősítsük a meglévő hiedelmeinket, mint azzal, hogy az igazságot keressük.

De az agyam nem találhatott ki egy olyan ember nevét és arcát, aki több mint egy évszázada élt – egy embert, akinek létezéséről addig az éjszakáig még csak nem is tudtam. Nem bújhattam tovább az ésszerű tagadás mögé, miszerint Drake és amit mutatott, csupán egy oxigénhiányos agy képzelgései voltak.

Az élményem valódi volt, és ezt már nem tagadhattam. Mégis, egy dolog zavart. Felismertem a Cazier vezetéknevet, mint a nagymamám leánykori nevét, és a ”Chrs” Charles rövidítése volt. De a vezetőm Drake néven mutatkozott be.

Másnap Andrea és én felkerestük a nagymamámat.

”Nagyi,” kérdeztem, ”ismertél egy Charles Cazier nevű embert?”

”Természetesen,” mondta. ”Ő volt dédapám, Drake.”

”Drake-nek hívták?”

”Igen, mindenki így szólította.”

Újra elárasztottak az érzelmek. Drake az ük-ük-üknagyapám volt.

20. Fejezet - Nagymama Dona

Andrea és én egy hónappal később összeházasodtunk. Néhány hónappal korábban a cégem pályázott egy projekt elvégzésére, egy egyedi ház keretépítésére Alaszkában, és két héttel az esküvőnk után a főnökömmel elindultunk Fairbanksbe, hogy teljesítsük az egy hónapos szerződést. Miután megérkeztünk, a fővállalkozó felkért minket, hogy keretezzünk be egy másik házat is, ami két hónapra nyújtotta a munkát. Több mint tíz órát dolgoztunk naponta, heti hat napon át.

Nem volt mobiltelefonos vétel a környékünkön, így minden nap végén egy telefonfülkéből hívtam Andreát a hotelünk előtt. A beszélgetéseink addig tartottak, ameddig kibírtam az alaszkai hideg estéken kint állva, általában fél és egy óra között. Ezek a beszélgetések tették elviselhetőbbé a hosszú, monoton napokat. A távolság ellenére egyre közelebb kerültünk egymáshoz.

Andrea nélkül lenni óriási küzdelmet jelentett. Újra úgy éreztem, mintha el lennék vágva a feltétel nélküli szeretettől, és elszakítva az örömtől. Messze voltam attól, ahol lenni szerettem volna, egy távoli, hideg helyen, ahol minden nap keményen dolgoztam, és nehezen tudtam fenntartani a jókedvemet. Bizonyos értelemben úgy éreztem, mintha újra visszatérnék a halálból.

Bár mindent megtettem volna, hogy Andrea velem lehessen, minden lehetőség, amit megvizsgáltunk, hogy csatlakozzon hozzám Alaszkában, zsákutcába vezetett. Bár akkor fájdalmas volt, a távol töltött idő segített minket rájönni, mennyire fontosak vagyunk egymásnak, és biztosított arról, hogy az élet apró problémái nem állhatnak közénk.

Nagyon szerettem volna visszatérni, így az utolsó három hétben napi tizenkét órát dolgoztunk, heti hét napon át. Már csak egy hetem volt hátra, amikor Andrea azt mondta, hogy apám szeretne velem beszélni. Megbeszéltünk egy időpontot a hívásra.

”Milyen Alaszkában?” kérdezte apám. ”Nagyon szerettem ott horgászni, amikor ott jártam. Neked hogy tetszik a horgászat?”

”Nincs időm horgászni,” mondtam. ”Egész idő alatt csak dolgozom.”

”Ó, az kár. Próbálj meg egy kis időt szakítani a horgászatra, amíg ott vagy.”

Még mindig azon tűnődtem, miért hívott. ”Minden rendben?”

”Mi jól vagyunk,” mondta. ”De a nagyi nehezen van. Az egészsége romlani kezd, és belefáradt abba, hogy a nagybátyáddal éljen. Egyre makacsabb emiatt. Nagyon szeretne visszaköltözni Aftonba, de teljesen egyedül lenne ott. Anyád és én próbáljuk kideríteni, hogy akadna-e valaki, aki segítene neki az utolsó hónapjait otthon tölteni. Te és Andrea vállalnátok, hogy vele maradtok? Tudom, hogy ez nagy kérés, de lehetővé tenné, hogy hazaköltözzön.”

Ez valóban nagy kérés volt. Végül azt mondtam: ”Hamarosan befejezem a munkát itt, és nemsokára otthon leszek. Megbeszélem Andreával.”

”Nagyon értékelem. Köszönöm, fiam.”

”Természetesen. Szeretlek, apa.”

”Én is szeretlek.”

Azonnal felhívtam Andreát, és elmeséltem neki a beszélgetést apámmal. Úgy döntöttünk, imádkozunk útmutatásért. Amikor ezt megtettük, mindketten azt éreztük, hogy az a helyes döntés, ha nagymamámmal maradunk Star Valleyben, amíg szükség van ránk.

Október közepén tértem vissza Utah-ba. Andrea és én egy hétig pakoltuk össze a kevés holminkat, majd néhány nappal Halloween előtt négy órát autóztunk északra Aftonba.

Nagyi, Dona háza pontosan olyan volt, mint ahogy emlékeztem. A kétezer négyzetméteres, kétszintes téglaház négy hálószobával és pince nélkül épült az 1950-es években, és ez volt az otthona szinte egész házassága alatt. Bevittük a cuccainkat, és letelepedtünk.

A háznak kabinszerű hangulata volt; a földszinti szobákat faburkolat fedte. A szőnyeg az 1970-es évek barna plüss anyagából készült, világos és sötét foltokkal. A házat egy olajkályha fűtötte, ami ugyanazon a helyen állt, ahol korábban a régi fatüzelésű kályha volt.

Nagymamám a nyolcvanas éveiben járt, amikor beköltöztünk. Mindig mosolygott, rövid, hengerrel formázott, fehér haja keretezte az arcát. Ruhatára szinte kizárólag a hetvenes évek gombos blúzaiból és poliészter nadrágjaiból állt, vasárnaponként pedig ruhákat viselt. Otthon mindig egy házikabátban volt, de ha a boltba ment, szépen felöltözött. Kedves, nyugodt hangja volt, és mindenre azt mondta: ”Ó, az ég szerelmére.” Nehezen mondta ki az ”Szeretlek” szavakat, de a szeretetét a tetteivel fejezte ki, legtöbbször sütéssel. Híres volt a csirkeleveséről és a sütijeiről.

Andrea segített nagymamának azokban a feladatokban, amelyeket már nem tudott egyedül elvégezni: főzés, takarítás, öltözködés, fürdés. Gyorsan találtam munkát az építőiparban, és a munkahelyekre való utazással együtt gyakran több mint tizenkét órát voltam távol. Minden este együtt vacsoráztunk, amit nagyi ”supper”-nek hívott. Ezek az együtt töltött esték értékes emlékek maradtak számomra.

Gyerekkoromban mindig szigorú, tekintélyelvű alaknak tartottam nagymamámat. Mindig azon volt, hogy tegyük meg, amit kell: vegyük le a cipőnket a házban, mossunk kezet, együk meg mindent a tányérunkról, és segítsünk nagypapának a ház körüli munkákban.

Most, hogy együtt éltünk, egy teljesen más oldalát ismertem meg nagymamám személyiségének. Megtanultam, hogy az élete tele volt vágyakkal és sikerekkel.

Egypetéjű ikrek voltak a testvérével, Dorával, és ők ketten legjobb barátok voltak, mindent együtt csináltak egész életük során. 1918-ban születtek, három hónappal azután, hogy apjuk elment harcolni az első világháború belga és francia frontvonalába. Egyik este elmesélte Andreának és nekem a születésük történetét: ”Apa egy lövészárokban volt a frontvonalban, amikor két arc jelent meg előtte. Hat hónappal később megtudta, hogy két virgonc, kerekded kislány született.”

Nagyi és Dora egy farmon nőttek fel Star Valleyben, ahol nem volt se beltéri vízvezeték, se villany, se telefon. A Star Valley gimnáziumba jártak, ahol közösen játszottak egy szerepet a *Huckleberry Finn* iskolai előadásban, felváltva minden felvonásban. Nevetett, miközben mesélt, milyen jól szórakoztak ikernek lenni, és elmondta, hogy gyakran megtréfálták a barátaikat.

Dona és Dora még egy helyi televíziós reklámban is szerepeltek, ahol egy helyi fűnyírócég szóvivőiként léptek fel. Nagyi telefonközpont-kezelőként is dolgozott, de a munka annyira idegesítette, hogy fel kellett mondania.

Ezen kívül dolgozott még egy vas-műszaki boltban, ruhaboltban és ajándékboltban is. A kedvenc munkája azonban a Star Valley tejüzemben volt, ahol vajkockákat csomagolt, négyet egy fonti súlyban.

Szinte minden este beszélgettünk. Nagyon örült, hogy mesélhetett az életéről, és hogy volt valaki, aki meghallgatja.

Körülbelül egy hónappal azután, hogy beköltöztünk hozzá, nagymama ikertestvére meghalt. Nagymama nagyon depressziós lett ezután, és az egészségi állapota gyorsan romlott. Fájdalmai voltak a hátában, és kezdte elveszíteni az érzékelést a lábaiban. A nap nagy részét a pihenőszékében töltötte. Andrea segített neki fürdeni, vécére menni, és minden nap megmasszírozta a lábait. Ezen kívül elvégezte az összes házimunkát és főzést is. Nehéz volt nagymamát rávenni, hogy egyen, és folyamatos unszolásra volt szükség. Gyakran éjszaka is segítségért hívta Andreát.

Nagyi úgy érezte, hogy elveszítette önmaga egy részét, amikor az ikertestvére meghalt, és nehezen birkózott meg a veszteséggel. Azon gondolkodtam, hogy talán, ha elmesélem neki a halállal kapcsolatos saját élményeimet, az segíthet neki békére lelni.

Egy este vacsora után azt mondtam: ”Tudod, nagyi, én is meghaltam, és visszahoztak.”

”Hallottam róla” – válaszolta.

”Szeretnél többet hallani róla?”

A nagyi legyintett a kezével a levegőben. ”Á, mindez csak butaság.” Én mégis többet akartam mondani neki, de a Lélek mindig visszatartott.

Hetek teltek el. Együtt töltöttük a Hálaadást, és készültünk a karácsonyra. Andrea elfoglalt volt, hiszen mindazt megcsinálta, amit a nagyi tett volna, ha képes lett volna rá. A Hálaadás egy teljes lakomát jelentett: pulyka, burgonya, édesburgonya és minden más, ami egy hagyományos Hálaadási vacsorához tartozik, bár az egyetlen vendégek anyám és a nagynéném, Dawnette voltak.

Napokon át készítettük a finomságokat a szomszédoknak. Én felállítottam a karácsonyfát, Andrea pedig feldíszítette azokat a díszeket használva, amelyeket a nagyi évtizedek alatt gyűjtött össze. Minden dísznek megvolt a kijelölt helye a fán, és pontosan oda kellett tennünk, ahová nagyi mondta.

Nagyi nagyon precíz volt a takarításban, így amikor Andrea nem főzött vagy nem gondozta őt, napjait takarítással és szervezéssel töltötte, a nagyi irányításával a nappali székéből. Az egyik feladata az volt, hogy átnézze a fiókos szekrényeket, és kidobja azokat a régi papírokat, amelyek már nem voltak fontosak.

Nagyi szokása volt, hogy elmentette az újságcikkeket, amelyek olyan emberekről szóltak, akiket ismert, és egy életre elegendő történetet gyűjtött össze az Afton, Wyoming újságjából. A kis farmközösségben mindenki ismert mindenkit. Bármikor, amikor születésről, halálról vagy diplomaosztóról volt szó, megőrizte az erről szóló cikket. A rodeók központi szerepet játszottak Afton farm- és vidéki életében, és nagypapa díjnyertes fogathajtó volt, ahol két ló egy kis szekeret húz végig a pályán. Nagyi megőrizte az állami vásár bajnokainak híreit, a rodeó győzelmeket, és más érdekes dolgokat, amelyek a vidéki élethez tartoztak.

Néhány nappal karácsony előtt, miközben Andrea egy újabb fiókot ürített ki, felfedezett egy régi bordó, műbőr mappát, amely tele volt mappákkal és irattartókkal. Ahogy lapozgatott az öreg lapok között, az egyik dokumentum felkeltette a figyelmét. Ez egy áldás átirata volt, amelyet az egyik eredeti telepesnek adtak a völgyben – Charles Drake Cazier-nek. Az egyházi vezetők hívták meg, hogy felügyelje a völgy több gyülekezetének vezetését. Drake nem érezte magát alkalmasnak vagy elég képesnek ehhez a nagy felelősséghez, ezért tanácsot kért egy másik helyi vezetőtől, akit ”pátriárkának” hívtak – olyan valakitől, aki ihletett áldásokat adott az embereknek abban a körzetben.

Andrea megmutatta nekem a papírt, amint hazaértem. Az áldás szerint Drake kísérő és vezető lesz mindazok számára, akik a vérrokonai, valamint azok számára is, akik szeretetére és segítségére szorulnak az egyik életből a másikba való átmenet során. Ez egy újabb csodálatos megerősítés volt a vezetőmről, Drake-ről. Milyen csodálatos vezető volt. Sosem éreztem tőle egyetlen cseppnyi ítélkezést sem, nem volt benne rosszindulatú gondolat, sem negatív érzés. Ha lett volna, biztosan éreztem volna. Amit tőle kaptam, amit mindig is éreztem tőle, az tiszta, feltétel nélküli és egyértelmű szeretet volt.

Izgatott voltam, hogy megoszthatom nagymamámmal az áldást és a saját élményeimet. Vártam egy olyan napot, amikor jó hangulatban volt. Karácsony napja boldog volt mindenki számára, tele barátokkal és családlátogatásokkal. Az este, miután a nyüzsgés

alábbhagyott, és a vendégeink a ház különböző részein elfoglalták magukat, Andrea és én leültünk nagymamám mellé. Megmutattam neki Drake áldását, és elmagyaráztam, hogy ő volt az én vezetőm. Elmeséltem neki az összes csodálatos dolgot, amit tőle tanultam.

Amikor befejeztem, nagyi csak némán ült, és távolba révedő tekintettel meredt maga elé. Aztán megnyílt, és elmondta, hogy aggódik az egyik családtagja miatt. Nagyon szerette azt az embert, de nehéz életük volt, és olyan döntéseket hoztak, amelyek miatt úgy tűnt, hogy a hagyományos értelemben vett pokol felé tartanak. Mély és keserű aggodalommal töltötte el a szeretett személy jövője.

”Nagyi,” magyaráztam, ”ez az emberi kísérlet maga a pokol. De ez nem a végső úti célunk. Az élet itt csak egy kiképzőterep. A túloldalon a legrosszabbak is jobbak lesznek, és a legjobbak még nagyszerűbbek. Mindannyian fejlődünk és növekedünk, amennyire és amilyen gyorsan csak tudunk.”

Csendben ültünk együtt, miközben nagyi átgondolta, amit mondtam neki. Bennem azonban továbbra is égett egy kérdés, és néhány perc várakozás után megkérdeztem: ”Tudsz nekem mesélni Drake-ről valamit? Bármit?”

Nagymama mélyen elmerült a korai emlékeiben. ”Kicsi lány voltam, amikor találkoztam vele. Nagyon kicsi. De még mindig emlékszem, hogy amikor megölelt, mindig belenézett a szemembe. Mindig úgy éreztem, hogy azok a kék szemek a lelkembe látnak.”

Pontosan értettem, mire gondolt. Én is ugyanígy tapasztaltam meg.

Ez volt a harmadik megerősítés, hogy az, amit a mi világunkon túl átéltem, valóságos volt. Az első az volt, amikor megláttam Drake fényképét. A második az áldás, amit kapott. És most, itt volt nagymamám, aki ebben az életben ismerte őt, és pontosan úgy írta le, ahogyan én is megtapasztaltam a túlvilágon.

Nagymamámnak időbe telt feldolgozni, amit az ítéletről és a következő életről mondtam neki, hogy Isten soha nem mond le egyikünkről sem, de végül sikerült elfogadnia azt a gondolatot, hogy Istennek különleges terve van az ő családtagja számára, és hogy bármi történjen, rendben lesznek. Miután elfogadta ezt az igazságot, változást láttunk rajta, mind érzelmileg, mind fizikailag. Idővel megszűnt a hátfájása, és lassan visszatért az érzés a lábaiba is.

21. Fejezet - Életem a Halál Után

Dona nagymama a következő februárban lépett át a másik világba – valamivel több mint egy évvel azután, hogy én visszatértem onnan. Az ő halála egy új fejezet kezdetét jelentette Andrea és számomra, ahogy elhagytuk Aftont, hogy megteremtsük a saját életünket.

Természetesen még sok fejlődés állt előttem, sok nehézséggel és tanulnivalóval, de az életemet már másként élem, mint korábban. Továbbra is igyekszem figyelni mások szükségleteire, és segíteni azoknak, akiken tudok. Amint arra törekszem, hogy nyitott legyek a spirituális benyomásokra, rendkívül tudatossá váltam a körülöttem lévő dolgok iránt.

Különböző emberek különböző módon érzékelik a spirituális benyomásokat. Számomra ezek olyanok, mint egy energiahullám, amely információt hoz magával. Ahogy átszűröm ezt az információt, felismerem valaki szükségletét, és útmutatást kapok a túlvilágról arra, hogyan tehetem meg a magam részét annak beteljesítéséért. Néha ez egy fizikai szükséglet, máskor egy tanácsot adok át, ami számomra értelmetlennek tűnik, de tudom, hogy fontos.

Egy forró nyári napon egy barátommal egy helyi kávézóba mentünk ebédelni. Egy hajléktalan férfit láttam sétálni az utcán. Éreztem, hogy fáradt és éhes, és láttam, hogy néhány perc múlva elhalad a kávézó mellett, ahová mi is tartottunk.

Gondolatban a férfi vezetőihez fordultam, és megkérdeztem: „Ő is idejön, ahol mi leszünk?”
Éreztem a választ: „Nem, tovább fog sétálni.”

„Meg tudnátok győzni, hogy jöjjön be? Forró a nap, és legalább egy percre le tudna hűlni.”

„Igen.”

A barátommal beléptünk a kávézóba, és megrendeltük az ételt. Plusz egy ebédet is rendeltem.

„Nagyon éhes lehetsz” – mondta a barátom.

Rámosolyogtam. „Majd meglátod.”

Amikor elkészült az ételünk, az asztalra tettem a saját ebédemet, majd a tálcán lévő extra étellel a italautomatához mentem.

Megtöltöttem a saját poharamat, majd a hajléktalan férfiét is. Amint befejeztem a második ital feltöltését, a hajléktalan férfi belépett az ajtón, és leült egy asztalhoz. Odamentem hozzá, letettem elé a tálcát, és azt mondtam: „Itt van az ebéded.” A zavart

tekintetét egy mosollyal fogadtam, majd visszatértem az asztalunkhoz, ahol a barátom döbbenten ült, figyelve, mi történt.

Bármennyire is csodálatosnak tűnhet ez az élmény, csupán egy szükségletet ismertem fel, és cselekedtem, hogy betöltsem azt. Megtanultam, hogy minél inkább figyelünk mások szükségleteire, annál boldogabbak vagyunk, és annál kevesebb szükségletet érzünk saját magunk számára. Teremtőnk úgy alkotott minket, hogy örömöt találjunk mások segítésében. Akár mi nyújtunk segítséget, akár mi vagyunk azok, akik kapják, életre kelünk, amikor Isten teremtményei egymást szolgálják. Nem lehet másként.

Személy szerint még mindig dolgozom azon, hogy elsajátítsam azokat az alapelveket, amiket Drake tanított nekem. Minden nap arra törekszem, hogy kilépjek saját szükségleteim börtönéből, és legalább néhány embernek segítsek. A legtöbb napon sikerül, de nem mindig. Ez egy folyamat.

Azt is megtanultam, hogy szenvedéllyel éljek, és szenvedéllyel szeressek. Ahol valódi szenvedélyt találsz, ott olyan lelkeket találsz, akik teljesítik életük küldetését. Az isteni szenvedély az, ami arra hajt minket, hogy tanuljunk, fejlődjünk és építsünk. Az isteni szenvedély az, ami teremtést hoz létre a kapcsolatokban, a karrierben, önmagunkban. Az isteni szenvedély az, ami a szeretetet megteremti. Amikor valakiben ilyen tűz ég, az élete felragyog, mint egy máglya egy sötét éjszakán. Amikor ehhez hozzáadja Isten szeretetét, az a máglya olyan meleget áraszt, amely másokat is megnyugtat az élet hideg éjszakáin.

Isten szenvedélye építette fel az univerzumot. Szenvedélyes szeretete irántunk teremtette a kozmoszt. A szenvedély az, ami teremti. Az Ő szenvedélyes szeretete az, amely minden egyes ember egyedi mivoltát ismeri. Ismer téged személyesen, egyénileg. Ismeri minden gondolatodat. Tudja mindazt, amit valaha akartál, vágytál vagy tettél.

Nem kell félned attól, hogy Ő mindezt tudja. Isten az abszolút szeretet atyja. Tudja, miért követsz el hibákat. Tudja, még mielőtt megtörténnének. De azt is tudja, hogy mire vagy képes. Ő tudja, hogy mivé válhatsz, és vágyik rá, hogy kibontakoztasd ezt a potenciált, hogy növekedj benne, és azzá válj, akivé válhatsz.

Arra bátorítalak, hogy használd ki minden nap a lehetőséget, hogy növeld a lelkedet – hogy ne vesszen el egyetlen nap sem.

Arra kérlek, hogy vigyázz a testedre és a lelkedre ártalmas hatásokkal szemben. Kerüld el azokat a dolgokat, amelyek tompítják a spirituális érzékenységedet, legyenek azok fizikaiak, mentálisak, érzelmiek vagy spirituálisak. Óvakodj azoktól a műsoroktól, filmektől és más médiától, amelyek lehúzzák a lelked. Kapcsold ki azokat a technológiákat, amelyek elvonják a figyelmedet, vagy uralják az életedet, legyen az telefon, számítógép vagy bármilyen más eszköz. Ha nem figyelsz oda tudatosan, a technológia robotot csinálhat belőled, aki céltalanul vándorol az életben, anélkül, hogy azt a spirituális hatást éreznéd, amit Isten szánt neked.

Keresd a jót. Töltsd meg az életedet jó ételekkel, jó médiával és jó barátokkal. Gazdagítsd az életedet, és növeld a lelkedet.

Ha szkeptikus vagy azzal kapcsolatban, hogy létezik-e spirituális oldala az életünknek – még akkor is, ha egyáltalán nem hiszel benne – biztatlak rá, hogy teszteld. Kezdd azzal, hogy hálát érzel a szívedben, és keresd a válaszokat a kérdéseidre. Lehet, hogy időbe telik megtanulni, hogyan jönnek hozzád az útmutatások és válaszok, de ne add fel. Törekedj arra, hogy fejleszd a tudatosságodat a benyomások, a hozzád érkező gondolatok és a jó ötletek iránt, amelyek javíthatják az életedet. Ahogy gyakorolsz és törekszel elérni ezeket, megígérem neked, hogy az Ő világa válaszolni fog.

Ahogy felfelé és kifelé nyúlsz, igazságokat fogsz felfedezni a saját életedben. Szeretetteljes iránymutatást találsz majd, közvetlenül Istentől. Ráadásul felismered majd, hogy már most is egy spirituális közösség része vagy – egy hatalmas, megvilágosodott lényekből álló családé. Amint kapcsolódsz Isten fényéhez, elkezded felismerni azt a fényt mindenütt magad körül. Kezded majd csodálkozni, hogyan nem láttad korábban. Valóban érezni fogod és felismered Isten jelenlétét – azt a jelenlétet, amit én láttam és éreztem, amit a mennyben a fűben, a fákban és a virágokban láttam, éreztem, szagoltam és ízleltem.

Láttam ezt a fényt testvéreimben, bármilyen bőrszínűek, kultúrájúak, fajhoz tartozók, életmódot követők vagy vallásúak voltak is. A legboldogabb pillanataimat akkor élem át, amikor találkozom valakivel, aki az én spirituális törzsemhez tartozik, Isten törzséhez. Ez a szeretet örökre megváltoztatott engem, és téged is megváltoztathat.

Most már apa vagyok. Andreával ezeket az elveket tanítottuk a lányunknak gyerekkora óta. Most, hogy a tinédzseréveibe lép, a fény ismerős számára. Néha megemlíti nekünk, amikor másokban felismeri vagy épp hiányolja a jelenlétét. Elmeséli, amikor egy barátja házában jár, és nem érzi ugyanazt a szeretetenergiát, amit otthon érez.

Folyamatosan emlékeztetem arra, hogy bármit néz, olvas vagy hallgat, az a részévé válik. Mindenben igyekszünk szeretettel vezetni őt. A szeretet sokkal inkább meggyőz, mint a hatalom vagy a harag használata. Ő maga a bizonyítéka annak, hogy ezeknek az elveknek az alkalmazása hogyan segíthet felismerni a fényt. Megérti a fényt, és a fényben él.

Az a reményem, hogy amit a "másik oldalon" tanultam, segíthet benned és másokban is felépíteni ezt a fényt, és elterjeszteni Isten fényét a világban, minden kultúrán és valláson át, bárkinek, aki készen áll erre az üzenetre, a szeretet és a fény üzenetére.

Van még több is az én történetemben. Olyan csodálatos dolgokat láthattam, amelyek a jövőben fognak megtörténni. Ezek nem félelmetes dolgok. Dicsőségesek. Van ok a reményre.

A legfontosabb, hogy tudd: Isten szeret téged. Személyesen ismer téged, és személyesen szeret. Ismeri minden szeretetteljes, gyönyörű gondolatodat. Azt is tudja, hogy voltak sötét gondolataid és tetteid. Az Ő fénye és szeretete elég ahhoz, hogy mindent tisztára moss. A sötétség nem létezhet az Ő fényében.

Engedd el az ítélkezést, magaddal és másokkal szemben is. Isten minden teremtményét szereti, és folyamatosan felénk nyúl. Mindannyiunk felé. Az "összes" szó nehezen felfogható véges elménk számára, de igaz. Te is része vagy a mindenségének.

Ez megismétlést érdemel: *Te is része vagy a mindenségének*. Szeret téged, olyannak, amilyen vagy, tudva, hogy milyen potenciál rejlik benned, amit csak Ő láthat.

Isten a szeretet. Rajtunk múlik, hogy elfogadjuk ezt.

Készen állsz a folytatásra?

Most, hogy megtanultad azt a tíz elvet, amit Drake tanított Vincentnek, készen állsz a Living the Light című útmutatóra, amely segít élni ezeket az elveket és növelni a fényt és szeretetet az életedben.

Tudd meg, hogyan szerezheted be a Living the Light című könyvet a

https://thelightafterdeath.com oldalon.

A weboldalon további tartalmakat is találhatsz:

Andrea Tolman nézőpontja Vincent megismeréséről
Fotók Vincentről, Drake-ről és Dona nagyiról
További példák arra, hogyan hallgat Vincent és Andrea lánya a spirituális útmutatásra

Meghívunk téged is, hogy csatlakozz a Living God’s Light nevű globális közösséghez, amely azért jött létre, hogy növelje a fényt az életedben, és segítse Isten fényének terjesztését a világban. https://LivingGodsLight.com

Köszönetnyilvánítás

Egy könyv megírása csapatmunka. A szerzők mély hálával tartoznak azoknak az embereknek, akik támogatást és bátorítást nyújtottak e folyamat során. Külön szeretnénk megköszönni néhány közreműködőnek:

Richard Paul Evans, mentorunk, kedves barátunk és testvérünk Isten fényében.

Diane Glad, aki bőkezűen osztotta meg számos tehetségét, különösen az optimizmus és lelkesedés értékes ajándékait.

Alan Smith, aki átiratot készített Vinney élményeiről, és következetes tanácsaival, bátorításával és nézőpontjával segítette a projekt előrehaladását.

Sydny Miner, kiváló szerkesztő, akinek meglátásai és kérdései éles fókuszba hozták a homályos részleteket, és ezzel emelték az egész könyv színvonalát.

Lola Taylor, a webes varázsló, Edison kreativitásával és Jób türelmével.

Drake, Vinney vezetője ezen az oldalon és a másik világban, valamint Lynn vezetője a könyv megírásában.

Ezenkívül Vinney szeretne köszönetet mondani:

Fantasztikus legjobb barátomnak és feleségemnek, Andrea Tolman-nak, és két csodálatos gyermekemnek, Emma Grace-nek és William Kurtis-nek.

Lynn, a papirsárkányom zsinórja. Köszönöm, hogy mindig a feladatra összpontosítottál, és feltetted a megfelelő kérdéseket.

Valódi angyalaim: June, Barbara, Della, Maya, Clete, Michael, Paul és Geronimo.

S.F.H., lelki testvérem, köszönöm, hogy megtanítottad, vannak még mások is, mint én.

Jeffries püspök, köszönöm, hogy megtestesítetted Isten szeretetét és gondoskodását gyermekei iránt.

És Lynn szeretne külön köszönetet mondani:

Donna Taylor, tökéletes párom, akit szó szerint a mennyben rendeltek mellém. Örökké együtt.

Devon, Sydney, Joshua, Kai, Margaret és Ari. (És azoknak, akik még nem csatlakoztak hozzánk, tudd, hogy téged is beleértünk.)

Devon és Deanne Taylor. Különleges dolog, amikor a szüleid a legjobb barátaid közé tartoznak.

Brenda, Paula, Gary, Diana, Alan, Lola és Scott. Testvérek testben és lélekben. Szeretlek titeket.

Andy, Chris, Craig, Matthew, Ricky és Vinney. Kajir testvérek örökre.

Lola, Lisle, Lynn és Nita. Köszönöm, hogy továbbra is vezettek és irányítotok.

És a többi vezetőmhöz: lehet, hogy még nem tudom a neveteket, de most már felismerem a jelenlételeket.

Köszönöm.

A szerzőkről

VINCENT TODD TOLMAN Arlingtonban, Texasban született, és azóta bejárta a világot, élt Kambodzsában és Thaiföldön is. Dolgozott otthonépítőként, számítógépes technikusként és producerként a televízió és a filmiparban. Szereti az állatokat, a meditációt és a természetben töltött időt. Legfontosabb prioritásai a Teremtőjével, családjával és az emberekkel való kapcsolata. Jelenleg Las Vegasban, Nevadában él feleségével, Andreával és két gyermekükkel.

LYNN D. TAYLOR az Embry-Riddle Aeronautical University-n végzett repüléstechnikai mérnöki szakon, majd az Egyesült Államok légierőjében szolgált vadászpilótaként. Az írás mellett Lynn megyei kormányzati vezetőként dolgozik, és a The Christmas Box International nevű szervezet igazgatótanácsának tagja. Észak-Utahban él feleségével (calculus tutor), Donnával és négy fiukkal.